

SANJA VLAIŠAVLJEVIĆ

Plagijarizam za početnike

Vodič kroz plagijate redovnog profesora

Samira Arnautovića

I dio

Sarajevo, 2015. godina

IMPRESUM

Naziv djela:

Plagijarizam za početnike
Vodič kroz plagijate redovnog profesora Samira Arnautovića - I dio

Autor:

Sanja Vlasisavljević

Izdavač:

Sanja Vlasisavljević

Naslovna strana i DTP:

Anesa Vilić

Korektor:

Amela Ibrahimagić

Godina izdanja:

2015. godina

Štampa:

Facit d.o.o. Sarajevo

Tiraž:

1000

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

1:929 Arnautović S.
343.533.9:1

VLASAVLJEVIĆ, Sanja

Plagijarizam za početnike : vodič kroz
plagijate redovnog profesora Samira Arnautovića.
#Dio #1 / Sanja Vlasisavljević. - Sarajevo : autor,
2015. - 116 str. : ilustr. ; 21 x 30 cm

ISBN 978-9958-0343-2-9

COBISS.BH-ID 21935622

SADRŽAJ

Uvodna napomena	3
Tekst: Kada SDP juriša nevladinim sektorom (26.07.2014.) - Dnevni avaz	4
Tekst: Plagijatori plagiraju plagijate	7
Tekst: SDP mašinerija plagira i nevladin sektor (01.08.2014.) - portal Poskok.info	13
Tužba Samira Arnautovića protiv Sanje Vlasisavljević	16
Nalaz vještaka psihijatrijske struke	18
Analiza nalaza vještaka psihijatrijske struke	22
Definiranje plagijarizma	29
Primjeri plagijarizma UNSA	30
Plagiranje domaćih prijevoda u magistarskom radu Samira Arnautovića	32
Plagiranje domaćih prijevoda u doktorskoj disertaciji Samira Arnautovića	35
Plagiranje Lewis Calla	46
Plagiranje prijevoda Uge Vlasisavljevića	47
Plagiranje rečenica John Deweya	48
Plagiranje Martina Heideggera	50
Plagiranje prijevoda Ante Stamaća	60
Kako izgledaju prijevodi Samira Arnautovića kada ne plagira (I dio)	73
Kako izgledaju prijevodi Samira Arnautovića kada ne plagira (II dio)	74
Plagiranje domaćih prijevoda (III dio)	76
Plagiranje prijevoda iz radova Maurice Merlau-Pontyja	80
Plagiranje rečenica Danila Pejovića o Maurice Merlau-Pontyju	87
Plagiranje poglavlja o Karl Jaspersu	90
Plagiranje poglavlja o Leibnizu	95
Plagiranje poglavlja o Rene Descartesu	99
Plagijat seminarskog rada o John Deweyu	102
Prevođenje Samira Arnautovića	109
Prilog 3 - "Demokracija i obrazovanje u pragmatizmu Johna Deweya" i "Democracy and Education"	113
Umjesto kraja	115

UVODNA NAPOMENA

Možda ova knjiga nikada ne bi ugledala svjetlost dana da jednog dana nisam u poštanskom sandučiću zatekla obavijest da dođem u Općinski sud Sarajevo radi parničnog postupka. Bila sam uvjerena da je neki nesporazum posrijedi. Ali nije bio. U sudu me čekala tužba. Tužba za klevetu u tekstu koji sam objavila 1.8.2014. na Poskok.info. Kako već skoro dvije decenije vodim Centar za kulturu dijaloga, udruhu koja nastoji etablirati debatu, argumentiranje i uvažavanje neistomišljenika u javni i medijski prostor, temeljne odrednice mog pisanja su uvijek zasnovane na tim principima. Godinama pišem kolumne za najrazličitije medije, o najrazličitijim temama i nikada nisam dobila prigovor da sam nekoga uvrijedila ili lažno optužila. Naprotiv! Za pisanje u medijima sam dobila ne jednu novinarsku nagradu. No, dobro! Samir Arnautović je prepoznao klevetu u mom tekstu koji je zapravo bio posvećen udruzi "Udruženje za razvoj akademskih sloboda" (URAS) na čijem čelu se kao predsjednik nalazi upravo on. Ta udruga ima portal Ekran.ba koji nema redakciju ili ona, sakrivena od pogleda čitatelja, ipak postoji. Na tom portalu su dugo i kontinuirano objavljivani najbrutalniji tekstovi o mojoj obitelji, mom suprugu, o meni. Nisu to bili tekstovi u kojima se relativizira naš znanstveni i javni angažman nego tekstovi puni uvreda, laži, podmetanja, dijagnosticiranja i veoma ozbiljnih optužbi. Odlučila sam jednog dana da istražim ko je taj koji, sa fantomkama na glavi, širi zastrašujući jezik mržnje, huškački jezik i jezik ulice. I nakon izvjesnog vremena imala sam šta i vidjeti. A to što sam saznala sam i objavila u tekstu "Kad SDP juriša nevladinim sektorom".

ANALIZA

Skandalozan primjer držanja kontrole nad cijelim prostorom u kojem bi se mogla naći kakva dobra fotelja

Kad SDP juriša nevladinim sektorom

” Politička partija kontrolira nevladin prostor! Uvukla se u njihove redove kako bi zavela red ”

Znam već godinama da za neke nevladine udruge i ptice na grani pjevaju da su SDP-ovske, ali ovo što sam vidjela je bio vrhunac. Udrugu URAS, koja je i vlasnik opskurnog portala, osnovalo je 14 odabranih članova Kantonalnog odbora SDP-a, bivši ministri, simpatizeri, emocionalno bliske osobe SDP-u

Piše: **SANJA VLAŠAVLJEVIĆ**

Ne znam šta mi bi da pogledam nekakav portal Ekran.ba prije nekoliko mjeseci. Rekoh se mi poznanci da je tamo politigon za odstel u kojem glavne uloge imaju SDP-ovi bivši ministri i bivši premijer Mlade KS. Otvorim stranicu, a tamo nigdje nikoga. Samo sa strane stoje fotografije nekih SDP-ovaca i onih koji su im naklonjeni. Počnem čitati tekst za tekstom. Nigdje potpisa. Piše samo: Ekran ba. Ima li im presuma? Nema. Ima li kontakt adresa? Nema. Možeš li napisati komentar ispod nekoga? Ma na govora.

Izvjestni novci

Gledam u vrhu stranice piše: "Portal sa stavom". Tražim stav, nema ga. Samo objede i, pomalo simptomatično, jedna centralna tema o rektoratu Univerziteta u Sarajevu. Ne bude mi tesko i potražimo što je vlasnik domene. Neka nevladina udruga nazvana: "Udruženje za razvoj akademskih sloboda" (URAS). S adresom u Bračislava Durdjeva. Pa šta ima

” Zaboravili su Oručević, Musić, Lovrenović, Arnautović i ostali drugovi i drugarice da sila kojom su udarili iz političke partije ne može ostati nezapažena ”

veze koja je adresa? Ima, kako nema. Pa to je adresa SDP-a. U centru Sarajeva. Očeta na adresu i posleđam da li i gdje, kako to zakon predviđa, stoji logo i naziv organizacije. Ma nigdje. Pitam zaposlene radnice SDP-a znači li gdje je udruga. Nemaju pojma. Potražim onda rješenje o registraciji ove udruge. Poslije nekoliko dana dobijem pisane i imam šta vidjeti. Ona adresa je zaista adresa SDP-a i zaista adresa udruge URAS.

Pogledam sada pažljivo ko je osnivač udruge. Znam već godinama da za neke nevladine udruge i ptice na grani pjevaju da su SDP-ovske, ali ovo što sam vidjela bio je vrhunac. Predsjednik Upravnog odbora Udruge je dojučerašnji ministar obrazovanja Fahrudin Oručević. Predsjednik Udruge SDP-u veoma blizak i neretan što nije više u rektoratu-univerzitetkoj fotelji Samir Arnautović. Ujedno njih dvojica su odgovorni u pravnom prometu Udruge, pa tako i opskurnog portala koji je u vlasništvu Udruge.

A ko je, zapravo, osnivač Udruge? Vojska SDP-ovih visokopozicioniranih dužnosnika ovim spomenute dvojice, tu su i Fikret Musić (bivši premijer), Ruzmir Sendić (bivši ministar), Dubravko Lovrenović (bivši ministar), Zlatko Vučković (bivši ministar), Igor Mišković, Nedžad Fazlija (skupštinski zastupnik), Haris Lulić (bivši ministar), Mirza Sendjarević (bivši ministar), Muhamed Budimlić (bivši ministar), Jasmina Selimović, Faruk Efendić (skupštinski zastupnik), Mirza Sejić (manekenka). Četrnaest odabranih članova Kantonalnog odbora

SDP-a, bivši ministri, simpatizeri, emocionalno bliske osobe SDP-u. Predsjednik osnivačke skupštine: Dubravko Lovrenović. Skandal! Politička partija kontrolira nevladin prostor! Uvukla se u njihove redove kako bi zavela red.

Musić, nego je neka SDP komisija pri Musićevom uredu to uradila za premijera. Hoće uvesti, proklamiraju oni u Statutu URAS-a, red u akademskim redove, promovirati slobodu govora, u svakom pogledu. Toliko im je birna sloboda govora

koji im se nalaze na putu partijskih zadataka.

Bez granica

Samo zaboravili su Oručević, Musić, Lovrenović, Arnautović i ostali drugovi i drugarice da sila kojom su udarili iz političke

ACIPS već svojim otvoreno izblamirano kao njegov podmladak, pokrenuo svoju ministarsku udrugu i svoj partijski portal u kojem svi autori nose masku Anonimusa.

Pa ko im stane na put, samo ga snajperom skidaju. Bivši SDP ministri obra-

čaju građane. Tako morno pokazale da je država u kojoj SDP poput velikog brata ima punu kontrolu svih sektora. A ako im koja fotelja slučajno izmakne kao što se to nedavno desilo osnivačima udruge URAS,

Vojska SDP-ovih visokopozicioniranih dužnosnika laže, pešlja, insinuiru, prokazuje, vrijeđa: Samir Arnautović, Fahrudin Oručević (bivši ministar), Fikret Musić (bivši premijer), Ruzmir Sendić (bivši ministar), Dubravko Lovrenović (bivši ministar), Zlatko Vučković (bivši ministar), Nedžad Fazlija (skupštinski zastupnik), Haris Lulić (bivši ministar), Mirza Sendjarević (bivši ministar), Muhamed Budimlić (bivši ministar)

Bivši ministar unutarnjih poslova KS Budimlić, a ko me se prošla da je kao članik neke udruge za borbu protiv maloljetničkog prijestupništva dobio od svog partijskog drugu Fikreta Musića izvjesne novce, sada elektonskim pendrekom udara sve one koji su sjeli na nekada zakupane SDP fotelje. Ma, eto, nije direktno

ra da na četiri mjesta ponavljaju da će im to biti nit vodilja u djelovanju. Vratih se opet na portal Ekran.ba i vidim realiziranu oni zacrtani cilj bez ikakvih ograda i granica. Lažu, pešljaju, insinuiraju, prokazuje, vrijeđaju, disingnućeraju, a sve s ciljem promocije slobode govora. Gadaju oni Fazlijinim snajperom sve

partije ne može ostati nezapažena. Pa tako mi njihovo skrivanje iz portala Ekran.ba. Zaboravio Arnautović, a bogme, i Oručević, da u slučajnu tažbe za laži i podmetanja na njihovom političkom portalu baš njih dvojica odgovaraju. I tako je SDP, nakon što je ukimao svoju emisiju 60 minuta kada je došlo na vlast i nakon što je

kaše kompletni nevladin sektor i sva čestita nastojanja da se uspostavi jasna granica između vladinih i nevladinih institucija. Nastojanja kojima je glavni cilj kontrolirati rad vladinog sektora i biti korektivne rada institucija vlasti. Oni preovlađuju definiciju nevladinog sektora u institucije političkih elita koje kontrolira-

oni će one koje za to okrivljaju. Bježe-bolje razupeti na portalu bez autorskih potpisa i na okruglim stolovima koje samu sebi organiziraju i sami sebi u svoje medije plasiraju. Eto tako SDP demokracija juriša na nevladin sektor kako bi držala kontrolu nad cijelim prostorom u kojem bi se mogla naći kakva dobra fotelja.

"KADA SDP JURIŠA NEVLADINIM SEKTOROM" (26.07.2014. - DNEVNI AVAZ)

Ne znam šta mi bi da pogledam nekakav portal Ekran.ba prije nekoliko mjeseci. Rekoše mi poznanici da je tamo poligon za odstrel u kojem glavne uloge imaju SDP-ovi bivši ministri i bivši premijer Vlade KS. Otvorim stranicu, a tamo nigdje nikoga. Samo sa strane stoje fotografije nekih SDP-ovaca i onih koji su im naklonjeni. Počnem čitati tekst za tekstom. Nigdje potpisa. Piše samo: Ekran ba. Ima li impresuma? Nema. Ima li kontakt adresa? Nema. Možeš li napisati komentar ispod teksta? Ma ni govora.

Izvjescni novci

Gledam u vrhu stranice piše: „Portal sa stavom“. Tražim stav, nema ga. Samo objede i, pomalo simptomatično, jedna centralna tema o rektoratu Univerziteta u Sarajevu. Ne bude mi teško i potražim tko je vlasnik domene. Neka nevladina udruga nazvana: „Udruženje za razvoj akademskih sloboda“ (URAS). S adresom u Branislava Đurđeva. Pa šta ima veze koja je adresa? Ima, kako nema. Pa to je adresa SDP-a. U centru Sarajeva.

Odem na adresu i pogledam da li i gdje, kako to zakon predviđa, stoji logo i naziv organizacije. Ma nigdje. Pitam zaposlene radnice SDP-a znaju li gdje je udruga. Nemaju pojma. Potražim onda rješenje o registraciji ove udruge. Poslije nekoliko dana dobijem papire i imam šta vidjeti. Ona adresa je zaista adresa SDP-a i zaista adresa udruge URAS. Politička partija kontrolira nevladin prostor! Uvukla se u njihove redove kako bi zavela red

Pogledam sada pažljivo ko je osnivač udruge. Znam već godinama da za neke nevladine udruge i ptice na grani pjevaju da su SDP-ovske, ali ovo što sam vidjela bio je vrhunac. Predsjednik Upravnog odbora Udruge je dojučerašnji ministar obrazovanja Fahrudin Oručević. Predsjednik Udruge SDP-u veoma blizak i nesretan što nije više u rektorsko-univerzitetskoj fotelji Samir Arnautović. Ujedno njih dvojica su odgovorni u pravnom prometu Udruge, pa tako i opskurnog portala koji je u vlasništvu Udruge.

A ko je, zapravo, osnovao Udrugu? Vojska SDP-ovih visokopozicioniranih dužnosnika: osim spomenute dvojice, tu su i Fikret Musić (bivši premijer), Rusmir Sendić (bivši ministar), Dubravko Lovrenović (bivši ministar), Zlatko Vuković (bivši ministar), Igor Mišković, Nedžad Fazlija (skupštinski zastupnik), Haris Lulić (bivši ministar), Mirza Sendijarević (bivši ministar), Muhamed Budimlić (bivši ministar), Jasmina Selimović, Faruk Efendić (skupštinski zastupnik), Mersa Sejfić (manekenka).

Četnaest odabranih članova Kantonalnog odbora SDP-a, bivši ministri, simpatizeri, emocionalno bliske osobe SDP-u. Predsjednik osnivačke skupštine: Dubravko Lovrenović.

Skandal! Politička partija kontrolira nevladin prostor! Uvukla se u njihove redove kako bi zavela red. Bivši ministar unutarnjih poslova KS Budimlić, o kome se priča da je kao čelnik neke udruge za borbu protiv maloljetničkog prijestupništva dobio od svog partijskog druga Fikreta Musića izvjesne novce, sada elektronskim pendrekom udara sve one koji su sjeli na nekada zakucane SDP fotelje.

Ma, eto, nije direktno Musić, nego je neka SDP komisija pri Musićevom uredu to uradila za premijera. Hoće uvesti, proklamiraju oni u Statutu URAS-a, red u akademske redove, promovirati slobodu govora, u svakom pogledu. Toliko im je bitna sloboda govora da na četiri mjesta ponavljaju da će im to biti nit vodilja u djelovanju.

Vratih se opet na portal Ekran.ba i vidim realiziraju oni zacrtani cilj bez ikakvih ograda i granica. Lažu, petljaju, insinuiraju, prokazuju, vrijeđaju, dijagnosticiraju, a sve s ciljem promocije slobode govora. Gađaju oni Fazlijinim snajperom sve one koji im se nalaze na putu partijskih zadataka.

Bez granica

Samo zaboravili su Oručević, Musić, Lovrenović, Arnautović i ostali drugovi i drugarice da sila kojom su udarili iz političke partije ne može ostati nezapažena. Pa tako ni njihovo skrivanje iza portala Ekran.ba. Zaboravio Arnautović, a, bogme, i Oručević, da u slučaju tužbe za laži i podmetanja na njihovom političkom portalu baš njih dvojica odgovaraju. I tako je SDP, nakon što je ukinuo svoju emisiju 60 minuta kada je došao na vlast i nakon što je ACIPS već sasvim otvoreno izblamiran kao njegov podmladak, pokrenuo svoju ministarsku udruhu i svoj piratski portal u kojem svi autori nose masku Anonimusa. Pa ko im stane na put, samo ga snajperom skidaju. Zaboravili su Oručević, Musić, Lovrenović, Arnautović i ostali drugovi i drugarice da sila kojom su udarili iz političke partije ne može ostati nezapažena

Bivši SDP ministri obrukaše kompletan nevladin sektor i sva čestita nastojanja da se uspostavi jasna granica između vladinih i nevladinih institucija. Nastojanja kojima je glavni cilj kontrolirati rad vladinog sektora i biti korektiv rada institucija vlasti. Oni preokrenuše definiciju nevladinog sektora u institucije političkih elita koje kontroliraju građane.

Tako zorno pokazaše da je država za čovjeka samo ona država u kojoj SDP poput velikog brata ima punu kontrolu svih sektora. A ako im koja fotelja slučajno izmakne kao što se to nedavno desilo osnivačima udruge URAS, oni će one koje za to okrivljuju brže-bolje razapeti na portalu bez autorskih potpisa i na okruglim stolovima koje sami sebi organiziraju i sami sebi u svoje medije plasiraju.

Eto tako SDP demokracija juriša na nevladin sektor kako bi držala kontrolu nad cijelim prostorom u kojem bi se mogla naći kakva dobra fotelja".

<http://www.avaz.ba/clanak/127944/kad-sdp-jurisa-nevladinim-sektorom#sthash.aHrlrqPd.dpuf>

To je očito bilo sasvim dovoljno da družina u čijem vlasništvu je portal **Ekran.ba** nastavi sa još bestidnijim napadom na mene. Nakon toga objavila sam drugi tekst na portalu **Poskok.info** i onda sam se našla na sudu. Ono što ne smijem propustiti da ne kažem jeste činjenica da se tužitelj Samir Arnautović nije obratio portalu ili meni kao autoru (obje e-mail adrese su javne i dostupne) kako bismo objavili demanti. Nije ni on napisao demanti nego je, u svom maniru, podigao tužbu protiv mene, a njegov portal je i dalje nastavio objavljivati bljuvotine na račun moje ličnosti, a ništa manje, moje obitelji i supruga. Kako nikada nisam napisala niti jedan redak u novinarskim tekstovima, a da zato nisam imala valjane argumente tako sam ih imala i u slučaju spornih dijelova teksta koje je naveo u svojoj tužbi Arnautović. Jedan sporan dio se odnosi na plagijarizam Samira Arnautovića. Kada sam napisala tekst imala sam kod sebe nekoliko primjera njegovih plagijata, ali sam onda odlučila krenuti u opsežno istraživanje njegovog opusa i vidjela da tu nema kraja plagijatima. Kako sam bila tužena zbog rečenice koja samo inicira plagijat, cilj mi je bio napraviti istraživanje i čitateljima ponuditi na uvid rezultate mog rada. Akademskoj zajednici posebno, čiji je član i Samir Arnautović. Studentima još više jer oni, možda i najviše ispaštaju, ostajući uskraćeni za znanje. A to znanje im nikako ne može ponuditi onaj koji ne zna i koji krade tuđe misli i ideje. U vezi sa tom odlukom napisala sam na svom blogu još jedan tekst, a malo zatim i na portalu **Poskok.info**.

PLAGIJATORI PLAGIRAJU PLAGIJATE

Ljetos sam u tekstu “SDP mašinerija plagira i nevladin sektor” malo načela priču o plagijarizmu, ali nisam se detaljnije bavila tom temom. No kako je vrijeme odmicalo postajala mi je sve interesantnija pa sam počela istraživati na slučajnom uzorku. Redovnom profesoru Filozofskog fakulteta UNSA koji je kroz svoja zvanja prohujao poput daška vjetra. Bez ikakvih prepreka. Pomislih, onda tu neće biti posla za mene. Ali, ne lezi vraže. Otвориše mi se vrata plagijarizma, poput kule do oblaka, velika. No već na samom početku suočila sam se jadnim golemim razočarenjem. Netko je već uradio posao za mene i oduzeo mi istražiteljsku draž. Onda sam odlučila istraživati po već istraženome. Nekako istovremeno sa ovim malim istraživanjem UNSA je konačno objavio prvi dokument u kojem se opisuju primjeri plagijarizma u kojem između ostaloga vele: da je plagijarizam složenac od doslovno prepisanih rečenica izvornog teksta, uz poneku riječ, promijenjenu tek ponegdje, bez navodnika i bez navođenja autora izvornog teksta. Kažu i da je to mješavina doslovno prepisanih riječi do prihvatljivog parafraziranja gdje se nakon prve prepisane rečenice sve ostalo smatra plagijatom. Plagijat je još i priznato i nepriznato citiranje u kojem možemo pomisliti da je jedan dio rečenice originalna misao autora a zapravo je izvorni tekst. Napominju da citati moraju biti jasno i pod navodnike smješteni. Plagijarizam je i kada ponešto prepričamo, ponešto stavimo pod navode a ostalo direktno koristimo kao svoje. Plagijarizam je i dosljedno imitiranje strukture rečenice iz originalnog teksta, korištenje sinonima za većinu riječi, te nejasno navođenje autora izvornog teksta.

Plagijatori plagiraju plagijate

SIJEČANJ 30, 2015 SANJAVLAISAVLJEVIC PLAGIJARIZAM NAPIŠITE KOMENTAR

Ljetos sam u tekstu “SDP mašinerija plagira i nevladin sektor” malo načela priču o plagijarizmu, ali nisam se detaljnije bavila tom temom. No kako je vrijeme odmicalo postajala mi je sve interesantnija pa sam počela istraživati na slučajnom uzorku. Redovnom profesoru Filozofskog fakulteta UNSA koji je kroz svoja zvanja prohujao poput daška vjetra. Bez ikakvih prepreka. Pomislih, onda tu neće biti posla za mene. Ali, ne lezi vraže. Otвориše mi se vrata plagijarizma, poput kule do oblaka, velika. No već na samom početku suočila sam se jadnim golemim razočarenjem. Netko je već uradio posao za mene i oduzeo mi istražiteljsku draž. Onda sam odlučila istraživati po već istraženome. Nekako istovremeno sa ovim malim istraživanjem UNSA je konačno objavio prvi dokument u kojem se opisuju primjeri plagijarizma u kojem između ostaloga vele: da je plagijarizam složenac od doslovno prepisanih rečenica izvornog teksta, uz poneku riječ, promijenjenu tek ponegdje, bez navodnika i bez navođenja autora izvornog teksta. Kažu i da je to mješavina doslovno prepisanih riječi do prihvatljivog parafraziranja gdje se nakon prve prepisane rečenice sve ostalo smatra plagijatom. Plagijat je još i priznato i nepriznato citiranje u kojem možemo pomisliti da je jedan dio rečenice

Dobro, evo sada imamo u vidu najčešće zamke u koje upadaju plagijatori. Vratimo se našem slučajnom uzorku. Kako izgleda njegova magistarska, a kako doktorska teza? O, radovi su to puni posuđenica. Kakvih? Autor posuđuje tuđi prijevod i to ne bilo kako nego doslovno. U jednom trenutku on postaje i sam Martin Heidegger, čuveni filozof. Malo kasnije Richard Rorty, drugi poznati filozof. Ali hajde nema veze. Ali očekuje se da autor zna barem temljeno učenje filozofa Fridricha Nietzschea kojemu je posvećena njegova doktorska disertacija. No, uslijedilo je još jedno otkriće istraživača. Slučajni uzorak je prepisao domaće prijevode plasirajući ih kao svoje prijevode.

<https://antiekran.wordpress.com/2014/08/30/samir-arnautovic-plagira-domace-prijevode-i-cepti-od-besa/>

Istraživač je sada već bio vidno zainteresiran za nastavak svog, izgleda plodonosnog rada. Još malo se zadržao na tezama koje su bile uvjet da uzorak napreduje u akademskoj karijeri, ali je sada već dotakao i prvu knjigu. Opet uspjeh. Uzorak je sada proširio polje plagiranja pa je počeo posuđivati i od domaćih mislilaca koji su ponajviše stvarali u predinternetskoj eri. Ovdje bi tragovi posudbe trebali biti prikriveni, ali, eto, ipak nisu. Iako obilato posuđuje misli starog akademika, akademikovo djelo se nigdje u bibliografiji ne spominje. Možda se ovdje uzorak toliko stopio sa originalom da je sebe uvjerio da su to, zapravo, izvorno njegove misli?!

<https://antiekran.wordpress.com/2014/08/30/dokazi-o-plagijatima-samira-arnautovica-dvije-teze-i-prva-knjiga/>

Ipak, ne smijemo smetnuti s uma da članovi akademske zajednice treba da objavljuju i u stručnim časopisima. Tako je radio i objekt našeg istraživanja. U časopisu za društvena pitanja "Pregled" koji izlazi pri UNSA objavio je rad koji je potpisao svojim imenom zaboravivši da zapravo nije on autor teksta nego ugledni filozof John Dewey. Ili je možda ipak posrijedi Deweyovo plagiranje uzorka?!

<https://antiekran.wordpress.com/2014/09/07/samir-dewey-arnautovic/>

Uzorak navodi u nekim svojim biografijama da zna engleski, njemački i dobrim dijelom francuski jezik. Pa i treba da zna. Nema tu ništa neobično. Redovni profesori današnjeg vremena bi i trebali da znaju najmanje jedan-dva strana jezika. Ali neobičnost se ispoljila u saznanju da on zapravo ne zna ni jedan strani jezik ili ne zna ove koje je naveo, a druge ipak zna.

Krenimo sa znanjem engleskog jezika. Postoje neke riječi u nematernjim nam jezicima koje nas u prijevodima odaju da li zaista znamo taj jezik ili koristimo google translate ili jednostavno pišemo šta nam se učini da bismo trebali napisati.

<https://antiekran.wordpress.com/2014/09/09/ultimately-kao-vrhunska-provala-samira-arnautovica/>

A kada govorimo o njemačkom jeziku koji je, prema navodima uzorka, najjači onda prevodi dobivaju tragikomičan ton ili su mislioci čije rečenice on prevodi čiste somnabulije.

<https://antiekran.wordpress.com/2014/10/09/visestruko-zbiti-dogadaj-arnautovicevog-prevodenja-cetvrti-dio/>

A tek francuski jezik kojeg se uzorak ne odriče dobiva jednu sasvim novu notu svojstvenu samo njemu kao prevoditelju. Francuski jezik ponajviše se ističe u njegovoj posljednjoj knjizi plagiranog čak i naslova.

<https://antiekran.wordpress.com/2015/01/17/nova-knjiga-samira-arnautovica-novi-necuveni-hamzi-ga-hop/>

A u nedostatku prevoditeljskog žara uzorak prepisuje domaće prijevode potpisujući ih kao svoje.

<https://antiekran.wordpress.com/2015/01/27/arnautoviceva-suvremena-filozofija-kao-najdrskiji-plagijat-svih-vremena-drugi-dio/>

I evo sada na kraju ove male riznice tekstova, pitam se da li je plagijarizam široko prihvaćena pojava u našim znanstvenim redovima? Je li je netko i kako mogao prolaziti kroz znanstvena zvanja sa tuđim rečenicama, tuđim prijevodima, tuđim mukotrpnim znanstvenim radom? Možda i jeste. Možda su ovi redovi samo čista kleveta. Možda nisu nikakva kleveta jer plagijarizam nije devijantni oblik stvaranja nego uobičajeni obrazac krojenja djela koje mi samo u konačnici potpišemo. Može li ovaj tekst kod bilo koga izazvati duševnu bol? Čisto sumnjam jer samo vjerno oslikava napisano i prepisano. A i nije pojava koja nekome može nanijeti štetu. Naprotiv! Može ga promovirati u neko novo znanje, recimo emeritus plagijatorus. I konačno, zar ne treba govoriti uvijek istinu i samo istinu? Treba, uvijek. I treba slobodno govoriti, kako to jednom reče predsjednik Udruge za razvoj akademskih sloboda (URAS) !- Prvi pravac je doprinos internacionalizaciji akademskih zajednica u BiH, jer bh. univerziteti liče na sve drugo osim na univerzitete. Drugi pravac je oštra borba i suprotstavljanje nepravilnostima i narušavanju akademskih sloboda, jer želimo pokazati da u BiH postoje intelektualci koji su spremni da se bore za ovu zemlju. Budućnost ove zemlje može biti samo u znanju, a nikako u trgovini – zaključio je Arnautović.” Mogla bih i njima poslati ovaj tekst, pa da se združeno borimo!

<https://sanjavlaisavljevic.wordpress.com/2015/01/30/plagijatori-plagiraju-plagijate/>

<http://poskok.info/wp/?p=130318>

Sedam dokaza o plagijatima sam ponudila i Sudu na trećem ročištu. Zapravo, nisam bila dužna ni to uraditi jer moj sporni tekst je sa najboljom namjerom trebao samo da uputi u opći društveni problem. No, nakon ročišta i novinskih izvješća u vidu tekstova sa ročišta na kojem sam i predala te dokaze, a o čemu su izvijestili gotovo svi mediji u BiH, bila sam u prilici javno polemizirati sa Arnautovićem braneći svoju čast od njegovih neistina.

Pogledajmo o čemu je riječ.

Odgođeno ročište po tužbi Arnautovića protiv Vlasisavljevičke

ULOŽEN PODNESAK O PLAGIJATIMA BIVŠEG PROREKTORA

• Arnautović sudiju obavijestio da je njegovom punomoćniku pozlilo • Gdje su ostala tri advokata, pita se Žilić

Sudija sarajevskog Općinskog suda Pavle Cmogotac odgodio je ročište koje je trebalo biti održano jučer po tužbi Samira Arnautovića, nekadašnjeg prorektora Univerziteta u Sarajevu, trenutno profesora na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, a koji je zbog klevete tužio Sanju Vlasisavljević, direktoricu Centra za kulturu dijaloga.

Šteta po ugled

Sudija je ročište odgodio za 5. mart, a nakon što ga je Arnautović obavijestio da je njegovom punomoćniku tokom jučerašnjeg dana pozlilo. Advokat Ahmed Žilić, koji zastupa tuženu, kazao je da se ne protivi odgađanju ročišta, naglasivši da postoje još tri advokata u ime advokatske kancelarije koja zastupa tužitelja. Inače, Žilić je jučer u spis dokaza uložio podnesak naslovljen kao "podnesak o plagijatima tužitelja Samira Arnautovića".

Arnautović u tužbi traži naknadu štete zbog klevete od 3.000

KM. On u tužbi navodi da je tužena Vlasisavljević u tekstu koji je 1. augusta prošle godine objavljen na portalu poskok.info pod nazivom "SDP mašinerija plagira i nevladin sektor" iznijela nekoliko neistina. Notornom neistinom Arnautović u tužbi, koju zastupa advokatski ured Gavrankapetanović iz Sarajeva, naziva i navod iz teksta koji govori o tome da je on plagijator. Tužitelj je u tužbi istakao kako je njegovom ugledu pomenutim tekstom nanесena velika šteta.

Navode iz teksta: "Samir Arnautović sebi čak za dvije godine unaprijed isplatio honorar. I on je nesretnik živio u tužnji da će ga SDP nametnuti kao rektora...", tužitelj također navodi kao netačne, zahtijevajući od Suda da tužena pruži dokaz Suda da je tužitelj sam sebi isplatio unaprijed honorar. S druge strane, tužena Vlasisavljević osporila je sve navode tužbe. Ona je u odgovoru na tužbu istakla da tužitelj u tužbi "ne iznosi niti jedan jedini dokaz kojim pot-

Sa jučerašnjeg ročišta

Foto: D. ČUMURKVIĆ

krepljuje tužbene navode da je objavljivanjem spornih navoda nanесena velika šteta njegovom ugledu, te da je to istovremeno izazvalo veliko uznemirenje i utjecalo na njegov rad i stvaranje". Ona je navode iz tužbe ocijenila neosnovanim i paušalnim.

Valjan zahtjev

- Na današnjem je ročištu trebalo da bude prezentiran nalaz vještaka neuropsihijatra Alme Bravo - Mehmedbašić. Čuli smo da je jedan od advokata imao zdravstvenih problema, ali šta je sa ostalima? Činjenica je da tužitelj nije tražio od portala poskok.info ili autorice tek-

HONORAR
Tužitelj je od Suda zahtijevao da tužena pruži dokaz da je on sam sebi unaprijed isplatio honorar za dvije godine

sta demanti, baca sumnju na čestitost i valjan zahtjev tužitelja, s obzirom na to da je temeljna procedura prekršena, kazala je, između ostalog, jučer Vlasisavljević.

Arnautović je nakon ročišta, na kojem nije želio da se fotografiše, odmah izašao. **A. BRKIĆ - ČEKIĆ**

Arnautovićev demanti na sadržaj izvješća o ročištu objavljenog u Oslobođenju.
Demanti je objavljen u Oslobođenju 06.02.2015. godine, strana 5.

Reagiranjje

DOKAZ NIJE ULOŽEN

“Uložen dokaz o plagijatima bivšeg prorektora”
Oslobođenje, 3. februar/veljača 2015. godine

Obraćamo vam se kao punomoćnici Samira Arnautovića, a povodom članka objavljenog u izdanju dnevnog lista Oslobođenje 3. 2. 2015. godine pod naslovom “Uložen dokaz o plagijatima bivšeg prorektora”.

Ovim putem želimo da demantujemo navode objavljene u navedenom članku, prije svega, jer na navedenom ročištu u sudski spis nije uloženi niti jedan dokaz, a kamoli dokazi koji upućuju na navodne plagijate. Ovo iz razloga jer je navedeno ročište odgođeno

zbog nemogućnosti pristupa punomoćnika, gospodina Samira Arnautovića na ročište, pa je navedeno ročište samo odgođeno, bez da se na istom raspravljalo povodom merituma pravne stvari, niti su prilagani bilo kakvi dokazi.

Stoga, u ime našeg klijenta gospodina Samira Arnautovića, zahtijevamo od vaše novinske kuće da, u skladu sa Zakonom o zaštiti od klevete i Zakonom o obligacionim odnosima, ovaj demanti objavite na isti način kako je bio objavljen sporni članak, a sve u cilju umanjenja štete koja je po našeg klijenta nastupila objavljivanjem spornog članka.

Samir Arnautović po punomoćniku Advokatska kancelarija Damir H. ALAGIĆ

OSLOBODENJE
PAPA FRANJO DOLAZI
KAO HODOČASNIK MIRA
OBUKA ZA NOVI ŽIVOT
NEKA NAM JE
BOG NA POMOCI

Ovdje uočavamo da je svega dan nakon ročišta na kojem su uloženi dokazi o plagijatima Arnautović promijenio advokatsku kancelariju, pa ga tako više ne zastupaju četiri nego jedan advokat.

Reagiranjje

Dokazni materijal je uložen u spis

Reagiranjje: "Dokaz nije uložen"; Oslobođenje, 5. februar/veljača 2015. godine

Oslobođenje je 5. 2. 2015. godine objavilo demanti koji se odnosi na informaciju objavljenu u skoro svim dnevnim novinama i brojnim web portalima kako je "tužena Sanja Vlasisavljević uložila dokaze o plagijatima bivšeg prorektora Samira Arnautovića". Nešto je veoma zanimljivo u demantiju, kako u tekstu, tako i potpisu. Krenimo redom. Demanti potpisuje Samir Arnautović "po punomoćniku Advokatska kancelarija Damir H. Alagić".

Dakle, u roku 24 sata od trenutka u kojem je jednom od četiri advokata Samira Arnautovića pogoršano zdravstveno stanje, Arnautovića ne brane preostala trojica nego mijenja advokatski ured.

Arnautović tvrdi da "u sudski spis nije uložen niti jedan dokaz, a kamoli dokazi koji upućuju na navodne plagijate."

Ili Arnautovićev novoizabrani advokat nije ni pogledao prezentirani zapisnik sa ročišta od 3. 2. 2015. godine ili mu je bilo sasvim nebitno šta piše u njemu. A možda je spis otišao u pretnac četvorice prethodnih advokata? Možda novi advokat nema pristupni kod slučaja? Arnautović ima pravo da obmanjuje svog advokata, ali njih dvojica zajedno ne bi trebali javnost. Zašto?

Zapisnik sa ročišta je dostavljen redakciji Oslobođenja, a u njemu stoji (citiram: "Prije nego što sud odluči o odlaganju današnjeg ročišta punomoćnik tužene predaje sudu i tuženoj stranci dostavlja podnesak tužene o postupanju o tuženoj za vrijeme ročišta od 1. 12. 2014. godine, zatim podnesak tužene za ro-

čište za glavnu raspravu zakazanu za dan 3. 2. 2015. godine sa sljedećim dokazima: Podnesak tužene za ročište sa 7 priloga dokaza naslovljen kao plagijat tužitelja Samira Arnautovića...")

Dakle, dokazi su nedvojbeno uloženi u spis prije odgode ročišta. Ali to nije kraj. Arnautović tvrdi da dokazi nisu uloženi u spis zato što je "navedeno ročište odgođeno zbog nemogućnosti pristupa punomoćnika, gospodina Samira Arnautovića". Arnautović želi uvjerti javnost da se zbog odsustva njegovog advokata na ročištu ništa nije ni desilo. A to je neistina. Desilo se ulaganje podnesaka sa dokazima tužene Sanje Vlasisavljević. E nije ni ovo bio vrhunac logičke neodrživosti Arnautovićevih "konstrukcija". On zaključuje da se zbog odgađanja ročišta nije "raspravljalo povodom merituma pravne stvari". No, dok zaključuje da, zapravo, samo rasprave nije bilo on potvrđuje da se ipak nešto događalo. A to nešto su priloženi dokazi, zar ne? Arnautović u demantiju veli da na posljednjem ročištu nisu uloženi dokazi, da o tim neuloženim dokazima nije bilo rasprave, jer je ročište odgođeno, iz čega slijedi da zato što nije bilo rasprave nisu uloženi nikakvi dokazi. A što je logička greška post hoc ergo propter hoc.

Prosto je nevjerojatno da redovni profesor Filozofskog fakulteta u Sarajevu, bivši prorektor Rektorata UNSA, i njegov advokat obmanjuju javnost o nepričanju dokaza o Arnautovićevom plagijarizmu. O da, ti dokazi postaje. Mnogo ih je. Nažalost, svega sedam dokaza je Sa-

nja Vlasisavljević predala sudu. Ali i to je dovoljno da bi tvrdnja: "Samir Arnautović je plagijator" bila valjana. Kako bi rekao filozof Lajbnic: "stvari ili događaji su stvarni kada postoji dovoljan razlog za njihovo postojanje". A o Arnautovićevim plagijatima postoji više nego dovoljno razloga za njihovo postojanje u magistarskoj i doktorskoj disertaciji, dvije knjige i jednom stručnom tekstu. A to je dosad ono što sam uopće od Arnautovića pročitala. A kako Arnautović prepisuje Lajbnicovo učenje iz školskog udžbenika Milana Kangrga samo je tek simbolična ilustracija Arnautovićevih plagijata.

Time su postavljena i utvrđena i druge dva Leibnizova osnovna zakona prirode, princip kontinuiteta i princip identiteta. Po zakonu kontinuiteta, direktno suprotstavljenom dekartegovcima i njihovu dualizmu psihičkog i fizičkog, priroda ne čini skokova, već je svaki prijelaz neprekidan i postepen. A odnosi se na kvantitativan odnos među monadama, a zakon identiteta utvrđuje njihov kvalitativan odnos, to jest svaka je monada jednaka samoj sebi i po svom se kvaliteta razlikuje od svake druge monade.

Milan Kangrga, Racionalistička filozofija, Hrestomatija IV Zagreb, 1983, str. 121.

Razmatrajući koja se vezana za ova problematika Leibnizova uvode uspostavljanje principa kontinuiteta i principa identiteta kao logičkih principa, ali, istovremeno, i zakona prirode. Prema zakonu kontinuiteta, priroda ne čini skokova, nego je svaki njen prijelaz postepen i neprekidan. Ovaj princip utvrđuje kvantitativni odnos među monadama. Princip identiteta utvrđuje njihov kvalitativni odnos. Prema njemu, svaka je monada jednaka sama sebi i od drugih monada se razlikuje po kvaliteta.

Samir Arnautović, Suвременa filozofija i filozofijsko nasljeđe, Dom štampe, Zenica, 2001, str 91.
Sanja VLAISAVLJEVIĆ

U nastavku slijedi moj tekst koji je povod sudskog spora. Istaknute su "sporne" rečenice uz napomenu čitateljima da su sva tri "sporna" citata zapravo montirane rečenice koje mijenjaju bit mojih rečenica. Tužitelj je rečenice ispremetao i umjesto mog iznesenog stava dobio sud. I to ne bilo kakav sud, nego onaj u kojem je objekt rečenice baš tužitelj i tako sudu ponudio lažnu rečenicu kao moju.

TEKST: SDP MAŠINERIJA PLAGIRA I NEVLADIN SEKTOR (01.08.2014. - PORTAL POSKOK.INFO)

SDP je po svemu posebna partija. Od poimanja građanske orijentacije do nagrađivanja poslušnog kadra. Tolika je njihova strast za građanskom kulturom da njihov kandidat za bošnjačkog člana predsjedništva već sebe vidi kao reformatora političke scene, ali ništa manje i reformatora mozgova biračkog tijela. Pa tako neki dan hrabro veli kako će uskoro zasigurno biti samo jedan predsjednik BiH i to možda baš on. Nesretni kandidat baš kao i njegov Šef stalno klikaju ignore na volju hrvatskog, ali ništa manje i srpskog naroda. Priča o jednom predsjedniku je ujedno i priča o unitarnoj BiH. A što i ne bi bila kada Lagumdžija i ne hajući nedavno izjavi kako nema šanse da će Hrvati ikada dobiti svoj treći entitet. On će se osobno pobrinuti za to. Glasačko tijelo jednog ili dva naroda potpuno je nebitno. I što bi i bilo kada SDP zna šta je i kako je najbolje za Čovjeka. Znajući to,

počeše oni harati i NVO sektorom. Kažu sa ciljem otkrivanja svih anomalija u društvu. Specijalnost su im konkurenti u višim pozicijama u obrazovnom sektoru. Navalili su oni tako sa fantomkama na glavama preko svoje udruge URAS (Udruženje za razvoj akademskih sloboda) sjeći mačem svoje ljute konkurente.

No zaboraviše u toj svojoj ofanzivi da akademske slobode nema u mafijaškim obračunima anonimusa. Akademske slobode se razvijaju akademskim jezikom, na uljudan način. Ne vrijeđajući ljude u njihovom dostojanstvu. Još manje zadirući u njihovu privatnost. Akademske slobode kako ih vide profesori Dubravko Lovrenović, Fahrudin Oručević i Samir Arnautović, sve poslušni esdepeovci, ne odnose se i na njih same. Ali se ipak odnose, htjeli to oni ili ne. Recimo kada pišu po svom esdepeovskom mediju, nekakvom ekranu.ba, o kolegama plagijatorima, zaborave se da je upravo Fahrudin Oručević proglašen plagijatorom na oficijelnoj i obavezujućoj internacionalnoj stranici koja obznanjuje intelektualne krađe: http://ieeexplore.ieee.org/xpl/login.jsp?reload=true&tp=&arnumber=4588421&url=http%3A%2F%2Fieeexplore.ieee.org%2Fxppls%2Fabs_all.jsp%3Farnumber%3D4588421

Nije ovo jedini link na kojem uvaženi esdepeovac i predsjednik upravnog odbora URASA slovi kao plagijator. A nije on ni jedini. Samir Arnautović predsjednik udruge koja želi da zavede red kako u nevladinom sektoru tako i akademskoj zajednici u „svojim djelima“ ima brojne pasuse pokupljene od domaćih autora, ali i od svjetskih imena poput Heideggera i Rortyja. Ali, o tome neki drugi put. Možda o tome ne znaju članovi SDP-a. Možda o tome ne znaju ni u ministarstvu obrazovanja na čijem čelu je Oručević bio kao Lagumdžijin poslušnik, ali zna za to akademska javnost i izvan BiH.

A tek kada bismo samo počeli govoriti o bijelom hljebu čuvenih esdepeovaca koji su slasno grickali sa leđa građana kada su morali napustiti ministarske fotelje. Pa gdje bi tu bio kraj. URAS-ova omiljena tema je i nepotizam. Pa kako će nesretni svrgnuti ministar i neizabrani rektor Dubravko Lovrenović proklamirati borbu protiv nepotizma kada je upravo on kćerku zaposlio na svome fakultetu. Ili se u njihovom slučaju nikako ne radi o nepotizmu nego principijelnom izboru najboljih kandidata.

I ne staje tu SDP mašinerija ukopana u bunkere ispod zemlje. Pišu oni o nekakvim pronevjerama novca na univerzitetu u Sarajevu, a šute o isplatama basnoslovnih honorara koje je nekadašnji prorektor Samir Arnautović sebi čak za dvije godine unaprijed isplatio. I on je nesretnik živio u iluziji da će ga SDP nametnuti kao rektora, ali kada nisu svog Lovrenovića, pa kako će tek njega. Jeste da oni nemaju problem sa obrazom i kriterijima, ali granica je ipak morala negdje biti povučena.

No zato je županijski odbor SDP-a odlučio jurišati na nevladin sektor i preko njega zavoditi politički red i rez. Tako političari/NVO aktivisti/ univerzitetski profesori i medijski anonimusi -sve u jednom – uzimajući donacije od vladinih institucija razvijaju slobodu govora na svom opskurnom portalu namijenjenom samo za tu svrhu. Tako je neki dan predsjednik udruge URAS, Samir Arnautović dobio novce od općine Centar za širenje mržnje, jezika i stila ulice na esdepeovom piratskom portalu. I to upravo iz općine na čijem čelu je esdepeov načelnik. I nije njemu dosta jedna predsjednička fotelja. Nego je ni manje ni više predsjednik dvije nevladine udruge. Kako dvije? Lijepo dvije. U registru NVO organizacija, fino piše da je čovjek predsjednik udruge „Theoria“ i „URAS“. Jedna smještena u SDP, druga na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Ni jedna nije vidno označena, pa samo dobro upućeni znaju gdje se kriju masonske lože. Znaju i šifru: „za čovjeka“.

Jedna je za čistu i netaknutu filozofiju (recimo kada treba podržati ministra Suljagića), a druga za društvena pitanja. A kako izgleda kada bivši prorektor za međunarodne odnose progovori neki svoj nematarniji jezik? Evo ovako: http://videlectures.net/freedem08_arnautovic_ihpg/. Dakle, preznojavanje, maramica, sricanje, zamuckivanje i grčevito držanje papira u rukama. I nije ni tu kraj. Sada svoje dopisnike šalju i direktno u Akademiju znanosti BiH odakle ovi sijeku sve što im nije u skladu sa šifrom. Jeste da su sada oslabljeni jer im je konačno svrgnut predsjednik akademije Božidar Matić, ali pobrinuli su se oni da instaliraju dopisnog Dubravka Lovrenovića tamo kako bi počistio sve redove od nepodobnih spodoba. A o njegovim koracima uredno izvještava „oficir za bezbednost“ Samir Arnautović.

No esdepova organizacija ne zastaje samo na međama Sarajeva. Objaviše na svom mediju kako dobivaju novu podružnicu u Tuzli. A na fotografijama koje mediji šire u novoj podružnici opet ista bratija: Oručević, Lovrenović i Arnautović. Eto tako se to radi u SDP-u. Sami sebe imenuju podružnicom u nekom drugom mjestu. To su dometi nove demokracije sa novim pristupima plagijatorstvu, slobodi govora i svim oblicima akademskih sloboda. I nije ovdje kraj, ali o tome drugom prigodom.

<http://poskok.info/wp/?p=103036>

Published On: Fri, Aug 1st, 2014 Sanja Vlaisavljević

SDP mašinerija plagira i nevladin sektor

SDP je po svemu posebna partija. Čiji političari građansku orijentaciju do nagrađivanja poslušnog kadra. Tolik je njihova strast za građanskom kulturom da njihov kandidat za bošnjačkog člana predsjedništva ve sebe vidi kao reformatora političke scene, ali ništa manje i reformatora mozgovog birakog tijela. Pa tako ne dan hrabro veli kako će uskoro zasigurno biti samo jedan predsjednik BiH i to možda baš on. Nesretni kandidat baš kao i njegov Šef stajao kilikaju ignore na volju hrvatskog, ali ništa manje i srpskog naroda. Priča o jednom predsjedniku je ujedno i priča o unitarnoj BiH. A š i ne bi bila kada Lagumadžija i ne hajduki nedavno izjavi kako nema šanse da će Hrvati ikada dobiti svoj treći entitet. On će se osobno pobrinuti za to. Glasuško tijelo jednog ili dva naroda potpuno je nebitno. I što bi i bilo kada SDP zna šta je i kako je najbolje za Čovjeka. Znajući to, počeo je harati i NVO sektorom. Kadu sa ciljem otkrivanja svih anomalija u društvu. Specijalnost su im konkurenti u višim pozicijama u obrazovnom sektoru. Navali su oni tako sa fantomkama na glavama preko svoje udruge URAS (Udruženje za razvoj akademskih sloboda) sjeci mašem svoje ljute konkurente.

Sanja Vlaisavljević i poskok.info

No zaboravite u tu svojoj otanzivi da akademske slobode nema u matijaskim obračunima anonimusa. Akademske slobode se razvijaju akademskim jezikom, na uljudan način. Ne vrijedaju ljudi u njihovom dostojanstvu. Još manje zadiruju u njihovoj privatnosti. Akademske slobode kako ih vide profesori Dubravko Lovrenović, Fahrudin Oručević i Samir Arnautović, sve poslije esdepeovci, ne odnose se i na njih same. Ali se ipak odnose, htjeli to oni ili ne. Rečimo kada pišu po svom esdepeovskom mediju, nekakvom ekranu.ba, o kolegama plagijatorima, zaborave se da je upravo Fahrudin Oručević proglašen plagijatorom na otcojnoj i obavezujućoj internacionalnoj stranici koja obznanjuje intelektualne krađe:

http://eeexplora.jeeee.org/xpIwogIn.jsp?reload=true&tp=8&number=4588421&uri=http%3A%2F%2Fwww.eexplora.jeeee.org%2FxpIw%2Fabs_allJap%3F&number

Nije ovo jedini link na kojem uvaženi esdepeovci i predsjednik upravnog odbora URASA slovi kao plagijator. A nije on ni jedini Samir Arnautović predsjednik udruge koja želi da zavede red kako u nevladnom sektoru tako i akademskoj zajednici u svrhu djelovanja. Ima brojne pasuse pokupljene od domaćih autora, ali i od svjetskih imena poput Heideggera i Rortyja. Ali, o tome ne drugi put. Možda o tome ne znaju članovi SDP-a. Možda o tome ne znaju ni u ministarstvu obrazovanja na čijem čelu i Oručević bio kao Lagumadžijin poslušnik, ali zna za to akademska javnost i izvan BiH.

A tek kada bismo samo počeli govoriti o bijelom njebu čuvenih esdepeovaca koji su slavno grikali sa leđa građana kada se morali napustiti ministarske fotelje. Pa gdje bi tu bio kraj. URAS-ova omiljena tema je i nepotizam. Pa kako će nesretni svrgnuti ministar i nezaborni rektor Dubravko Lovrenović proklamirati borbu protiv nepotizma kada je upravo on kleriku zaposliti r svome fakultetu. Ili se u njihovom slučaju nikako ne radi o nepotizmu nego principijelnom izboru najboljih kandidata. I ne staje i SDP mašinerija ukopana u bunkere ispod zemlje. Pišu oni o nekakvim pronevjerama novca na univerzitetu u Sarajevu, a šute isplatama basnoslovnih honorara koje je nekadašnji prorektor Samir Arnautović sebi čak za dvije godine unaprijed isplatio. I c je nesretnik živio u iluziji da će ga SDP nametnuti kao rektora, ali kada nisu svog Lovrenovića, pa kako će tek njega. Jeste da oni nemaju problem sa obrazom i kriterijima, ali granica je ipak morala negdje biti povučena.

No zato je županijski odbor SDP-a odlučio jurišati na nevladin sektor i preko njega zavoditi politički red i rez. Tako političari/NVO aktivisti/ univerzitetski profesori i medijski anonimusi -sve u jednom – uzimajući donacije od vladinih institucija razvijaju slobodu govora na svom opskurnom portalu namijenjenom samo za tu svrhu. Tako je neki dan predsjednik udruge URAS, Samir Arnautović dobio novce od općine Centar za širenje mržnje, jezika i stila ulice na esdepeovom piratskom portalu i to upravo iz općine na čijem čelu je esdepeov načelnik. I nije njemu dosta jedna predsjednička fotelja. Nego je ni manje ni više predsjednik dvije nevladine udruge. Kako dvije? Lijepo dvije. U registru NVO organizacija, fino piše da je čovjek predsjednik udruge „Theoria“ i „URAS“. Jedna smještena u SDP, druga na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Ni jedna nije vidno označena, pa samo dobro upućeni znaju gdje se kriju masonske lože. Znaju i šifru: „za čovjeka“.

Jedna je za čistu i netaknutu filozofiju (recimo kada treba podržati ministra Suljagića), a druga za društvena pitanja. A kako izgleda kada bivši prorektor za međunarodne odnose progovori neki svoj nematarniji jezik? Evo ovako: http://videlectures.net/freedem08_arnautovic_ihpg/. Dakle, preznojavanje, maramica, sricanje, zamuckivanje i grčevito držanje papira u rukama. I nije ni tu kraj. Sada svoje dopisnike šalju i direktno u Akademiju znanosti BiH odakle ovi sijeku sve što im nije u skladu sa šifrom. Jeste da su sada oslabljeni jer im je konačno svrgnut predsjednik akademije Božidar Matić, ali pobrinuli su se oni da instaliraju dopisnog Dubravka Lovrenovića tamo kako bi počistio sve redove od nepodobnih spodoba. A o njegovim koracima uredno izvještava „oficir za bezbednost“ Samir Arnautović.

No esdepova organizacija ne zastaje samo na međama Sarajeva. Objaviše na svom mediju kako dobivaju novu podružnicu u Tuzli. A na fotografijama koje mediji šire u novoj podružnici opet ista bratija: Oručević, Lovrenović i Arnautović. Eto tako se i radi u SDP-u. Sami sebe imenuju podružnicom u nekom drugom mjestu. To su dometi nove demokracije sa novim pristupima plagijatorstvu, slobodi govora i svim oblicima akademskih sloboda. I nije ovdje kraj, ali o tome drugom prigodom.

1. Citat u Tužbi

„ Samir Arnautović je predsjednik udruge koja želi da zavede red kako u nevladinom sektoru tako i u akademskoj zajednici u „svojim djelima „ **ima brojne pasuse pokupljene od domaćih autora, ali i od svjetskih imena poput Heideggera i Rortyja.**“ . Ovo je notorna neistina i ovakva rečenica za tužitelja znači da je kao profesor

A ovako izgleda original:

Samir Arnautović predsjednik udruge koja želi da zavede red kako u nevladinom sektoru tako i akademskoj zajednici u „svojim djelima“ ima brojne pasuse pokupljene od domaćih autora, ali i od svjetskih imena poput Heideggera i Rortyja.

2. Citat u Tužbi

U nastavku teksta je navedeno „ **Samir Arnautović sebi čak za dvije godine unaprijed isplatio honorar. I on je nesretnik živio u iluziji da će ga SDP nametnuti kao rektora.....** „

A ovako izgleda original:

Pišu oni o nekakvim pronevjerama novca na univerzitetu u Sarajevu, a šute o isplatama basnoslovnih honorara koje je nekadašnji prorektor Samir Arnautović sebi čak za dvije godine unaprijed isplatio.

3. Citat u Tužbi

U idućem pasusu je navedeno „ **Samir Arnautović je dobio novce od opštine Centar za širenje mržnje, jezika i stila ulice na esdepeovskom piratskom portalu** „

A ovako izgleda original:

Tako je neki dan predsjednik udruge URAS, Samir Arnautović dobio novce od općine Centar za širenje mržnje, jezika i stila ulice na esdepeovom piratskom portalu. I to upravo iz općine na čijem čelu je esdepeov načelnik.

TUŽBA SAMIRA ARNAUTOVIĆA PROTIV SANJE VLAISAVLJEVIĆ

ADVOKATI
GAVRANKAPETANOVIĆ BEKIR – KOLDŽO DAMIR – KUKIĆ EMIR
GAVRANKAPETANOVIĆ DŽEMILA

Transakcioni račun br. 1401010007943848
1374606004400730

Sberbank BH dd Sarajevo
Moja Banka dd Sarajevo

UIO br. 300109730007
ID br. 4300109730007

OPĆINSKI SUD

SARAJEVO

TUŽITELJ : SAMIR ARNAUTOVIĆ iz Sarajeva, Grbavička broj 117 zastupan po advokatima
GavrRankapetanović-Koldžo-Kukić-GavrRankapetanović

TUŽENI: SANJA VLAISAVLJEVIĆ iz Sarajeva Hasana Sušića 19

R A D I : naknada štete zbog klevete

Vss 3.000,00 KM

T U Ž B A

Nadležnost suda zasnovana na odredbi člana 27 i 28 ZPP-a i Zakona o zaštiti od klevete.

Dana 01.08.2014.g. na portalu „ poskok.info „ tužena je objavila svoj autorski tekst pod naslovom „ SDP mašinerija plagira i nevladin sektor „ U ovom tekstu tužena je iznijela nekoliko neistina vezanih za tužitelja a koje se ogledaju u sljedećem. U trećem pasusu teksta je tužena navela sljedeće

„ Samir Arnautović je predsjednik udruge koja želi da zavede red kako u nevladinom sektoru tako i u akademskoj zajednici u „svojim djelima „ ima brojne pasuse **pokupljene od domaćih autora, ali i od svjetskih imena poput Heideggera i Rortyja.**“. Ovo je notorna neistina i ovakva rečenica za tužitelja znači da je kao profesor na Filozofskom fakultetu, i kao ugledni član akademske zajednice u BiH ali i van BiH plagijator. Obzirom da je ovaj portal dostupan svim građanima zemlje i inostranstva, te da ovaj portal najviše čitaju ljudi iz akademske zajednice a ne „ facebook „ čitatelji time je

Sarajevo, Šenoina broj 14/I
e-mail koldzod@bih.net.ba
Tel. 061/131-504 Fax. 033/207-205
www.akgk.ba

nanesena velika šteta ugledu tužitelja, ali je kod njega istovremeno izazvalo veliko uznemirenje i uticalo na njegov dalji rad i stvaranje.

DOKAZ: uvid u portal

U nastavku teksta je navedeno „ **Samir Arnautović sebi čak za dvije godine unaprijed isplatio honorar. I on je nesretnik živio u iluziji da će ga SDP nametnuti kao rektora.....** „.

U idućem pasusu je navedeno „ **Samir Arnautović je dobio novce od opštine Centar za širenje mržnje, jezika i stila ulice na esdepeovskom piratskom portalu** „

I ovi navodi su apsolutno netačni i zahtjevamo da u skladu sa odredbama Zakona o zaštiti od klevete koji je ujedno zakonski osnov za podnošenje ove tužbe, tužena na kojoj je teret dokazivanja pruži sudu i tužitelju dokaz da je on sam sebi isplatio unaprijed honorar a pogotovo navod da je od opštine Centar Samir Arnautović dobio novac za „ širenje mržnje“. Ovakvi navodi na jednom portalu koji čitaju akademski građani , studenti i građani koji bi trebalo da definišu srž ovog društva za tužitelja predstavljaju nenadoknadivu štetu i uznemirenost. Nakon objavljivanja ovog teksta veliki broj poznanika i ljudi iz akademske zajednice je kontaktirao tužitelja da izrazi svoje nezadovoljstvo zbog njegovog „ širenja mržnje“ , „ uzimanja para „ i uopće namjere da kao ugledni profesor na Univerzitetu u Sarajevu i van BiH radi takve radnje. Dobar dio njih je izrazio svoj stav da sa takvim čovjekom i profesorom ne želi da ima kontakt i saradnju. Obzirom da tužitelj učestvuje u redovnom procesu nastave na fakultetu, ali i u trećem stepenu obrazovanja, to je imao velikih problema da svojim studentima objasni da on „ne širi mržu „ i da on kao profesor etike tu istu etiku ne krši u svom životu i da svojim primjerom i životom pokušava da odgoji veliki broj studenata za njihov budući život.

DOKAZ: kao gore, saslušanje tužitelja kao stranke te drugi dokazi

Sve ove radnje, silni razgovori, gubitak prijateljskih i poslovnih odnosa za tužitelja su prouzrokovali veliku uznemirenost, bol i patnju koju u ovom trenutku ne može ni opisati i koja se svaki dan nastavlja i produbljuje i pitanje je krajnje štete koju je prouzrokovala kod tuženog kako poslovno tako i u njegovom psihičkom stanju. Iz tog razloga tužitelj u ovom trenutku ne može precizno odrediti ni visinu štete i istu ćemo precizirati nakon nalaza vještaka medicinske struke

DOKAZ: vještačenje po vještaku neuropsihijatra sa liste vještaka

Obzirom na navedeno, te imajući u vidu gore navedene pravne osnove za ovu tužbu, to predlažemo da sud nakon provedenog postupka donese slijedeću

P R E S U D U

Tužena je dužna tužitelju na ime naknade štete zbog klevete isplatiti iznos od 3.000,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od 01.08.2014.g. pa do isplate, te je dužna na portalu „poskok.info“ objaviti demant i izvinjenje tužitelju za iznesene neistine, a u protivnom će tužitelj o trošku tužene objaviti ovu presudu u cjelosti u dnevnim novinama koje izlaze na teritoriji BiH i na istom portalu, te naknaditi mu troškove postupka, a sve u roku od 30 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Sarajevo 2014-08-12

Sastav tužbe	360,00 KM
17%PDV-a	61,20 KM
Taksa na tužbu	90,00 KM

SDP mašinerija plagira i nevladin sektor

SDP je po svemu posebna partija. Od poimanja građanske orijentacije do nagrađivanja poslušnog kadra. Tolika je njihova strast za građanskom kulturom da njihov kandidat za bošnjačkog člana predsjedništva već sebe vidi kao reformatora političke scene, ali ništa manje i reformatora mozgov a bimčkog tijela. Pa tako neki dan hrabro veli kako će uskoro zasigurno biti samo jedna predsjednik BiH i to možda baš on. Nesretni kandidat baš kao i njegov šef stalno kličuju *ignore* na volju hrvatskog, ali ništa manje i srpskog naroda. Priča o jednom predsjedniku je ujedno i priča o unitarnoj BiH. A što i ne bi bila kada Lagumdžija i ne hajučići nedavno izjavi kako nema šanse da će Hrvati ikada dobiti svoj treći entitet. On će se osobno pobrinuti za to. Glasatko tijelo jednog ili dva naroda potpuno je nebitno. I što bi i bilo kada SDP zna šta je i kako je najbolje za Čovjeka. Znajučići to, počеше oni harati i NVO sektorom. Kažu sa ciljem otkrivanja svih anomalija u društvu. Specijalnost su im konkurenti u višim pozicijama u obrazovnom sektoru. Navališi su oni tako sa fantomkama na glavama preko svoje udruge URAS (Udruženje za razvoj akademskih sloboda) sjeći mačem svoje ljute konkurente.

Sanja Vlasiavljević i poskok.info

No zaboraviše u toj svojoj ofanzivi da akademske slobode nema u mafijaškim obračunima anonimusa. Academske slobode se razvijaju akademskim jezikom, na uljudan način. Ne vrijeđajući ljude u njihovom dostojanstvu. Još manje zadirući u njihovu privatnost. Akademске slobode kako ih vide profesori Duhavko Lovrenović, Fahrudin Oručević i Samir Arnaudović, sve poslušni esdepeovci, ne odnose se i na njih same. Ali se inak odnose, htjeli to oni ili ne. Recimo kada pišu po svom esdepeovskom mediju, nekakvom ekranu.ba, o kolegama plagijatorima, zaborave se da je upravo Fahrudin Oručević proglašen plagijatorom na oficijelnoj i obavezujućoj internacionalnoj stranici koja obznanjuje intelektualne krađe.

http://eeexplorer.leece.org/xml/login.jsp?reload=true&tp=&arnumber=4588421&uri=http%3A%2F%2Fwww.leece.org%2Fxml%2Fabs_all.jsp%3Fargument%3D4588421

Nije ovo jedini link na kojem uvaženi esdepeovac i predsjednik upravnog odbora URASA slovi kao plagijator. A nije on ni jedini. Samir Arnaudović predsjednik udruge koja želi da zavede red kako u nevladinom sektoru tako i akademskoj zajednici u „svojim djelima“ ima brojne pasuse pokupljene od domaćih auktora, ali i od svjetskih imena poput Heideggera i Rortyja. Ali, o tome neki drugi put. Možda o tome ne znaju ni u ministarstvu obrazovanja na čijem telu je Oručević bio kao Lagumdžijin poslušnik, ali zna za to akademska javnost i izvan BiH.

A tek kada bismo samo počeli govoriti o bijelom hljebu čuvenih esdepeovaca koji su slasno grickali sa leđa građana kada su morali napustiti ministarske fotelje. Pa gdje bi tu bio kraj. URAS-ova omiljena tema je i nepotizam. Pa kako će nesretni svrgnuti ministar i neizabrani rektor Duhavko Lovrenović proklamirati borbu protiv nepotizma kada je upravo on kćerku zaposlio na svome fakultetu. Ili se u njihovom slučaju nikako ne radi o nepotizmu nego principijelnom izboru najboljih kandidata. I ne staje tu SDP mašinerija ukopana u bunkere ispod zemlje. Pišu oni o nekakvim pronevjerama novca na univerzitetu u Sarajevu, a štete o isplatama basnoslovnih honorara koje je nekadašnji prorektor Samir Arnaudović sebi čak za dvije godine unaprijed isplatio. I on je nesretnik živio u tužnji da će ga SDP nametnuti kao rektora, ali kada nisu svog Lovrenovića, pa kako će tek njega. Jeste da oni nemaju problem sa obrazom i kriterijima, ali granica je ipak morala negdje biti povučena.

No zato je županjski odbor SDP-a odlučio juritiati na nevladin sektor i preko njega zavoditi politički red i rez. Tako političari/NVO aktivisti/univerziteti profesori i medijski anonimusi -sve u jednom – uzimajući donacije od vladinih institucija razvijaju slobodu govora na svom opskurnom portalu namijenjenom samo za tu svrhu. Tako je neki dan predsjednik udruge URAS, Samir Arnaudović dobio novce od općine Centar za širenje mržnje jezika i stila ulice na esdepeovom piratskom portalu. I to upravo iz općine na čijem telu je esdepeov načelnik. I nije njemu dosta jedna predsjednička fotelja. Nego je ni manje ni više predsjednik dvije nevladine udruge. Kako dvije? Lijepo dvije. U registru NVO organizacija, fino piše da je čovjek predsjednik udruge „Theoria“ i „URAS“. Jedna smještena u SDP, druga na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Ni jedna nije vidno označena, pa samo dobro upućeni znaju gdje se kriju masonske lože. Znaju i šifru: „za čovjeka“.

Jedna je za čistu i netaknutu filozofiju (recimo kada treba podržati ministra Suljagića), a druga za društvena pitanja. A kako izgleda kada bivši prorektor za međunarodne odnose progovori neki svoj nematerijalni jezik? Evo ovako: http://videolectures.net/freedem08_arnautovic_ihnp/. Dakle, preznajavanje, marširanje, sricanje, zamuckivanje i grčevito držanje papira u rukama. I nije ni tu kraj. Sada svoje dopisnike šalju i direktno u Akademiju znanosti BiH odakle ovi sijeku sve što im nije u skladu sa šifrom. Jeste da su sada oslabljeni jer im je konačno svrgnut predsjednik akademije Božidar Matić, ali pobrinuli su se oni da instaliraju dopisnog Duhavka Lovrenovića tamo kako bi počistio sve redove od nepodobnih spodoba. A o njegovim koracima uredno izvještava „oficir za bezbednost“ Samir Arnaudović.

No esdepeva organizacija ne zastaje samo na međama Sarajeva. Objaviše na svom mediju kako dobivaju novu podršku u Tuzli. A na fotografijama koje mediji šire u novoj podržnici opet ista bratija: Oručević, Lovrenović i Arnaudović. Eto tako se to radi u SDP-u. Sami sebe imenuju podružnicom u nekom drugom mjestu. To su dometi nove demokratije sa novim pristupima plagijatorstvu, slobodi govora i svim oblicima akademskih sloboda. I nije ovdje kraj, ali o tome drugom prigodom.

NALAZ VJEŠTAKA PSIHIJATRIJSKE STRUKE

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
OPĆINSKI SUD U SARAJEVU
Broj: 65 OP 45109714 P
Sarajevo, 02.12.2014. godine.

Prof. dr. Alma Bravo-Mehmedbašić
Stalni sudski vještak, spec. neuropsihijatar,
subspecijalista forenzičke psihijatrije

SUDSKO-PSIHIJATRIJSKI NALAZ SAMIR ARNAUTOVIĆ

Općinski sud u Sarajevu, sudija Pavle Crnogorac, u pravnoj stvari tužitelja Samir Arnautović, iz Sarajeva, zastupanog po punomoćniku Bekir Gavrankapetanović, Damir Koldžo i Kukić Emir, advokati iz Sarajeva, protiv tuženog Sanja Vlajsavljević, iz Sarajeva, radi klevete, donio je dana 02.12. 2014. godine slijedeće Rješenje:" Određuje se izvesti dokaz medicinskim vještačenjem po vještaku Bravo-Mehmedbašić dr. sci. med. Alma, Bistrik-džamija br. 8, Sarajevo. Vještak je dužan dati nalaz i mišljenje na okolnost prouzrokovanih bolova, patnji i psihičkih smetnji koje je tužilac pretrpio zbog objavljenog članka, a nakon uvida u raspoloživu medicinsku dokumentaciju u spisu, te neposrednog pregleda tužitelja. Vještak je dužan dostaviti svoj nalaz i mišljenje do dana 12.01.2015. godine, pismeno u dovoljnom broju primjerka (tri) i podnijeti zahtjev za naknadu troškova. Troškovi vještačenja su predujmljeni u iznosu od 150,00 KM na depozitni račun suda. Glavna rasprava je zakazana za dan 03.02.2015. godine u 13,00 sati u sudnici 7/1. Vještak se ovim rješenjem poziva i na zakazano ročište da obrazloži svoj nalaz i mišljenje".

Psihijatrijsko vještačenje Samira Arnautovića sam izvršila nakon detaljnog uvida u sudski spis.

Iz Sudskog spisa:

Iz Tužbe:

Tužitelj: Samir Arnautović IZ Sarajeva, Grbavička broj 117, zastupan po advokatima, Gavrankapetanović-Koldžo-Kukić-Gavrankapetanović.
Tuženi: Sanja Vlajsavljević iz Sarajeva Hasana Sušića 19. Radi: naknada štete zbog klevete. Vss 3.000,00 KM.

Iz Tužbe: "Nadležnost suda zasnovana na odredbi člana 27 i 28 ZPP-a i Zakona o zaštiti od klevete. Dana 01.08.2014 g. na portalu "poskok.info" Tužena je objavila svoj autorski tekst pod naslovom "SDP mašinerija plagira i nevladin sektor". U ovom tekstu tužena je iznijela nekoliko neistina vezanih za tužitelja, a koje se ogledaju u slijedećem. U trećem pasusu teksta je tužena navela slijedeće: "Samir Arnautović je predsjednik udruge koja želi da zavede red kako u nevladinom sektoru, tako i u akademskoj zajednici u svoj im djelima "ima brojne pasuse pokupljene od domaćih autora, ali i od svjetskih imena poput Heideggera i Rortyja". Ovo je notorna neistina i ovakva rečenica za tužitelja znači daje kao profesor na Filozofskom fakultetu, i kao ugledni član akademske zajednice u BiH, ali i van BiH plagijator. Obzirom da je ovaj portal dostupan svim građanima zemlje i inostranstva, te da ovaj portal najviše čitaju ljudi iz akademske zajednice, a ne "facebook" čitatelj i time je nanesena velika šteta ugledu tužitelja, ali je kod njega istovremeno izazvalo veliko uznemirenje i uticalo na njegov dalji rad i stvaranje. Dokaz: Uvid u portal. U nastavku teksta je navedeno: "Samir Arnautović sebi čak za dvije godine unaprijed isplatio honorar. I on je nesretnik živio u iluziji da će ga SDP nametnuti kao rektora...". U idućem pasusu je navedeno: "Samir Arnautović je dobio novce od općine Centar za širenje mržnje, jezika i stila ulice na esdepeovskom piratskom portalu". Ovi navodi su apsolutno netačni i zahtjevamo da u skladu sa odredbama Zakona o zaštiti od klevete koji je ujedno zakonski osnov za podnošenje ove tužbe, Tužena na kojoj je teret dokazivanja pruži sudu i tužitelju dokaz da je on sam sebi isplatio unaprijed honorar, a pogotovo navod da je od opštine Centar Samir Arnautović dobio novac za "širenje mržnje". Nakon objavljivanja ovog teksta veliki broj poznanika i ljudi iz akademske zajednice je kontaktirao tužitelja da izrazi svoje nezadovoljstvo zbog njegovog "širenja mržnje", "uzimanja para" i uopće namjere da kao ugledni profesor na Univerzitetu u Sarajevu i van BiH radi takve radnje. Dobar dio njih je izrazio svoj stav da sa takvim čovjekom i profesorom ne želi da ima kontak i saradnju. Obzirom da tužitelj učestvuje u redovnom procesu nastave na fakultetu, ali i u trećem stepenu obrazovanja, to je imao velikih problema da svojim studentima objasni da on "ne širi mržnju" i da on kao profesor etike tu istu etiku ne krši u svom životu i da svoj im primjerom i životom pokušava da odgoji i veliki broj studenata za njihov budući život. Dokaz: Kao gore, saslušanje tužitelja kao stranke, te drugi dokazi. Sve ove radnje, silni razgovori, gubitak prijateljskih i poslovnih odnosa za tužitelja su prouzrokovali veliku uznemirenost, bol i patnju koju u ovom trenutku ne može ni opisati i koja se svaki dan nastavlja i produbljuje i pitanje je krajnje štete koju je prouzrokovala kod tuženog kako poslovno tako i u njegovom psihičkom stanju. Iz tog razloga tužitelj u ovom trenutku ne može precizno odrediti ni visinu štete i istu ćemo precizirati nakon nalaza vještaka medicinske struke. Dokaz: Vještačenje po vještaku neuropsihijatru".

Iz Medicinske dokumentacije u sudskom spisu:

Ne postoji i medicinska dokumentacija u sudskom spisu.

Priložen Članak "SDP mašinerija plagira i nevladin sektor". Poskok. info.

Upoznala sam se sa sadržajem spomenutog članka, koji se navodi u Tužbi.

Iz Anamnestičkih podataka: Ispitanik navodi da je zaposlen kao redovni profesor na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Rođen je 1965 godine. Negativan psihijatrijski hereditet u porodici. Rođenje i rani razvoj protekli uredno. Negira bilo kakve bolesti, kako tjelesne, tako i psihičke. Redovno je završio osmogodišnju, srednju školu i diplomirao je na odsjeku za Filozofiju i Sociologiju Filozofskog fakulteta u Sarajevu 1989 godine. Postdiplomski studij završio 1991 godine. Rat je proveo u Zenici i Sarajevu. U Armiji BiH bio je do 1994 godine, kada je odbranio magistarski rad, te je potom otišao u Njemačku i Luksemburg radi pripreme doktorske dizertacije. Vratio se 1996 u BiH, te je odbranio doktorsku dizertaciju 1997 godine. Od 1996 godine je u stalnom radnom odnosu na Filozofskom fakultetu. Prvo je bio viši asistent, te je na

osnovu svojih referenci napredovao u viša zvanja, sve do zvanja redovnog profesora. Negira bilo kakva tjelesna hronična oboljenja. Negira značaj nije psihičke traume u životu. U ratu je preživio niz ratnih trauma, ali negira psihičke posljedice. Navodi iznenadnu smrt brata kao značajnu stresnu životnu situaciju, ali smatra da se radilo o normalnom procesu žalovanja. Kritični događaj " Objavljivanje neistina o njegovom ponašanju i njegovoj ličnosti od strane Tužene na portalu poskok.info, ga je kroz duži vremenski period, značajno uznemirilo i narušilo njegovu uobičajenu psihičku ravnotežu, dovelo do smetnji u koncentraciji, narušilo dotadašnju aktivnost i funkcionalnost, bio je napet, nije mogao odagnati nametajuće misli o nanesej mu uvredi, izazivalo ljutnju, nelagodu, neugodu pred studentima i kolegama, nije se nikako mogao osloboditi nametajućih misli o sadržaju teksta na portalu "plagijator, dobio novac za širenje mržnje, jezika i stila ulice, isplatio honorar sebi dvije godine unaprijed". Postao je napet, nervozan, razdražljiv, te je primijetio znajan pad tolerancije u frustrirajućim situacijama. Zbog značajnog psihičkog angažmana na nametajuće sadržaje u vezi spornog članka kojih se nije mogao osloboditi, san mu je postao poremećen, psihički se osjećao iscrpljen, napet, slabije tolerancije, te nije uspijevaio u planiranom vremenskom roku realizirati svoje profesionalne i znanstvene aktivnosti, što ga je dodatno činilo napetim i nezadovoljnim. Zbog svega navedenog je odlučio da sudskim putem dobije zasluženu kompenzaciju za učinjenu mu nepravdu zbog povrede njegovog ugleda i časti, kako u moralnom, tako i u profesionalnom pogledu, zbog očite klevete koju će sudskim putem i dokazati. Nije se javljao psihijatru zbog gore navedenih psihičkih smetnji nakon spornog članka, već je pokušao vlastitim sposobnostima ponovno uspostaviti narušenu mu psihičku stabilnost, ali navodi da još uvijek nije uspio da se emocionalno distancira od nanijete mu uvrede u autorskom tekstu Tužene.

O kritičnom događaju: Ispitanik navodi da je dana 01.08.2014 g. na portalu "poskok.info" Tužena objavila svoj autorski tekst pod naslovom "SDP mašinerija i nevladin sektor". Kada je pročitao autorski tekst Tužene, " da je plagijator, da je dobio novac za širenje mržnje, jezika i stila ulice, da uzima novac i sebi isplaćuje honorar dvije godine unaprijed", bio je jako potrešen, uvrijeđen kako u profesionalnom, tako i u moralnom smislu, bio je ljut i duboko uvrijeđen, a istovremeno mu je bilo neugodno, uz osjećanje stida, te razmišljanja kako će ga sada doživljavati studenti, kolege i prijatelji zbog tako grube, omalovažavajuće i kriminogene kvalifikacije njegove ličnosti od strane Tužene". Zbog toga članka čiji je autor Tužena imao je duševni nemir i patnju duži period, a ima je i dalje, zbog čega se i odlučio na Tužbu, da bi dobio potrebnu naknadu za učinjenu mu štetu.

Psihički status: U području u psihičkih funkcija, ne uočava se prisustvo psihopatoloških simptoma, niti oštećenje bilo koje psihičke funkcije. Kada se razgovor usmjeri na kritični događaj u vezi objavljivanja spornog članka, uočljiva je emocionalna investicija u sporni tekst, sa rumirajućim mislima i porastom afektivne napetosti.

MIŠLJENJE I ZAKLJUČCI

1. Zadatak vještačenja je dati nalaz i mišljenje na okolnosti prouzrokovanih bolova, patnji i psihičkih smetnji koje je Tužilac pretrpio zbog objavljenog članka, a nakon uvida u raspoloživu medicinsku dokumentaciju u spisu, te neposrednog pregleda tužitelja. Nakon uvida u sadržaj članka, medicinska dokumentacija ne postoji u sudskom spisu, izvršila sam psihijatrijski pregled tužitelja Samira Arnautovića. Tužitelj izjavljuje da nikada nije tražio psihijatrijsku pomoć za psihičke tegobe, te ne posjeduje medicinsku dokumentaciju ni prije, ni nakon kritičnog događaja. Nakon psihijatrijskog intervjua sa Tužiteljem mišljenja sam da je sporni članak uzrokovao psihičke smetnje, koje su se manifestirale negativnim emocijama kod Tužitelja (ljutnja, uvrijeđenost, uznemirenost, razdražljivost, napetost, ogorčenost,

stid i razočarenje), zbog povrede njegovog profesionalnog i moralnog integriteta, uzimajući u obzir i činjenicu, da je Tužitelj univerzitetski profesor, od koga se zahtijeva poštivanje najviših moralnih standarda. Zbog prisustva spomenutih negativnih emocija, nametajućih misli vezanih za spomi tekst u članku i potrebe za ruminacijom i analizom novonastale situacije, uzročno-posljedično sa objavljivanjem spornog članka, tužitelj Samir Arnautović je u procesu suočavanja sa situacijom u kojoj se našao morao uložiti dodatni psihički napor u kognitivnoj obradi svih mogućih posljedica koje je mogao uzrokovati sporni tekst po njegovu ličnost, te su smetnje koncentracije i pad produktivnosti u odnosu na realne sposobnosti Tužitelja mogle biti najvjerojatnije snižene za određeni vremenski period.

2. Tokom današnjeg pregleda Tužitelj je j oš uvijek emocionalno investiran u sporni događaj, što se očituje porastom afektivne napetosti, kada se razgovor usmjeri na spomi tekst. Tužitelj ne ispunjava dijagnostičke kriterije za postavljanje dijagnoze bilo kojeg psihičkog poremećaja, kao ni poremećaja ličnosti. U odnosu na sporni događaj prisutne su i dalje gore spomenute negativne emocije, koje su se protekom vremena od Augusta 2014 godine, kada je objavljen sporni tekst reducirale po intenzitetu i realno je pretpostaviti da su bile intenzivnije neposredno nakon prvog suočavanja sa spornim tekstom.
3. U pogledu duševnih bolova uzročno-posljedično sa spornim događajem, napominjem daje u psihijatrijsko - forenzičkoj praksi temelj za ocjenu duševne boli postavljena psihijatrijska dijagnoza, prema dijagnostičkim standardima Međunarodne klasifikacije mentalnih poremećaja, važeća, aktualna klasifikacija (MKB-IO), najčešće je riječ o dijagnozama iz poglavlja F 43, koje se odnosi na reakciju na teški stres i na poremećaje prilagođavanja. Ako se uz to dijagnosticiraju neke otprije postojeće psihičke smetnje (neurotski poremećaj i, poremećaji ličnosti) procjenjuje se njihov eventualni doprinos nastanku i održavanju aktualnog poremećaja. Ako je prije vještačenja provedeno psihijatrijsko liječenje aktualno dijagnosticiranog psihičkog poremećaja, vještačenje će također obuhvatiti vrednovanje nalaza koji se odnose na to liječenje. Nužno je evaluirati objektivna obilježja traume i njezinu subjektivnu obradu od strane vještačene osobe. U vještačenju se uzima u obzir i evaluacija općih životnih promjena, potencijalno prouzročenih traumatičnim doživljajem. Radi prognostičkih procjena posljedica traumatičnog doživljaja potrebno je utvrditi sve pozitivne i sve negativne vanjske okolnosti (utjecaj socijalne sredine), koje mogu ublažiti ili potencirati aktualni poremećaj. U forenzičkoj praksi uzimaju se u obzir i specifične traumatične okolnosti, koje se mogu povezati sa specifičnim osobinama duševne boli, te stoga imaju najveću vrijednost za dokazivanje povezanosti traume i boli, u što se ubraja dovođenje u pitanje moralnog integriteta pripadnika profesije u kojoj se zahtijeva poštivanje najviših moralnih standarda.
4. Kod Tužitelja se ne dijagnosticira psihički poremećaj, niti poremećaj ličnosti, a psihički poremećaj je osnov u procjeni duševne boli. Treba istaći da su u forenzičkoj praksi najspornija vještačenja u postupcima naknade nematerijalne štete, zbog povrede ugleda i časti, te je rijetko moguće izricanje apodiktičkih (odlučnih) ocjena o postojanju ili nepostojanju psihičkih posljedica, uzročno-posljedično sa traumatskim agensom, te se vještak može izjasniti samo o vjerovatnosti povezanosti psihičkih posljedica i traumatskog agensa. U slučaju tužitelja Samira Arnautovića postoji i specifična traumatična okolnost, koja se povezuje sa specifičnim karakteristikama duševne boli, odnosno pozicija univerzitetskog redovnog profesora i medijsko dovođenje u pitanje njegovog moralnog integriteta, obzirom na pripadnost Tužitelja profesiji u kojoj se zahtijeva poštivanje najviših moralnih standarda.

5. Uzimajući u obzir i analizirajući sve gore navedene pokazatelje, mišljenja sam da je najvjerovatnije tužitelj Samir Arnautović uzročno-posljedično sa kritičnim događajem, zbog postojanja gore navedenih negativnih emocija, kao i zbog specifičnosti njegove profesije i pored izostanka dijagnosticiranog psihičkog poremećaja, trpio duševne bolove jakog intenziteta pet dana, srednjeg intenziteta deset dana, a nakon toga duševne bolove blažeg intenziteta u trajanju od mjesec dana.

Sarajevo, 05.01. 2015. godine.

Vještak neuropsihijatar
Prof. dr. Alma Bravo-Mehmedbašić

ANALIZA NALAZA VJEŠTAKA PSIHIJATRIJSKE STRUKE

Podnesak u vezi s nalazom vještaka neuropsihijatra prof. dr. Alme Bravo-Mehmedbašić

Najprije citirajmo zaključak do kojeg je došla doktorica Bravo-Mehmedbašić u predzadnjoj, 4. tački zaključnog dijela svoga nalaza, pod naslovom Mišljenje i Zaključci:

4. Kod Tužitelja se ne dijagnosticira psihički poremećaj, niti poremećaj ličnosti, a psihički poremećaj je osnov u procjeni duševne boli.

Ako je „psihički poremećaj osnov u procjeni duševne boli“, onda ako nema tog poremećaja, nema ni osnova za procjenu duševne boli.

Doktorica Bravo-Mehmedbašić ovim tvrdi da nije imala osnova u procjeni Tužiteljeve duševne boli. Doktorica u svome vještačenju, prema vlastitom priznanju, nije raspolagala nikakvim posve sigurnim i neupitnim osnovom za procjenjivanje Tužiteljeve duševne boli.

Ako nema pouzdan oslonac u prosuđivanju postojanja i nepostojanja, većeg ili manjeg intenziteta, duševne boli kod Tužitelja, šta je onda ostalo vještaku da uradi? Da kaže da se samo može pretpostavljati i nagađati, ali ne i na nesumnjiv način utvrditi ono što se od nje tražilo.

Sljedećom rečenicom, nakon već citirane doktorica Bravo-Mehmedbašić upravo to i kaže:

Treba istaći da su u forenzičkoj praksi najspornija vještačenja u postupcima naknade nematerijalne štete, zbog povrede ugleda i časti, te je rijetko moguće izricanje apodiktičkih (odlučnih) ocjena o postojanju ili nepostojanju psihičkih posljedica, uzročno-posljedično sa traumatskim agensom, te se vještak može izjasniti samo o vjerovatnosti povezanosti psihičkih posljedica i traumatskog agensa.

Dakle, u forenzičkoj praksi koja se bavi ovakvim slučajevima, citiramo: „rijetko je moguće izricanje apodiktičkih (odlučnih) ocjena o postojanju ili nepostojanju psihičkih posljedica, uzročno-posljedično sa traumatskim agensom“. Drugim riječima vještak je ovim ustvrdio da ne može izreći pouzdan sud koji ima znanstvenu relevantnost: ništa apodiktično i odlučno se ne može reći u vezi s onim za što je trebala doktorica da iznese svoj ekspertski sud. Šta joj je onda preostalo? Samo da nagađa o VJEROVATNOJ POVEZANOSTI! Ponovimo to njenim riječima:

te se vještak može izjasniti samo o vjerovatnosti povezanosti psihičkih posljedica i traumatskog agensa.

Zašto i na temelju čega se doktorica Bravo-Mehmedbašić uopće upustila u procjenu vjerovatnosti kada nije imala osnova za ocjenu koja se ne može dovesti u sumnju – koja je, kako kaže apodiktična, tj. odlučna?

Šta su faktori i indikatori u ocjenjivanju „vjerovatnosti“. Najprije pomno razmotrimo o kakvoj vjerovatnosti je riječ? Bravo-Mehmedbašić doslovce kaže: „vjerovatnosti povezanosti (R) psihičkih posljedica (b) i traumatskog agensa (a)“. Ova povezanost, kako saznajemo iz nalaza, trebala bi biti uzročno-posljedična: „traumatski agens“ uzrokuje „psihičke POSLJEDICE“. I to je u ovom slučaju samo VJEROVATNA povezanost.

Međutim, odmah na početku zaključnog dijela svog nalaza, doktorica Bravo-Mehmedbašić, u drugoj rečenici Mišljenja i Zaključaka, pod tačkom 1., na prethodnoj stranici, 40-tak redaka prije citiranog stava o nedostatku osnova za procjenu vještaka-psihijatra, nije upotrijebila riječ „vjerovatno“, nego je iznijela sud koji ostavlja dojam apodiktičnosti:

Nakon psihijatrijskog intervjua sa Tužiteljem mišljenja sam da je sporni članak uzrokovao psihičke smetnje, koje su se manifestirale negativnim emocijama kod Tužitelja (ljutnja, uvrjedenost, uznemirenost, razdražljivost, napetost, ogorčenost, stid i razočarenje)

Ako kasnije u svome nalazu vještak ovaj svoj sud modificira i relativizira, objašnjavajući da je riječ o VJEROVATNOJ povezanosti između „spornog članka“ i „psihičke smetnje“, onda to znači da doktorica Bravo-Mehmedbašić nije sigurna u svoje (upravo citirano) mišljenje: ona je radije „sklona da misli“ ili „sklona da vjeruje“ ili „da pretpostavlja“ i slično. To nije stav eksperta koji nam može dati nesumnjiv i nedvosmislen (a kamoli naučan) sud o pitanju koje mu je postavljeno!

S čime to vještak raspolaže na nesumnjiv način? S kojim to evidencijama? Šta je to posve pouzdano u nalazu doktorice? To su uvidi do kojih je došla u „neposrednom pregledu Tužitelja“. Taj „pregled“ je imao oblik „psihijatrijskog intervjua“. Rezultat tog razgovora s Arnautovićem je dat u odjeljku nalaza pod naslovom „Psihički status“. Vrlo je kratak opis tog statusa:

Psihički status: U području psihičkih funkcija, ne uočava se prisustvo psihopatoloških simptoma, niti oštećenje bilo koje psihičke funkcije. Kada se razgovor usmjeri na kritični događaj u vezi objavljivanja spornog članka, uočljiva je emocionalna investicija u sporni tekst, sa ruminirajućim mislima i porastom afektivne napetosti.

O kakvoj „emocionalnoj investiciji“ je ovdje riječ? O tome nalazimo pojašnjenje u 2. tački Mišljenja i Zaključaka. Citiramo:

2. Tokom današnjeg pregleda Tužitelj je još uvijek emocionalno investiran u sporni događaj, što se očituje porastom afektivne napetosti, kada se razgovor usmjeri na sporni tekst.

U odnosu na sporni događaj prisutne su i dalje gore spomenute negativne emocije, koje su se protekom vremena od Augusta 2014 godine, kada je objavljen sporni tekst reducirale po intenzitetu i realno je pretpostaviti da su bile intenzivnije neposredno nakon prvog suočavanja sa spornim tekstom.

Dakle, kada se spomene članak Tužene, Tužitelj pokazuje „negativne emocije“: „ljutnja“, „uvrijeđenost“, „uznemirenost“, „stid“ itd. To je ono do čega je na nesumnjiv i nedvosmislen način došao vještak nakon intervjua s Tužiteljem. I još jedna stvar je tu saznata na apodiktičan način:

Tužitelj
ne ispunjava dijagnostičke kriterije za postavljanje dijagnoze bilo kojeg psihičkog poremećaja, kao ni poremećaja ličnosti.

Sve u svemu, nalaz nam s neupitnom sigurnošću potvrđuje dvije stvari: Tužitelj Arnautović nije psihički poremećen i ima „negativne emocije“ kada se povede razgovor o „spornom članku“ Tužene Sanje Vlaisavljević. Sve ostalo je stvar vjerovanja i pretpostavki, nagađanja s više ili manje vjerovatnoće.

Ako su u pretpostavljenoj ili tek vjerovatnoj povezanosti (R), „psihičke posljedice“ (b) u stvari ove nedvosmisleno utvrđene „negativne emocije“, kako onda vještak definira „uzrok“ (a), to jest „sporni članak“ Tužene. Na iznenađujući i neočekivan način Bravo-Mehmedbašić „sporni članak“ definira kao „traumatični događaj“, „traumatični agens“, kao „traumu“ koja uzrokuje „psihičke posljedice“! Kako može neki ČLANAK biti

izjednačen s „traumatičnim događajem“, s TRAUMOM? S kojom definicijom traume operira doktorica Bravo-Mehmedbašić? Uzmimo najčešću i najjednostavniju definiciju TRAUME, na primjer iz priručnika Američkog psihologijskog udruženja:

„Trauma je emocionalni odgovor na užasan događaj kao što su nesreća, silovanje ili prirodna katastrofa.“¹

Ili iz „Enciklopedije traume“:

„Trauma je definirana kao iznenadno, potencijalno smrtonosno iskustvo, koje često za sobom ostavlja trajna uznemirujuća sjećanja.“²

Ovakva naučna definicija traume očito ne zanima vještaka. Vještak u svome nalazu inzistira na „specifičnim traumatičnim okolnostima koje se mogu povezati sa specifičnim osobinama duševne boli“ te iz toga izvlači „pretpostavljenu povezanost“ između članka i negativnih emocija, kao nekakvu kauzalnu vezu između „traume i boli“. Koje su to specifične okolnosti koje, kada je riječ o psihičkim poremećajima i smetnjama, mogu jedan članak pretvoriti u uzrok traume, pa ga time izjednačiti s nesrećama, silovanjima i prirodnim katastrofama? Saznajemo iz nalaza da je ta specifična okolnost činjenica da je člankom „doveden u pitanje moralni integritet“ jednog univerzitetskog profesora! Evo kako glasi taj ključni stav iz nalaza vještaka:

U forenzičkoj praksi uzimaju se u obzir i specifične traumatične okolnosti, koje se mogu povezati sa specifičnim osobinama duševne boli, te stoga imaju najveću vrijednost za dokazivanje povezanosti traume i boli, u što se ubraja dovođenje u pitanje moralnog integriteta pripadnika profesije u kojoj se zahtijeva poštivanje najviših moralnih standarda.

Zašto je ovo ključni stav na kojem počiva glavni zaključak vještaka, a to je ocjena da je „sporni članak UZROKOVAO psihičke smetnje“ kod Tužitelja? Zato što je članak „traumatičan“, a „traumatični događaji“ mogu izazvati „psihičke smetnje“. A zašto je članak „traumatičan“? Članak Tužene se može smatrati „traumom“ jer je u njemu kritiziran „pripadnik profesije u kojoj se zahtijeva poštivanje najviših moralnih standarda“!

¹ The American Psychological Association (APA)

Trauma is an emotional response to a terrible event like an accident, rape or natural disaster. Immediately after the event, shock and denial are typical. Longer term reactions include unpredictable emotions, flashbacks, strained relationships and even physical symptoms like headaches or nausea. While these feelings are normal, some people have difficulty moving on with their lives. Psychologists can help these individuals find constructive ways of managing their emotions.

<http://www.apa.org/topics/trauma/>

PRIJEVOD DEFINICIJE: „Trauma je emocionalni odgovor na užasan događaj kao što su nesreća, silovanje ili prirodna katastrofa. Neposredno nakon događaja, tipični su šok i poricanje (doživljenog). Dugotrajnije reakcije uključuju nepredvidljive emocije, flešbekove¹, tenzične odnose i čak fizičke simptome poput glavobolja ili mučnina.“

² Encyclopedia of Trauma

An Interdisciplinary Guide, Charles R. Figley, Traumatology Institute, Tulane University, New Orleans, 2012, **SAGE Publications, Inc**, 904 pages

<http://www.uk.sagepub.com/refbooks/Book234215> Trauma is defined as a sudden, potentially deadly experience, often leaving lasting, troubling memories.

PRIJEVOD DEFINICIJE: „Trauma je definirana kao iznenadno, potencijalno smrtonosno iskustvo, koje često za sobom ostavlja trajna uznemirujuća sjećanja.“

Da li to onda znači da se u medijima uopće ne smiju kritizirati univerzitetski profesori, jer su oni po definiciji „visoko moralne“ osobe? Ako se to učini, onda je takav članak „traumatični agens“ koji povređuje i ranjava „integritet“ izuzetno moralne osobe. Tačno je da se od profesora zahtijeva i očekuje „poštivanje najviših moralnih standarda“, ali to ne znači da to oni svi odreda i čine. Opet vještak nešto pretpostavlja, a da nam to ne kaže. Možda je vještak ipak trebao napisati u svome nalazu kako PRETPOSTAVLJA da je Arnautović moralna osoba jer je univerzitetski profesor? Šta ako je Tužena u pravu i ako ima dovoljno razloga da sumnja da Arnautović nije osoba za koju se izdaje? Šta ako je on zaista plagijator i prorektor koji je sebi unaprijed isplaćivao honorare? Da li je i u tom slučaju on mogao imati „negativne emocije“, osjećaj ljutnje i stida, bijesa i nelagode pred svojim studentima i kolegama? Da li bi te njegove „negativne emocije“ bile još izraženije i negativnije da je javno ukazano na njegove „nečasne radnje“?

Nigdje se iz nalaza ne može na nesumnjiv način potvrditi kauzalna veza između članka i duševne boli. Izražene emocionalne reakcije kada se u obavljenom psihijatrijskom intervjuu asocira na članak i na ličnost Tužene nipošto ne znače da je članak uzrok „psihičkih posljedica“. Možda je pravi uzrok navodne „duševne boli“ negdje drugdje? Ako o svojoj duševnoj boli Tužitelj govori pred stručnjakom tek 5. januara 2015. godine, onda je možda pravi uzrok njegove boli dokazni materijal koji je Tužena predala Sudu. Ili je to značajan odjek u javnosti koji je imalo skorašnje obznanjivanje novih potvrda o njegovim „nečasnim radnjama“. Da li je u samome početku, u augustu 2014. godine, kada je objavljen članak, uopće bilo ikakvih psihičkih smetnji, osim možda bijesa i želje za osvetom? Ne govori li o takvoj mogućnosti jasno i nedvosmisleno činjenica da Tužitelj nije ni pomislio otići na psihijatrijski pregled? O kakvom se uopće „traumatičnom događaju“ može raditi kada Tužitelj nije zatražio nikakvu stručnu pomoć, pa makar i savjet, a da ne govorimo o psihijatrijskom tretmanu? Ni u augustu, kada je sve počelo, pa ni šest mjeseci kasnije! Tužitelj u svojoj tužbi, a i vještak u svome nalazu, spominju „smetnje koncentracije i pad produktivnosti“ kod Tužitelja, njegovu navodno najintenzivniju duševnu bol u doba kada je objavljen članak, pogotovo u toku rada sa studentima i kolegama, pri čemu se previđa da se sve to dešavalo u augustu, u doba kada je Filozofski fakultet, kao i svi drugi fakulteti, zatvoren zbog kolektivnog godišnjeg odmora. Kada je počela školska godina Tužitelj je ispunjavao sve svoje radne i profesionalne obaveze bez ijednog jedinog dana bolovanja! O kakvim se to intenzivnim „negativnim emocijama“ može govoriti na temelju pregleda šest mjeseci kasnije, bez ijednog jedinog medicinskog nalaza u međuvremenu?!

Ono što je najmanje vjerodostojno u nalazu vještaka je sam posljednji dio Mišljenja i Zaključaka, gdje se u 5. tački prešlo od pretpostavki sumnjive vjerovatnoće na puko nagađanje. Ovako to glasi:

5. Uzimajući u obzir i analizirajući sve gore navedene pokazatelje, mišljenja sam da je najvjerovatnije tužitelj Samir Arnautović uzročno-posljedično sa kritičnim događajem, zbog postojanja gore navedenih negativnih emocija, kao i zbog specifičnosti njegove profesije i pored izostanka dijagnostičiranog psihičkog poremećaja, trpio duševne bolove jakog intenziteta pet dana, srednjeg intenziteta deset dana, a nakon toga duševne bolove blažeg intenziteta u trajanju od mjesec dana.

Teško je povjerovati da ovakav zaključak i to kao rezime čitavog svog nalaza može potpisati jedan psihijatar-vještak. Postojanje dvije nesumnjive stvari („negativnih emocija“ i „specifičnost profesije“) i nepostojanje jedne stvari („dijagnosticiranog psihičkog poremećaja“) naveli su vještaka da zaključi da je Tužitelj „NAJVJEROVATNIJE ... trpio duševne bolove jakog intenziteta PET DANA, srednjeg intenziteta DESET DANA, a nakon toga duševne bolove blažeg intenziteta u trajanju od MJESEC DANA.“

Zašto i na temelju čega je vještak došao do superlativa u procjeni vjerovatnosti, pa kaže i tvrdi: „najvjerovatnije“! Koliko je to „najvjerovatnije“ u stvari vjerovatno? U čemu bi se ogledala razlika da je vještak rekla: „prilično vjerovatno“ ili tek „vjerovatno“? Ili, da se odvažila reći: „malo vjerovatno“?

Šta ovdje u ovom nalazu jamči bilo kakav određen koeficijent vjerovatnoće, ako je već jasno kao dan da se u ovom slučaju ništa ne može izreći sa neupitnom sigurnošću, sa apodiktičnošću? Po čemu se ovakve ocjene vještaka doista razlikuju od pukog nagađanja? A i nagađanje ima, podsjećamo, stupnjeve vjerovatnoće: kakvo će vrijeme sutra biti ili kolike su šanse da dobijemo zgoditak na lutriji i slično. Sud nije tražio nagađanja nego naučni uvid eksperta – koji nam očito nije mogao biti pružen! Kao što je i sama doktorica Bravo-Mehmedbašić istakla: riječ je o tipu vještačenja koji se „u forenzičnoj praksi“ ubraja u „najspornija vještačenja“. Svojim nalazom je to na najbolji način potvrdila!

Nadalje, doktorica Bravo-Mehmedbašić u svom nalazu pravi neke osnovne logičke i metodološke greške, a da ih očito nije ni svjesna. Pbrojat ćemo ovdje samo one najupadljivije:

Prvo, doktorica govori o Arnautovićevim „negativnim emocijama“ kao o „psihičkim POSLJEDICAMA“ i tako ih smješta na mjesto drugog člana pretpostavljene kauzalne veze, a onda tek nastoji utvrditi postojanje uzročno-posljedične povezanosti. Ta se pogreška zove **petitio principii**. Drugo, ako imamo negativne emocije u vezi s nekim događajem u prošlosti, iz toga nipošto ne slijedi da je taj događaj uzrok tih emocija. Logička pogreška **post hoc ergo propter hoc**.

Treće, kada tvrdi da su se „spomenute negativne emocije... protokom vremena od augusta 2014. godine reducirale po intenzitetu i da je realno pretpostaviti da su bile intenzivnije neposredno nakon suočavanja sa spornim tekstom“, onda nismo sigurni o čemu govori i šta hoće da kaže. Ako je nešto s protokom vremena reducirano po intenzitetu, onda ne znamo šta se hoće sa zaključkom da je „realno pretpostaviti“ da je to nešto prije „bilo intenzivnije.“ A možda je ipak trebalo naglasiti da ako je nešto reducirano, onda je prije bilo intenzivnije! Logička pogreška **idem per idem**.

Četvrto, ako vještak u zaključku svih svojih Mišljenja i Zaključaka tvrdi - a nikako se ne može imati ideja na temelju čega to čini – da je Tuženi „trpio duševne bolove jakog intenziteta pet dana, srednjeg intenziteta deset dana, a nakon toga duševne bolove blažeg intenziteta u trajanju od mjesec dana“, onda to implicira nekoliko važnih stvari:

- a) Ako su nakon mjesec dana prestali duševni bolovi ne samo „jakog“ i „srednjeg“ nego čak i „blažeg intenziteta“, onda je pitanje da li nakon dva mjeseca, tri mjeseca, četiri i pet, a pogotovo nakon šest mjeseci, uopće još ima ikakvih duševnih bolova (jer bi oni trebali prema ovom stanovištu stalno da opadaju). Ili oni opadaju i opadaju, pa onda stanu te tako mogu dugo da traju? Zamislimo onda hipotetičku situaciju da je Tužitelj došao na psihijatrijski pregled prvi put tek nakon deset godina i da ima

„negativne emocije“ u vezi s člankom Tužene iz davne 2014. godine? Onda bi neki vještak nakon psihijatrijskog intervjua mogao zaključiti sljedeće, po istoj analogiji koju u svom nalazu koristi Bravo-Mehmedbašić: „Ako je još i danas prisutna duševna bol Tuženog, onda je NAJVJEROVATNIJE da je ona prije deset godina bila nezamislivo intenzivna (recimo kao iskustvo prirodne katastrofe, u najmanju ruku ‘smaka svijeta’).“ Poznato je u logici da je zaključivanje po analogiji najnepouzdaniji oblik zaključivanja;

- b) Ako su nakon petnaest plus mjesec dana duševni bolovi toliko splasnuli da više nisu ni „blaži po intenzitetu“, onda Tuženi, nakon mjesec dana odmora u augustu i prve polovice septembra kada nastava još nije počela, nije mogao imati značajnijih, ako ikakvih, problema na poslu i u komunikaciji sa studentima i kolegama;
- c) Za koje bolove bi Tuženi trebao dobiti naknadu: za pet intenzivnih ili deset srednjeg intenziteta plus ovih pet prvih ili za mjesec blažih plus petnaest prethodnih? Po kojoj bi se računici trebala određivati tarifa? Da li tu ulaze i svi kasniji i budući mjeseci onih bolova koji su ispod „blažeg intenziteta“?

Ima jedna prešutna, veoma negativna, i utoliko veoma važna pretpostavka u cjelokupnoj analizi vještaka neuropsihijatra. Riječ je odnosu doktorice Bravo-Mehmedbašić prema medijima, novinskim napisima i javnoj riječi uopće. Da li je javno upućena kritika univerzitetskim profesorima i uopće ljudima koji javno djeluju i trebaju imati naročito izraženu moralnu i javnu odgovornost nešto što se može smatrati „traumatičnim agensom“ koji se treba sudski sankcionirati? Da li će nam sutra psihijatri zabraniti svaku kritičku riječ zato što ona kod nekih ljudi na koje se odnosi izaziva blaže „psihičke smetnje“? Zar nije u slučaju Arnautović upravo izbjegnuta javna rasprava povodom kritike koja mu je upućena i umjesto toga posegnuto za sudskim sporom da bi se zastrašilo i ušutkalo kritičara, u ovom slučaju Sanju Vlaisavljević, osobu od koje se očekuje posebno izražena odgovornost za javnu riječ? Ako je Arnautović doista čovjek uzoritih moralnih vrijednosti, onda ga nipošto nije trebalo biti stid njegovih studenata i kolega, a pogotovo je onda bio dužan javno odgovoriti na kritiku i osporiti je, ako je neargumentirana. Tim više što je to bio dužan učiniti prema članu 8. Zakona o zaštiti od klevete Federacije Bosne i Hercegovine (prečišćen tekst). Tek to bi mogla biti valjana satisfakcija za javnog djelatnika čiji je moral stalno pod lupom javnosti. Vlaisavljevićka nije član akademske zajednice, tako da je jedini put njene kritike mogao biti samo putem medija. Ta činjenica ne bi trebalo da je omalovaži ili obezvrijedi njenu kritiku.

Podsjećamo da Tužena već pune dvije decenije obnaša funkciju direktorice međunarodno priznatog i kod nas veoma cijenjenog Centra za kulturu dijaloga, da je objavila 18 autorskih knjiga, zbornika i priručnika, godinama uređivala i vodila popularne televizijske emisije posvećene njegovanju kulture dijaloga, te objavila nekoliko stotina kolumni u gotovo svim značajnijim dnevnim listovima i magazinima u našoj zemlji. Među brojnim nagradama koje je dobila za svoj višegodišnji uspješan rad treba istaći priznanja UNICEF-a i OSCE-a, te zahvalnicu Helsinškog komiteta za promoviranje i zaštitu ljudskih prava u BiH.

Ostaje pitanje nakon ovog nalaza: Ne prisustvujemo li pokušaju, namjernom ili nenamjernom, sudsko-psihijatrijske denuncijacije medija i prava na javnu kritiku? Zar ćemo previdjeti da je temelj uspješne demokracije „deliberativna demokracija“, a to znači društveno-politički poredak u kojem se o svim pitanjima javno raspravlja i vijeća, pri čemu nikome ne smije biti oduzeto pravo na kritiku, a niti iko može biti pošteđen od kritike? Nadamo se da ovaj sudski proces neće sutra služiti kao opomena i tužno podsjećanje na izgubljene vrijednosti prava na javnu kritiku!

DEFINIRANJE PLAGIJARIZMA

Prije nego pređem na analiziranje plagiranih rečenica u radovima Samira Arnautovića pogledajmo prvo neke bitne pojmove i definicije:

Plagijat (lat. plagium – otmica) predstavlja prepisivanje iz tuđih djela te nedopušteno prisvajanje tuđeg duhovnog vlasništva (Anić, Klaić i Domović, 2001).

Plagijarizam (lat. plagiarius – lopov, otmičar) je nedopušteno prisvajanje tuđeg duhovnog vlasništva tj. svako korištenje tuđih ideja, mišljenja ili teorija, bilo doslovno, bilo parafrazirano, u kojem se ne navodi autor, odnosno izvor informacija (Anić, et al., 2001).

Takav "copy-paste" čin predstavlja krađu autorstva, što je potpuno neprihvatljivo u naučnim, stručnim i studentskim radovima.

U široj akademskoj zajednici plagijarizam predstavlja težu povredu etičkog standarda i povlači disciplinsku odgovornost i sankcije.

Najveći problem s kojim se učesnici u akademskom procesu susreću jeste upravo plagijarizam. To je jedan od najčešćih načina ugrožavanja akademskog integriteta autora i uzrok stalnih sukoba na relaciji student – profesor.

Kopiranje, korištenje ili na bilo koji drugi način iskorištavanje tuđih ideja, riječi ili kreacija, bez navođenja izvora u odgovarajućem obliku je zabranjeno. Nije dovoljno promijeniti par riječi u frazi da se izvorni materijal pretvori u "vlastite riječi". Promjena reda riječi u rečenici također nije prihvatljiva, kao ni korištenje sinonima, npr. promjena sa "zrak" na "vazduh".

Prilikom pisanja radova moguće je koristiti tuđe riječi i ideje, ali uz obavezno označavanje i navođenje izvora iz kojih su te riječi i ideje preuzete. Osobe koje čitaju rad mogu čak i po samim rečenicama prepoznati da li je ono što je napisano originalno djelo ili tek preuzeti dio teksta.

Navođenje referenci, kao neizostavni dio bilo kakvog naučnog i stručnog djela, doprinosi kvalitetu rada, govoreći o korištenim izvorima i time o dubini informiranosti autora o tematici kojoj je rad posvećen. Proces pripreme svakog rada trebao bi započeti konsultiranjem postojećih izvora, eventualnim istraživanjem i tek onda pisanjem rada kroz davanje ličnog pečata.

http://www.efsa.unsa.ba/ef/docs/Prirucnici/prirucnik_ekonomski_web.pdf

PRIMJERI PLAGIJARIZMA - UNSA

Rektorat UNSA je nedavno objavio dokument u kojem su opisani najčešći oblici plagijarizma. Tekst dokumenta prenosimo u cjelini.

"U dolje navedenim primjerima istaknute su neke od najčešćih zamki prilikom preuzimanja i posuđivanja tuđih misli iz izvornog teksta. Originalni primjeri navedeni u ovom tekstu su nastali na osnovu uputa preuzetih iz Vodiča za plagijarizam Univerziteta u Oxfordu (<http://www.ox.ac.uk/students/academic/guidance/skills/plagiarism>). Korišteni stil citiranja je MLA (Modern Language Association).

Izvorni tekst

Uporedo sa insistiranjem na fondu izgrađivalo se i shvatanje da je potrebno organizovati pristup znanju i uvažiti potrebe korisnika kao pojedinaca – stanovište koje su najjasnije izrazili pioniri bibliotekarstva – da je biblioteka društvena ustanova koja je imala svoju ulogu u organizovanju društva. Dok su jedni u ovome videli društvenu kontrolu, drugi su zauzeli liberalniji stav videći u javnim bibliotekama sredstvo za širenje pismenosti i ljubav prema učenju.

Brofi, Piter (2005), Biblioteka u dvadeset prvom veku: nove usluge za informaciono doba, Clio, Beograd.

Plagirano

1. Shvatanje da je potrebno organizovati pristup znanju i uvažiti potrebe korisnika kao pojedinaca, uporedo sa insistiranjem na fondu, najjasnije su kao svoje stanovište preuzeli pioniri bibliotekarstva držeći da je biblioteka društvena ustanova koja ima svoju ulogu u organizovanju društva. Sa druge strane, postoje i liberalnija gledišta koja biblioteke ne posmatraju kroz prizmu društvene kontrole već kao sredstvo za širenje pismenosti i ljubavi prema učenju (**ovo je tzv. složenac sastavljen od doslovno prepisanih rečenica izvornog teksta, uz poneku riječ, promijenjenu tu i tamo. Nema nigdje navoda autora originalnog, izvornog teksta, niti naznaka da ovo nisu riječi autora teze**).
2. Uporedo sa viđenjem biblioteke kao društvene ustanove koja je imala svoju ulogu u organizovanju društva, pioniri bibliotekarstva su najjasnije isticali svoje stavove kako uporedo sa insistiranjem na izgradnji fonda, organizovanje pristupa znanju i uvažavanje potreba korisnika kao pojedinaca jesu ključne odrednice za utemeljenje odgovornog profesionalnog djelovanja. Dok su neki autori u raspravama o ulozi biblioteka vidjeli društvenu kontrolu, drugi su zauzeli liberalniji stav videći u javnim bibliotekama sredstvo za širenje pismenosti i ljubav prema učenju (**ovo je primjer mješavine prepisivanja od riječi do riječi i prihvatljivog parafraziranja. Iako je samo jedna rečenica prepisana iz izvornog teksta, ovo se i dalje smatra plagijatom. Iznosena misao u prvoj rečenici nije uopće navedena, dok je u drugoj rečenici pozivanje na „neke autore“ nedovoljno. Autor teze treba se koristiti jasnim referencama kako bi potvrdio da je riječ o mislima preuzetim od drugih ljudi**).
3. Stanovište pionira bibliotekarstva – da je biblioteka društvena ustanova koja ima neupitnu ulogu u organizovanju društva – pokazuje da, „dok su jedni u ovome videli društvenu kontrolu, drugi su zauzeli liberalniji stav videći u javnim bibliotekama sredstvo za širenje pismenosti i ljubav prema učenju“³ (**ovdje je prisutna mješavina priznatog i nepriznatog citiranja, što navodi čitaoca na pomisao**

³ Brofi, Piter (2005), Biblioteka u dvadeset prvom veku: nove usluge za informaciono doba, Clio, Beograd, str. 71.

da je prvi red teksta odista napisao baš autor te teze. Sav citirani materijal mora biti smješten pod navodne znake i na odgovarajući način naveden).

4. Uz izgradnju fonda voditi računa o pojedinačnim potrebama korisnika i angažovati se u organizovanju pristupa znaju jeste „stanovište koje su najjasnije izrazili pioniri bibliotekarstva – da je biblioteka društvena ustanova koja je imala svoju ulogu u organizovanju društva.“ Piter Brofi tvrdi kako se, sa jedne strane, na to gledalo kao mehanizam društvene kontrole, dok se, sa druge strane, u tome vidjelo zauzimanje liberalnijeg stava spram misije javnih biblioteka u širenju pismenosti i ljubavi prema učenju (**iako je najupečatljivija fraza smještena pod navodne znake i ispravno navedena, a prvobitni autor naveden u tekstu, u velikoj količini je prisutno posuđivanje. Umjesto toga, autor teze je to trebao prepričati svojim riječima**).
5. Paralelnim insistiranjem na građi formiralo se i mišljenje kako je, u skladu s tim, potrebno također organizovati i pristup znanju uvažavajući pojedinačne potrebe korisnika. Samo stanovište da je biblioteka društvena ustanova koja u organizovanju društva ima svoju važnu ulogu, što su predvodnici bibliotekarstva iznosili kao svoja najdublja ubjeđenja, jedni su smatrali pretpostavkom za društvenu kontrolu, dok su drugi u tome vidjeli liberalniji stav videći u javnim bibliotekama sredstvo za širenje pismenosti i ljubav prema učenju.⁴ (**ovo na prvi pogled može izgledati prihvatljivim, međutim zbog dosljednog imitiranja strukture rečenice iz originalnog odlomka i korištenjem sinonima za većinu riječi, tekst prvobitnog autora je previše revnosno parafraziran. Navođenjem autora prvobitnog teksta nije do kraja jasno do koje je mjere išlo posuđivanje. Umjesto toga, autor teze bi trebao iznijeti argumente svojim riječima, umjesto da se oslanja na „prijevod“ prvobitnog teksta**).

Neplagirano

1. Piter Brofi smatra kako se već iz najranijih tumačenja o ulozi biblioteka u društvu može zaključiti da, pored brige o fondu, organizovanje pristupa znanju predstavlja osnovu za zadovoljavanje informacijskih potreba korisnika, ali i da je biblioteka kao društvena ustanova određena svojom ulogom koja utječe na organizovanje društva te bismo je mogli nazvati institucijom demokratske odgovornosti. On zaključuje da se iz toga da iščitati mogućnost društvene kontrole ili pak liberalnije zauzimanje stava o ulozi javnih biblioteka u promicanju pismenosti i podrške procesima učenja⁵ (**ovakvo parafraziranje odlomka je prihvatljivo, pošto izbor riječi i struktura rečenice pokazuju čitaočevo tumačenje ne držeći se isuviše revnosno prvobitnog teksta. Izvor misli o kojem se vodi rasprava je ispravno naveden**).
2. Piter Brofi ukazuje kako na dva načina interpretiranja uloge biblioteka u društvu, jedan koji naglašava organizaciju znanja kao potencijalno sredstvo društvene kontrole, i drugi, liberalniji, koji potcrtava demokratizaciju pristupa znanju⁴ (ovo je kratak prikaz tvrdnje uz odgovarajuće navođenje)."

Priredio: doc. dr. Mario Hibert (12. 11. 2014)

<http://unsa.ba/s/images/stories/plagijarizam/Primjeri%20plagijarizma.pdf>

⁴ Brofi, Piter (2005), Biblioteka u dvadeset prvom veku: nove usluge za informaciono doba, Clio, Beograd, str. 71.

⁵ Brofi, Piter (2005), Biblioteka u dvadeset prvom veku: nove usluge za informaciono doba, Clio, Beograd, str. 71.

PLAGIRANJE DOMAĆIH PRIJEVODA U MAGISTARSKOM RADU SAMIRA ARNAUTOVIĆA

Dakle, nakon podizanja Arnautovićeve sudske tužbe odlučila sam istražiti plagirane rečenice u njegovim radovima. Za neke sam odavno znala, a druge (mnogo njih) našla za par mjeseci koliko traje sudski proces. Radeći ovo istraživanje vidjela sam i da su još neki ljudi tragali za plagijatima u njegovim radovima. Na stranicama koje slijede donosim vam samo dio iz ogromne sehare Arnautovićevih „posuđenih“ rečenica od drugih autora. Utemeljenost analiza koje navodim u ovoj knjizi spremna sam obrazlagati dok god bude bilo tko pitao za objašnjenje. Ujedno želim zahvaliti i dragim prijateljima, poznavateljima engleskog, njemačkog, francuskog, srpskog i hrvatskog jezika koji su mi pomogli da ovo istraživanje bude valjano provedeno i čitateljima prezentirano. Ovo svakako nije sve pa knjiga u naslovu ima „prvi dio“. Krenimo redom!

Samir Arnautović

Izvor umjetničkog djela (Aspekti savremenog filozofijskog razumijevanja umjetnosti)

- MAGISTARSKI RAD -

Sarajevo, septembar 1992, obranjen april 1994.

„Neskrivenost bića, to nikada nije neko samo predručno stanje, nego jedno zbivanje. Neskrivenost nije neko svojstvo stvari u smislu bića, niti neko svojstvo rečenica.“ /str. 21- 22/

(Arnautović navodi u fusnoti 17 izvornik: Martin Heidegger, Holzwege – doduše, kod njega je svaki put napisano Holzwegw – str. 42)

U prijevodu uglednih filozofa Danila Pejovića i Danka Grlića čitamo doslovno iste riječi istim redoslijedom: **„Neskrivenost bića, to nikada nije neko samo predručno stanje, nego jedno zbivanje. Neskrivenost (istina) nije neko svojstvo Stvari u smislu bića, niti neko svojstvo rečenica.“**

/O biti umjetnosti, „Izvor umjetničkog djela“, Mladost, Zagreb, str. 49/

Ipak ima jedna važna razlika! U prijevodu naših filozofa nalazi se iza riječi „neskrivenost“ u okrugloj zagradi riječ „istina“. Tako stoji i u originalu: *Unverborgenheit (Wahrheit) ist weder eine Eigenschaft des Sachen im Sinne des Seienden, noch eine solche der Sätze*. Zašto je Arnautović izostavio ovu riječ u zagradi iako „bode oči u originalu“? Možda je pred sobom imao samo prijevod, pa pomislio da su to prevoditelji ponudili dublet ne mogavši se odlučiti za pravu riječ?

Kasnije u svome magisteriju Arnautović opet citira Heideggera iz Holzwegw, i to ovako: **„Djelo javno upoznae sa drugim, ono objavljuje drugo, ono je alegorija. Sa zgotovljenom stvari sabire se u umjetničkom djelu još nešto drugo.“** /str. 40/

Možda je ipak čista koincidencija ova podudarnost? Ali zasigurno nije rečenica koju je Arnautović *kao svoju vlastitu* stavio ispred ovog svog navodno vlastitog prijevoda. Tamo naime stoji:

... prevladavanje starometafizičkog razumijevanja umjetnosti nije jednostavno njegovo odbacivanje i nivelacija, nalazeći u djelu pored smisla koji ovo nosi, i nešto drugo, nešto drugačije od onoga što je gola stvar sama. / NEMA NAVODNIKA, str. 40/

Prijevod Pejovića i Grlića doslovno isti:

„Djelo javno upoznae sa Drugim, ono objavljuje Drugo, ono je alegorija. Sa zgotovljenom stvari sabire se u umjetničkom djelu još nešto drugo.“ /str. 10/

Opet neka koincidencija! I Heideggerova rečenica koja prethodi citatu za kojeg se opredijelio Arnautović isto glasi, doslovno isto:

„Umjetničko djelo jest doduše neka zgotovljena stvar, ali ono kaže još nešto drugo, nego što je gola stvar sama“ /hrvatski prijevod, str. 10/ Das Kunstwerk ist zwar ein angefertigtes Ding, aber es sagt noch etwas anderes, als das bloße Ding selbst ist, ἄλλο ἀγορεύει.

Jasno je, dakle, da je Heidegger bez navodnika u Arnautovićevom magisteriju zapravo Arnautović! Nije li ovo umetanje Heideggerovih misli kao svojih vlastitih neposredno prije citata ustvari sve prije nego „slučajno“? Ovdje imamo na djelu primjer plagijarizma u kojem plagijator preuzima cijelu rečenicu kao svoju.

Hajde da izvedemo jednu brzu provjeru u tom smislu.

<p>Uzmimo prethodno spomenuti citat u kojem se Arnautović pojavljuje kao prevoditelj: „Neskrivenost bića, to nikada nije...“ Ima li tu neka Heideggerova rečenica koja neposredno prethodi citatu, a čitalac treba povjerovati da je Arnautovićeva? Da čujemo kako glasi:</p> <p><u>Otvaranjem jednog svijeta, umjetničko djelo daje mogućnost svim stvarima da dobiju svoj čas, svoju daljinu i blizinu, svoju širinu i uskoću... ono omogućava da se svijet pojavi u svojoj svjetosti, pokazujući cjelinu bića u njegovoj raskrivenosti.</u> /NEMA NAVODNIKA, str. 21/</p>	<p>Listam Heideggerovo djelo i nađem ono što tražim:</p> <p><u>„Ukoliko se otvara neki svijet, sve stvari dobivaju svoj čas i hitrinu, svoju daljinu i blizinu, svoju širinu i uskoću.“</u> /hrvatski prijevod, str. 39/ <i>Indem eine Welt sich öffnet, bekommen alle Dinge ihre Weile und Eile, ihre Ferne und Nähe, ihre Weite und Enge.</i> / M. Heidegger, Holzwege, V. Klostermann, Frankfurt, 1980, S. 30/</p>
--	--

Pratimo sada dalje Arnautovićeve posuđene dijelove iz prijevoda Borisa Hudoletnjaka.

<p>Arnautović: Predstaviti fenomen u njegovoj autentičnosti, moguće je stoga jedino u formi slike, formi u kojoj se <u>riječju slika misli prije svega na odraz nečega.</u> <u>“Prema tome bi slika svijeta bila nešto nalik slikariji bića u cjelini. Slika svijeta ipak iskazuje više. Time mislimo svijet sam, njega, biće u cjelini takvo kakvo je za nas mjerodavno i obavezno. Pod slikom se ovdje ne misli na otisak, već na ono što se nazire u izreci: imamo sliku o nečemu. To će reći: stvar sama stoji tako, kako s njom za nas stoji, pred nama. Stvoriti sebi o nečemu sliku znači: predstaviti sebi biće o onome, kako s njom stoji i kao tako postavljeno stalno ga imati pred očima. Ali nedostaje još odlučno određenje u biti slike. ‘Imati sliku o nečemu’ ne podrazumijeva samo, da smo biće uopšte predstavili, već da ono u svemu što mu pripada i što je u njemu složeno, stoji pred nama kao sistem.”</u> /str. 57/ fusnota 73, Arnautović navodi izvorni njemački</p>	<p>Heidegger: <u>Riječju slika misli se ponajprije na odraz nečega.</u> <u>Prema tome bi slika svijeta bila nešto nalik slikariji bića u cjelini. Slika svijeta ipak iskazuje više. Time mislimo svijet sam, njega, biće u cjelini takvo kakvo je za nas mjerodavno i obavezno. Pod slikom se ovdje ne misli na otisak, već na ono što se nazire u izreci: imamo sliku o nečemu. To će reći: stvar sama stoji tako, kako s njom za nas stoji, pred nama. Stvoriti sebi o nečemu sliku znači: predstaviti sebi biće o onome, Okako s njom stoji i kao tako postavljeno stalno ga imati pred očima. Ali nedostaje još odlučno određenje u biti slike. ‘Imamo sliku o nečemu’ ne podrazumijeva samo, da smo biće uopće predstavili, već da ono u svemu što mu pripada i što je u njemu složeno, stoji pred nama kao sistem.</u> /str. 20/ (...)</p>
--	---

tekst, M. Heidegger, Die Zeit des Weltbildes, Holzwege, str. 82, a ustvari prepisuje Hudoletnjakov prijevod od riječi do riječi, samo što riječ „uopće“ mijenja sa „uopšte“. Vidi dole.

Tamo gdje se formira slika svijeta zbiva se bitna odluka o biću u njegovoj cjelini, pri čemu se bitak bića traži i nalazi u njegovoj predstavnosti. /str. 58/

Gdje dolazi do slike svijeta, zbiva se bitna odluka o biću u cjelini. Bitak se bića traži i nalazi u predstavnosti bića. /str. 21/ (Martin Heidegger, Doba slike svijeta, preveo Boris Hudoletnjak, Zagreb, 1969, str. 20-21)

Ovdje je sasvim jasno da plagijator preuzima cijele rečenice kao svoje, uzima tuđe prijevode i tuđe rečenice mijenjajući tek diskretno red riječi. A ovako Arnautović potpisuje Rortyjeve misli kao svoje.

Arnautović:

Odatle Rorty i ističe da bi „jedan od načina kojim bi smo opisali Heideggerov pozni rad bio onaj kroz koji bismo njega gledali kao onog koji brani pjesnika od filozofa“ **pri čemu se posao filozofije otkriva u očuvanju snage najtemeljnijih pojmova u kojima dasein izražava sebe,** pokazujući se kao fenomen, koji svoj subjektivitet mora uzeti kao relativan jednako kao i određenje svoje egzistencije u svijetu, prema kojoj on jeste, nasuprot bogu, ens creatum. /str. 53/

Arnautović:

Ovdje misao u Heideggerovom terminološkom smislu, počinje sa htijenjem za suspenzijom verifikacionizma, pokazujući **da niko ne može verificirati ispravnost odgovora.** Jednoznačni odgovori na taj način pokazuju se pouzdano neispravnim, ostavljajući pitanje otvorenim i dopuštenim za različita tumačenja. **Biću se na ovaj način pušta da bude,** pokazujući da raskrivanje, koje se pri tome dešava, nema pretenzije da naruši njegovu autentičnost. /str. 58-59/

Rorty:

One way to describe what Heidegger does in his later work is to see him as defending the poets against the philosophers.

In the end, **the business of philosophy is to preserve the force of the most elemental words in which Dasein expresses itself,** /Rorty, Richard (1991): Essays on Heidegger and others. Philosophical Papers Volume 2. Cambridge: Cambridge University Press, str. 34/

Rorty:

Thought, in Heidegger's honorific sense of the term, begins with a willing suspension of verificationism. It begins when somebody starts asking questions such that **nobody,** including himself or herself, **can verify the answers for correctness.**(...)

In Heidegger's mind, the attitude of questioning which he thinks begins historical existence, and thus makes Dasein out of an animal, is associated with **an ability to do what he calls "letting beings be."** /Rorty, Richard (1991): Essays on Heidegger and others, str. 44.

Dakle, posrijedi je direktno preuzimanje cjeline tuđih misli. Koliko li još ima ovakvih „posuđenih rečenica“, ako sam u brzom čitanju nalazila jednu iza druge? No, to ćemo vidjeti u nastavku.

PLAGIRANJE DOMAĆIH PRIJEVODA U DOKTORSKOJ DISERTACIJI SAMIRA ARNAUTOVIĆA

Mr. Samir ARNAUTOVIĆ
PERSPEKTIVIZAM NIETZSCHEOVE MISLI I KRITIKA MODERNE
(Doktorska disertacija)
Sarajevo, april, 1997.

Puno prostora bi nam uzelo da sada provjerim svaki od velikog broja citata iz Nietzscheovih djela kojima je preplavljena Arnautovićeva doktorska teza. Koji god uzeti citat je provjeren bio je LAŽAN. Za ovu priliku uzet ću nekoliko citata iz *Tako je govorio Zaratustra*.

Prvi citat: ARNAUTOVIĆ: str. 88

Objašnjavajući filozofiju kao kritičku nauku u značenju grčke riječi krinein, Heidegger smisao filozofije podcrtava u sintagmi „po sebi i za sebe preokrenuti svijet“ (Die Grundprobleme der Phaenomenologie, s. 19).

A u knjizi akademika Šarčevića nalazimo:

O krizi moderniteta / Sumorni pejzaži / S onu stranu katastrofilije, str. 112,113, 114.

To da je filozofija uopće kritička znanost o “po sebi i za sebe preokrenutom svijetu”, tu misao rani Heidegger preuzima i dalje tumači, preuzima je od ranog Hegela. Kod njega je riječ o biti filozofske kritike, o biti kritičke filozofije. Naime, filozofija je “samo time filozofija što je upravo protivstavljena razumu a time još više zdravom ljudskom razumu, a pod time se podrazumijeva prostorna i vremenska ograničenost jednog pokoljenja ljudi; u odnosu na razum svijet filozofije je po sebi i za sebe preokrenuti svijet (eine verkehrte Welt)”.⁹

Heidegger je isticao ovaj smisao filozofije kao “po sebi i za sebe preokrenutog svijeta” još u onom dobu (1927.) kada je objašnjavao pojam filozofije kao kritičke znanosti u značenju grčke riječi krinein.¹⁰ U značenju moći diferencije, lučenja, odlučivanja, odabiranja, naprimjer, dana i noći, svjetline i skrivenosti. Ta riječ gubi svoj nespekulativni smisao. Spomenimo da ovdje razlikovanje/lučenje bitka i bića, tematsko uobličenje bitka, ukazuje da smo time u načelu istupili iz područja bića, iz polja svega ontičkog. Riječ je o tome da ga time, to područje bića, transcendiramo, da ga nadilazimo. I to nije više čin dubokoumlja, posebno onog uobraženog, nije čin puke svijesti u novovjekovnom smislu. Jer, pomoću, ontološke diferencije u Heideggerovom smislu moguće je ontologiju ili filozofiju opravdati kao univerzalnu filozofiju; i, dakako, razumjeti kao djelo slobode čovjeka. Misлити ontološku razliku znači misлити ono što i samo mišljenje omogućuje.

Korak dalje od razumijevanja filozofije kao univerzalne i potpuno kompaktne nauke, u njenom razumijevanju kao misli koja misli ono što i samo mišljenje omogućuje, koji poduzima Heidegger, nalazi se u definiranju ontologije ili „znanosti o bitku“ kao kritičke i transcendentalne znanosti“

186.

Kada se ovo pitanje jednom definira na ovaj način, ono se premješta na razinu ontološke analitike tu-bitka, te na razinu vremenitosti ili temporalnosti.

Na ovoj razini jasno se pokazuje da svijet nije suma stvari ili bića, te da govoriti o unutarsvjetskim stvarima pretpostavlja da se one razumijevaju još u instanci njihovog imenovanja.

Time se pokazuje da svijet nije neka naknadnost, koja se izračunava iz sume bića, već se iskazuje kao ono pređašnje, što je prije svakog određenog shvatanja o bivstvujućem. To pređašnje se otkriva u svakoj pojedinačnoj egzistenciji i u njoj se potvrđuje.

Fusnote:

186 Martin Heidegger, Das Wesen der Philosophie, str. 23.

187 Martin Heidegger, Die Grundprobleme der Phaenomenologie, str. 19-23

Korak dalje koji čini Heidegger sastoji se u tome, da se ontologija ili “znanost o bitku” imenuje kao kritička znanost i kao “transcendentalnu znanost”.¹¹

Kad je ova istovjetnost jednom postavljena, zahvaljujući razlikovanju (krinein) ili lučenju između bitka i bića, “fundamentalno pitanje” kao pitanje “o smislu bitka uopće” premješta se na razinu ontološke analitike ljudskog opstanka (tu/ bitka), na razinu vremenitosti ili temporalnosti.

(...)

Jer, svijet nije suma stvari ili bića. To da smo u stanju govoriti o unutarsvjetskim stvarima, o unutarsvjetskom uopće, o okolnim i nama bliskim stvarima, da ih imenujemo i tako razumijevamo, svagda pretpostavlja da mi svijet razumijevamo. Mi živimo u njemu i od njegove istine. No, svijet nije ništa naknadno, što izračunavamo iz sume bića.

Sasvim se pouzdano može reći da svijet nije ono potonje, nego ono pređašnje: ono što je već prije, svakog određenog shvaćanja o ovome ili onome bivstvujućem. To se pređašnje otkriva i razumijeva “usvakom egzistirajućem ljudskom opstanku/tubitku”,¹⁷ prije nego ono što susrećemo kao već uvijek otkriveno.

4 Martin Heidegger, Die Grundprobleme der Phänomenologie, Gesamtausgabe (II. Abteilung: Vorlesungen 1923.-1944.), Bd. 24, Frankfurt am Main 1975., S. 31 i dalje.

5 Ibid., S. 31.

7 Ibid., S. 22.

8 Ibid., S. 16.

9 Usp. G. W. Hegel, WW (Glockner) Bd. 1, S. 185; Jenski spisi (1801.-1807.) Veselin Masleša, Logos Sarajevo, 1983., S. 133. – Martin Heidegger, Ibid., S. 19.

10 M. Heidegger, Ibid. Usp. također Rječnik gerčko-hervatski, F. Petračić, Zagreb, 1875., S. 472-482.

11 M. Heidegger, Die Grundprobleme der Phänomenologie, S. 23.

12 Ibid.

13 Ibid., S. 127.

14 Ibid., S. 23.

15 Usp. Martin Heidegger, Ibid., S. 157-158 i dalje.

Arnautović je bez ikakvog spomena imena uglednog filozofa Abdulaha Šarčevića doslovce preuzeo odlomke Šarčevićevog ogleđa „O krizi moderniteta“ i to iz prvog dijela ovog ogleđa posvećenog filozofiji Martina Heideggera. Zašto je bitna ova „potajna posudba“? Da bih dala odgovor na ovo pitanje moram najprije još jednom, ali ovaj put podrobno, utvrditi da se radi o Arnautovićevom prepisivanju Šarčevića. Uzmimo sporni odlomak iz Arnautovićeve disertacije. Evo ga u cjelini:

<p>Objašnjavajući filozofiju kao kritičku nauku u značenju grčke riječi <i>krinein</i>, Heidegger smisao filozofije podcrtava u sintagmi „po sebi i za sebe preokrenuti svijet“ (Die Grundprobleme der Phaenomenologie, s. 19). Korak dalje od razumijevanja filozofije kao univerzalne i potpuno kompaktne nauke, u njenom razumijevanju kao misli koja misli ono što i samo mišljenje omogućuje, koji poduzima Heidegger, nalazi se u definiranju ontologije ili „znanosti o bitku“ kao kritičke i „transcendentalne znanosti“¹⁸⁶. Kada se ovo pitanje jednom definira na ovaj način, ono se premješta na razinu ontološke analitike tu-bitka, te na razinu vremenosti ili temporalnosti. Na ovoj razini jasno se pokazuje da svijet nije suma stvari ili bića, te da govoriti o unutarsvjetskim stvarima pretpostavlja da se one razumijevaju još u instanci njihovog imenovanja. Time se pokazuje da svijet nije neka naknadnost, koja se izračunava iz sume bića, već se iskazuje kao ono predašnje, što je prije svakog određenog shvatanja o bivstvujućem. To predašnje se otkriva u svakoj pojedinačnoj egzistenciji i u njoj se i potvrđuje.</p> <p>¹⁸⁶Martin Heidegger, <i>Das Wesen der Philosophie</i>, str. 23</p> <p>Mr. Samir Arnautović, „Perspektivizam Nietzscheove misli i kritika moderne“, doktorska disertacija, mentor prof. dr. Rasim Muminović, Sarajevo, 1997, str. 88.</p>	<p>Naveli smo čitav odlomak, izvor iz kojeg je uzet i uključili smo jednu jedinu fusnotu koju ima. Osvrnimo se sada na prvu rečenicu. I usporedimo je sa Šarčevićevom:</p> <p>Heidegger je isticao ovaj smisao filozofije kao »po sebi i za sebe preokrenutog svijeta« još u onom dobu (1927.) kada je objašnjavao pojam filozofije kao kritičke znanosti u značenju grčke riječi <i>krinein</i>.¹⁰⁹ U značenju moći</p> <p>Abdulah Šarčević, <i>Odabrani spisi</i>, Knjiga IV, poglavlje 7., str. 112.</p>
---	--

Što vidimo ovdje? Prvi dio Arnautovićeve rečenice je drugi dio Šarčevićeve rečenice, a prvi dio Šarčevićeve rečenice je drugi dio Arnautovićeve rečenice. Kada bismo plagirali nečiju složenu rečenicu, to bi bila očekivana strategija, zar ne? A možda je to ipak samo puka koincidencija kod dvojice interpretatora koji se nastoje što vjernije držati Heideggerovog izvornog teksta? Hajdemo to provjeriti! I Arnautović i Šarčević citiraju isto djelo, istu stranicu kod Heideggera. Doduše, nipošto na isti način. Arnautović je svoju referencu na Heideggera ubacio u glavni tekst, gdje u zagradi nalazimo samo naslov i broj stranice.

Najprije je kod Šarčevića citirano Heideggerovo djelo uvedeno u 4. fusnotu, a onda je u dijelu teksta koji smo naveli, u 10. fusnoti ponovo referirano na to isto djelo:

Kod Šarčevića imamo akademski uzorit oblik citiranja:

<p>⁸⁾ Ibid., S. 16.</p> <p>⁹⁾ Usp. G. W. Hegel, <i>WW</i> (Glockner) Bd. 1, S. 185; <i>Jenski spisi</i> (1801.-1807.) Veselin Masleša, Logos Sarajevo, 1983., S. 133. - Martin Heidegger, <i>Ibid.</i>, S. 19.</p> <p>¹⁰⁾ M. Heidegger, <i>Ibid.</i> Usp. također Rječnik gerčko-hrvatski, F. Petračić, Zagreb, 1875., S. 472-482.</p> <p>112</p>	<p>⁴⁾ Martin Heidegger, <i>Die Grundprobleme der Phaenomenologie, Gesamtausgabe</i> (II. Abteilung: Vorlesungen 1923.-1944.), Bd. 24, Frankfurt am Main 1975., S. 31 i dalje.</p> <p>⁸⁾ Ibid., S. 31.</p> <p>110</p>
--	--

Budući da u Šarčevićевой 10. fusnuti stoji samo „ibid“ umjesto broja stranice, važna nam je i prethodna fusnota, jer tu nalazimo da je Heideggerova stranica koja se citira u stvari 19. stranica.

Što zaključujemo? Da i Arnautović i Šarčević citiraju istu, 19. stranicu i da to čine (gotovo) istim riječima! Ako nije riječ o plagiranju nego o pukoj koincidenciji, onda bi trebalo da to isto što dijele dvojica interpretatora piše i kod Heideggera. Piše li doista?

I da li su obojica jednako vjerodostojni? Pogledajmo napokon šta to piše kod Heideggera na spornoj 19. stranici:

Sada imamo važan uvid! Na ovoj stranici Heidegger ne objašnjava „filozofiju kao kritičku nauku u značenju grčke riječi krinein“. To čini samo Šarčević. Heidegger ovdje odriče „zdravom ljudskom razumu“ pravo i uopće mogućnost da odlučuje o tome šta jeste a šta nije filozofija. Pritom se poziva na Hegelov spis „O biti filozofske kritike uopće“.

Šarčević u 9. fusnoti prenosi čitav ovaj Heideggerov citat Hegela i poziva se na domaći prijevod „Jenskih spisa“ iz 1983. Šarčeviću je stalo da pokaže koliko je Heideggerovo određenje biti filozofije vezano uz kritiku u smislu ranog Hegela i uz „provedbu ontološke diferencije iz onoga što su stari Grci nazivali krinein“.

Svoju argumentaciju u vezi s ovim svojim dvostrukim povezivanjem Šarčević daje na stranicama prije i poslije citata koji je skeniran.

fähig noch bedürftig. Man beruft sich auf den gesunden Menschenverstand. Aber allemal, wenn der gesunde Menschenverstand zur letzten Instanz der Philosophie gemacht wird, muß diese mißtrauisch werden. Hegel sagt in »Über das Wesen der philosophischen Kritik überhaupt«: »Die Philosophie ist ihrer Natur nach etwas Esoterisches, für sich weder für den Pöbel gemacht noch einer Zubereitung für den Pöbel fähig; sie ist nur dadurch Philosophie, daß sie dem Verstande und damit noch mehr dem gesunden Menschenverstande, worunter man die lokale und temporäre Beschränktheit eines Geschlechts der Menschen versteht, gerade entgegengesetzt ist; im Verhältnis zu diesem ist an und für sich die Welt der Philosophie eine verkehrte Welt.«¹ Die Ansprüche und Maßstäbe des gesunden Menschenverstandes dürfen keine Geltung beanspruchen und keine Instanz darstellen bezüglich dessen, was Philosophie ist und was sie nicht ist.

Wenn Sein der verwickelteste und dunkelste Begriff wäre? Wenn das Sein auf den Begriff zu bringen die dringlichste und immer wieder neu zu ergreifende Aufgabe der Philosophie wäre? Heute, wo man so barbarisch und weitstänzerisch philosophiert, wie vielleicht in keiner Periode der abendländischen Geistesgeschichte, und heute, wo man gleichwohl auf allen Gassen eine Auferstehung der Metaphysik hinausschreit, hat man völlig vergessen, was Aristoteles in einer seiner wichtigsten Untersuchungen der »Metaphysik« sagt: Καὶ ὅτ' καὶ τὸ πάλα τε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ζητούμενον καὶ ἀεὶ ἀπορούμενον, τί τὸ ὄν, τοῦτό ἐστι τίς ἢ οὐσία.² »Das von altersher und jetzt und künftighin und ständig Gesuchte und das, woran die Frage immer wieder scheitert, ist das Problem, was ist das Sein.« Wenn Philosophie die Wissenschaft vom Sein ist, dann ergibt sich als Anfangs-, End- und Grundfrage der Philosophie: Was bedeutet Sein? Von wo aus ist dergleichen wie Sein überhaupt zu verstehen? Wie ist Seinsverständnis überhaupt möglich?

¹ Hegel, WW (Glockner) Bd. 1, p. 185 f.

² Arist., Met. Z 1, 1028 b 2 ff.

Kada je riječ o povezivanju s grčkim krinein, to Šarčević čini odmah u svojoj sljedećoj fusnoti broj 11:

11) M. Heidegger, *Die Grundprobleme der Phänomenologie*, S. 23.
12) Ibid.
13) Ibid., S. 127.
14) Ibid., S. 23.

113

Doista na 23. stranici Heideggerovih Grundprobleme stoji posve razjašnjena veza između filozofije i grčkog pojma „kritičkog razlikovanja“:

§ 4. Vier Thesen über das Sein 23

Erst im Vollzug dieses Unterscheidens, griechisch κρίναι, nicht eines Seienden von einem anderen Seienden, sondern des Seins vom Seienden, kommen wir in das Feld der philosophischen Problematik. Nur durch dieses kritische Verhalten halten wir uns selbst innerhalb des Feldes der Philosophie. Daher ist die Ontologie oder die Philosophie überhaupt im Unterschied von den Wissenschaften von Seiendem die kritische Wissenschaft oder auch die Wissenschaft von der verkehrten Welt. Mit dieser Unterscheidung des Seins vom Seien-

O tome nema ni traga kod Arnautovića, kao što nema ni spomena o Heideggerovom dugu prema Hegelu. Utoliko je njegova rečenica ništa drugo nego Šarčevićeva rečenica uzeta izvan konteksta ili naprosto „pala s neba“. Koliko je autorski jak ili „zasićen“ Šarčevićev kontekst u kojem se pojavljuje njegova rečenica vidi se ne samo iz detaljnog, studioznog razmatranja Heideggerovog djela iz 1927. (*Die Grundprobleme der Phänomenologie*) – treba pogledati samo dugi niz fusnota: ukupno četrnaest! – nego i iz hipoteza koje rukovode njegovo čitanje, poput ove, sasvim odvažne: „Heideggerov pojam transcendiranja/nadilaženja je više hegelovski nego huserlovski“ („O krizi moderniteta“, str. 113).

No ništa bolje ne dokazuje tko od koga preuzima rečenice nego činjenica da se one rečenice koje se kod Arnautovića nalaze sabijene i međusobno nepovezane u jednom jedinom odlomku kod Šarčevića nalaze na posve odvojenim stranicama i dobro utkane u guste kontekste izlaganja i tumačenja Heideggerovog teksta. Navedimo ih redom:

što i samo mišljenje omogućuje. Korak dalje koji čini Heidegger sastoji se u tome, da se ontologija ili »znanost o bitku« imenuje kao kritička znanost i kao »transcendentalnu znanost.«¹¹⁾

Kad je ova istovjetnost jednom postavljena, zahvaljujući razlikovanju (krinein) ili lučenju između bitka i bića, »fundamentalno pitanje« kao pitanje »smisla bitka uopće« premješta se na razinu ontološke analitičke ljudskog opstanka (tu/bitka), na razinu vremenosti ili temporalnosti. Heidegger nije podlegao

11) M. Heidegger, *Die Grundprobleme der Phänomenologie*, S. 23.
12) Ibid.
13) Ibid., S. 127.
14) Ibid., S. 23.

113

Abdulah Šarčević, Odabrani spisi, Knjiga IV, poglavlje 7., str. 113.

svijet razumijevamo. Mi živimo u njemu i od njegove istine. No, svijet nije ništa naknadno, što izračunavamo iz sume bića. Sasvim se pouzdano može reći da svijet nije ono potonje, nego ono pređašnje: ono što je već prije, svakog određenog shvaćanja o ovome ili onome bivstvujućem. To se pređašnje otkriva i razumijeva »u svakom egzistirajućem ljudskom opstanku/tubitku«,¹²⁾ prije nego ono što susrećemo kao već uvijek otkriveno.

Riječ je o izričitom fenomenološkom postavljanju problema svijeta. Očividno skandalon je u tome što Heidegger prosuđuje svijet kao već prethodno otkriveno, kao ono čime se mi doduše ne bavimo, što ne shvaćamo, što je tako razumljivo po sebi da ga potpuno zaboravljamo, pokušujemo u ono

12) Usp. Martin Heidegger, Ibid., S. 157-158 i dalje.
13) Vidjeti: J. Habermas, *Urbanisierung der Heideggerschen Provinz*. Laudatio auf Hans-Georg Gadamer, u: Hans-Georg Gadamer/Jürgen Habermas, *Das Erbe Hegels*, Frankfurt am Main, 1979., S. 30.
14) M. Heidegger, Ibid., S. 235.

114

Abdulah Šarčević, Odabrani spisi, Knjiga IV, poglavlje 7., str. 114.

KOMENTAR:

Jasno je da su i ove podvučene Šarčevićeve rečenice, u gotovo doslovnom obliku, s malo premetanja (tzv. šminkanja plagijata), završile kod Arnautovića. Opet uzmimo „za sve moguće svjetove“ nemoguću hipotezu da je sve to koincidencija: obojica autora su birali iste Heideggerove stavove i na isti način i u istom redoslijedu ih preuzimali.

Šta je to što opet otkriva plagiranje, a što nikako ne može biti koincidencija? RETORIKA ILI STIL AUTORA! Sjetimo se Buffonovog čuvenog epigrama: „Le style c'est l'homme même.“ Plagijator Arnautović je i o tome poveo računa.

Šarčević kaže: „Korak dalje koji čini Heidegger...“ Istu tu rečenicu koju će uz „šminkanje“ preuzeti, Arnautović započinje identičnom retoričkom figurom: „Korak dalje u razumijevanju...“ Jedan korak prati drugi korak, Arnautović prati Šarčevića ukorak!

Uzmimo sljedeću rečenicu i pogledajmo njenu sintaktičku strukturu. Ovako ona izgleda: „Kada (se desi to i to), onda se premješta (to i to)“. Kako je Šarčević postavio tu strukturu, e tako je, baš isto, postavio i Arnautović. Prvi kaže: „Kad (je ova istovjetnost)..., (onda) premješta se...“ Drugi ponavlja: „Kada (se ovo pitanje)..., (onda) se premješta...“

Šarčevićev autorski pečat dolazi do izražaja i u posebnim figurama, sintagmatskim kombinacijama koje nemaju direktne veze s Heideggerovom terminologijom. Šarčević, na primjer, govori o „razini ontološke analitike ljudskog opstanka“, a Arnautović ga u stopu prati: „razina ontološke analitike tu-bitka“. (Kao što vidimo „ljudski opstanak“ je šminkanjem postao „tu-bitak“!) Šarčević kaže: „razina vremenitosti ili temporalnosti“, a Arnautović ponavlja: „razina vremenitosti i temporalnosti“.

Treba još pogledati posljednje dvije Šarčevićeve rečenice na 114. stranici njegove knjige. Arnautović je izrezao na dijelove, ispreturao i sebe prilagodio! Još je nešto važno zaboravio Arnautović: u ove dvije rečenice Šarčević komentira ono što je kod Heideggera ispisano na 235. stranici. O tome nema ni spomena kod Arnautovića u njegovom odlomku koji sažima 4-5 Šarčevićevih stranica. Čak i da to nije slučaj, da nije riječ o plagiranju Šarčevićevog ogleada, Arnautovićev odlomak bi bio plagijat jer se u njemu ne referira na rečenice koje su preuzete od Heideggera. Evo kako su posljednje tri rečenice iz spornog Arnautovićevog odlomka kradomice postale njegove iako su doslovce preuzete od Heideggera:

Natur, orientiert? Wie können wir behaupten, bisher sei das Phänomen der Welt übersehen worden?

Jedoch – die Welt ist nicht die Natur und überhaupt nicht das Vorhandene, sowenig wie das Ganze der uns umgebenden Dinge, der Zeugzusammenhang, die Umwelt ist. Die Natur – und nehmen wir sie im Sinne des ganzen Kosmos als das, was wir in der vulgären Rede auch als Weltall bezeichnen – alles dieses Seiende zusammen, Tiere, Pflanzen und auch Menschen, ist philosophisch gesehen nicht die Welt. Was wir Weltall nennen, ist wie jedes belanglose oder belangvolle Ding nicht die Welt. Das All des Seienden ist vielmehr das *Innerweltliche*, vorsichtiger gesprochen, kann dieses sein. Und die Welt? Ist es die Summe des Innerweltlichen? Keineswegs. Daß wir die Natur oder auch die uns umgebenden nächsten Dinge das Innerweltliche nennen und so verstehen, setzt schon voraus, daß wir Welt verstehen. Welt ist nicht etwas Nachträgliches, das wir als Resultat aus der Summe des Seienden errechnen. Die Welt ist nicht das Nachherige, sondern das Vorherige im strengen Wortsinne. Vorherig: das, was vorher schon, vor allem Erfassen von diesem oder jenem Seienden in jedem existierenden Dasein enthüllt und verstanden ist, vorherig als dasjenige, was als zuvor schon immer Enthülltes her zu uns steht. Die Welt als das vorherig schon Enthüllte ist solches, womit wir zwar nicht eigentlich beschäftigt sind, was

Ovdje su prezentirani primjeri specifičnog slučaja: DVOSTRUKI PLAGIJAT! Plagiran Šarčević i plagiran Heidegger.

Još jedna opaska za kraj: Otkud Arnautoviću usred njegovog odlomka fusnota koja referira na Heideggerov spis: „*Das Wesen der Philosophie*“? Toga nema kod Šarčevića! Opet nema naznake o izdanju nego samo broj stranice: 23. U čitavoj doktorskoj disertaciji nigdje više nema upućivanja na to Heideggerovo djelo. Osim u Literaturi. Tamo stoji:

Martin Heidegger: „*Das Wesen der Philosophie*“, u: *Jahresausgabe 1987*

Otkud Arnautović citira jednu od tri glavne periodične publikacije koje u novije vrijeme izlaze o Heideggeru, pogotovu ovu koju samo za svoje članove izdaje Društvo-Martin-Heidegger? Riječ je o faksimilu ili pretipkanom manuskriptu koji vjerojatno datira iz 40-tih godina i nije sačuvan u potpunom obliku. Naravno, kako se i moglo očekivati, Arnautović citira publikaciju iz 1987. u kojoj nema ništa od onoga što stoji u rečenici koju je „začinio“ tom fusnotom. Doduše, kod Arnautovića fusnote upadaju i ispadaju, nitko ne zna kako i zašto. Fusnota prije ove, ona pod brojem 185. je pripisana Michel Foucaultu (koji je za Arnautovića Michael!) i kojeg Arnautović čita na njemačkom: „Nietzsche, die Genealogie, die Historie“, a u stvari je duži citat Petera Sloterdijka iz „Kritike čistog uma“ koju je preveo Boris Hudoletnjak!

U prvom dijelu teksta pod ovim istim naslovom – iako je već bilo posve jasno da nema potrebe dokazivati očevidno – do najmanjih detalja nastojala sam pokazati kako je Arnautović potkradao jednu po jednu Šarčevićevu rečenicu i to prikazivao kao vlastito tumačenje Heideggerovog teksta. Zašto sam se upustila u tako detaljnu analizu ovog Arnautovićevog plagijata? Zato što sam bila preneražena kada sam naknadno uvidjela o čemu se zapravo radi! Šta to još može biti čudno i neočekivano nakon svih „prepisa“ i „prijevoda“ kojima se okoristio Arnautović da bi se domogao najviših akademskih titula? Ukratko: radi se o iznenađujućem uvidu u datiranost tekstova kojim sam se bavila. Nešto se tu nikako ne slaže, ali samo na prvi pogled!

Krenimo redom. Analizirajući Arnautovićevu doktorsku tezu, nikad objavljenu u svojoj originalnoj formi „Perspektivizam Nietzscheove misli i kritika moderne“ (mentor prof. dr. Rasim Muminović, Sarajevo, 1997.) nametnulo mi se mišljenje da je teza trebala ostati skrivena od očiju javnosti, a za to je njen autor imao više nego dobre razloge. Zašto? Nakon nasumičnog ukucavanja jedan po jedan redak iz teze u Internet pretražitelj otvorila mi se Internet stranica sa sljedećim pasusom na ekranu: "No, svijet nije ništa naknadno, što izračunavamo iz sume bića. Sasvim se pouzdano može reći da svijet nije ono potonje, nego ono pređašnje: ono što je već prije, svakog određenog shvaćanja o ovome ili onome bivstvujućem. To se pređašnje otkriva i razumijeva "u svakom egzistirajućem ljudskom opstanku/tubitku",¹⁷ prije nego ono što susrećemo kao već uvijek otkriveno."

Taj pasus je bio negdje u dnu prilično duge, za web oblikovane stranice. Pomislila sam da je možda Arnautović objavio poglavlje ili manji dio svoje teze u nekoj publikaciji čiji sadržaj je prenesen na Internet. Skrolanjem otvorene stranice prema njenom vrhu, očekujući da će se tu pojaviti Arnautovićevo ime uz naslov teksta našla sam da tamo piše Abdulah Šarčević! Uz naslov:

IV Panoptikum

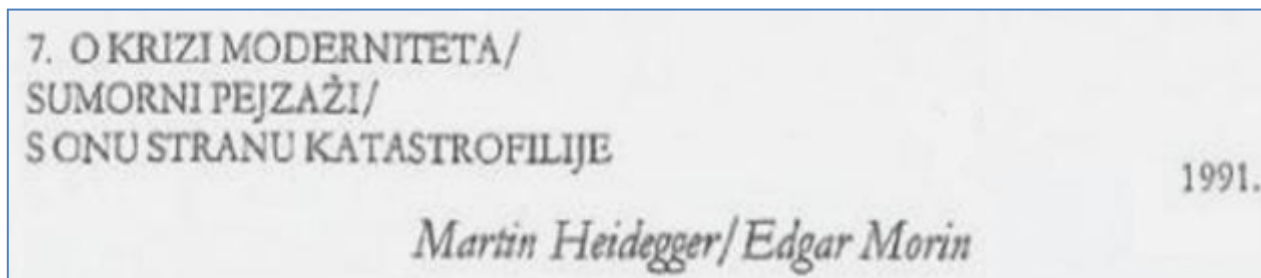
O krizi moderniteta / Sumorni pejzaži / S onu stranu katastrofilije

Arnautović je opet na djelu plagiranja! Stranica sa koje je preuzet tekst: http://www.zesveske.ba/04_06/0406_4_3.htm

Riječ je o „Zeničkim sveskama“, časopisu za „društvenu fenomenologiju i kulturnu dijalogiku“. Ovaj časopis ima i svoje elektronsko izdanje koje se redovno objavljuje na Internetu. Ima logike, Zeničanin Arnautović je „posudio“ tekst drugog autora, svog nekadašnjeg profesora, iz zeničkog časopisa koji mu je mogao biti pri ruci. A onda je zastao u nedoumici. Pogledah datum koji stoji na tom broju časopisa: 04/06 decembar 2006. Pa to je gotovo punih deset godina nakon odbrane Arnautovićeve teze (1997.)! Kako je to moguće? Pomislila sam da na to mora postojati jednostavan odgovor. Treba samo naći gdje je još prije Šarčević objavio taj svoj tekst. Gdje? U Šarčevićevim odabranim djelima, u IV tomu, 7. poglavlje nalazi se ogled pod istim naslovom. Evo pune reference: Abdulah Šarčević, „Metafizika Zapada i njezino prevladavanje“, Odabrani spisi, Knjiga IV, I.P. Svjetlost, Bemust, Sarajevo, 2005.

Ali šta opet nije u redu? Izdanje iz 2005. godine! Jedna godina manje, ali još sasvim daleko od 1997. godine! Šta to znači? Da je možda Arnautovićev tekst originalniji i da je Šarčević plagirao Arnautovića? Sve je moguće na ovome svijetu prije nego takva stvar! Uostalom, upravo zato sam do najsitnijih detalja analizirala Arnautovićevo preuzimanje Šarčevićevih rečenica – preuzimanje u skraćenom i posve nemarnom obliku bez pravog uvida u originalni Heideggerov tekst – da bih isključila takvu mogućnost. Pravo pitanje pred kojim sam sada stajala glasilo je: Kako je moguće da je plagijat objavljen prije teksta koji je plagiran? Da li je taj tekst nestao u ratnom požaru? Njegov original, rukopis ili disketu, Šarčević je očito sačuvao. Inače se taj tekst ne bi mogao pojaviti dugo vremena nakon rata. Pa kada je onda nastao? Važno je dokazati da je to bilo prije 1997. godine. Ponovnim uvidom u spomenuti broj Zeničkih sveski, pronalazim ga i kao objavljenu publikaciju. Ništa: tamo stoji 2006. godina. Onda uzimam IV knjigu Šarčevićevih Odabranih spisa iz 2005. godine i pomno ih prelistavam. Opet otvaram prvu stranicu 7. poglavlja i napokon pronalazim ono što sam tražila. Uz sam naslov stoji godina kada je ogled napisan:

Čudim se kako to odmah nisam primijetila. Piše 1991. godina! Sjetih se čuvene pripovijetke Edgar Allan Poea: „The Purloined Letter“: najteže je pronaći ono najizloženije, najvidljivije! Dakle, ono što je Šarčević napisao 1991. godine Arnautović je „preuzeo“ šest godina kasnije! Ali kako je došao do Šarčevićevog (po svoj prilici) neobjavljenog teksta? E to je pitanje ne za *plagiarism hunter-a* nego za detektiva ili policajca. Poznato je da je Šarčević pred ratnim vihorom napustio Sarajevo i BiH početkom 1992. godine i da se vratio tek negdje 1996. ili 1997., a možda i kasnije. Da li su manuskript ili disketa negdje ostali na dohvat Arnautovićeve ruke? O tome se danas može samo nagađati. Arnautović je 1991. godine bio u grupi studenata i asistenata koji su gotovo svaki dan bili u Centru za filozofska istraživanja ANUBiH-a i imali gotovo direktan pristup Šarčevićevom radnom stolu i kompjuteru. Da li tu leži rješenje zagonetke? To ne možemo znati, ali takvu mogućnost ne možemo ni isključiti. Da li se takvom situacijom Arnautović mogao okoristiti?

Ne zaboravimo:

"It's one thing if the plagiarism charges are an accusation without evidence to stand behind. In a case like that, the identity of the accuser should probably be revealed so that the charged individual can directly defend themselves against the allegations. **However, in a case where the found plagiarism is cut-and-dry, backed by clear evidence, why does the identity of the accuser even matter?** In this case, the plagiarist should be more concerned with what they did and how they can make amends for their mistakes."

Kelsey, Eric. "Plagiarism Hunters" plague German politicians." Reuters. April 26th 2011.

Samir Arnautović
Nietzscheov nihilizam i metafizika
Biblioteka Logos, Sarajevo Publishing, 1999.

Prethodno navedeni Šarčevićev tekst koji je već unio u svoju doktorsku disertaciju Arnautović će u svoju knjigu o Nietzscheu ponovo uvrstiti bez navodnika, bez parafraziranja i bilo kakvog upućivanja na Šarčevićevo djelo (ni u disertaciji ni u kasnije objavljenoj knjizi Šarčevićevo ime se ni na koji način ne spominje), dakle tuđe stavove ponovo predstavlja kao svoje vlastito gledište:

Samir Arnautović:

Na ovom pravcu Heidegger će smisao filozofije podcrtati u sintagmi „po sebi i za sebe preokrenuti svijet“ (2). Na ovoj ravni pokazuje se da svijet nije suma stvari ili bića, te da govoriti o unutarsvjetskim stvarima pretpostavlja da se one razumiju još u instanci njihovog imenovanja. Time se pokazuje da svijet nije neka naknadnost, koja se izračunava iz sume bića, već se iskazuje kao ono pređašnje, što je prije svakog određenog shvatanja o bivstvujućem. To se pređašnje otkriva i potvrđuje u svakoj pojedinačnoj egzistenciji. /str. 29-30/

Abdulah Šarčević:

Heidegger je isticao ovaj smisao filozofije kao “po sebi i za sebe preokrenutog svijeta”. No, svijet nije ništa naknadno, što izračunavamo iz sume bića. Sasvim se pouzdano može reći da svijet nije ono potonje, nego ono pređašnje: ono što je već prije, svakog određenog shvaćanja o ovome ili onome bivstvujućem. To se pređašnje otkriva i razumijeva “usvakom egzistirajućem ljudskom opstanku/tubitku”

Pogledajmo još jedan primjer posuđivanja tuđih prijevoda.

„Hoću da vas učim šta je to nadčovjek. Čovjek je nešto što treba prevladati. Sva dosad stvorena bića su nešto više od sebe: a vi zar hoćete da budete oseka te velike plime, radije da se ponovo vratite životinji nego da prevladate čovjeka? Šta je majmun za čovjeka? Stvor za podsmijeh ili bolan stid. Vi ste prešli put od crva do čovjeka, ali je u mnogima još ostao crv. Nekada ste bili majmuni, a čovjek je još i sada više majmun nego bilo koji majmun. Onaj što je najmudriji među vama, i taj je tek dvojstvo od biljke i sablasti. Ali ja vam ne kažem, da postanete sablasti ili biljke. Nego, ja hoću da vas učim šta je to nadčovjek! Nadčovjek je smisao zemljin. Preklinjem vas, braćo moja, ostajte vijerni zemlji, i ne vjerujte onima koji vam govore o nadzemaljskim nadama! Otrovnici su to, svjesni ili nesvjesni. Prezritelji su to života koji izumiru i koji su i sami otrovani, i njih je zemlja sita: neka njih, srećan im put! Nekad je duša gledala prezrivo na tijelo; tada je to preziranje bilo nešto najviše: – voljela je da ga vidi mršava, ružna i izgladnjela. Mislila je, da će tako moći izmaći i njemu i zemlji. O, ta je duša i sama bila još mršava, ružna, i izgladnjela: a okrutnost je bila sladostrašće toj duši! Ali i vi još, braćo

Srpski prijevod:

*Hoću da vas učim šta je to natčovjek. Čovek je nešto što treba prevladati. Šta ste vi učinili, da biste ga prevladali? Sva bića dosad stvorila su nešto više od sebe: a vi zar hoćete da budete oseka te velike plime, rađe još da se ponovo vratite k životinji nego da prevladate čoveka? Šta je majmun za čoveka? Stvor za potsmeh ili bolan stid. I isto to biće čovek za natčovjeka: stvor za potsmeh ili bolan stid. Vi ste prešli put od crva k čoveku, ali je u vama mnogo još ostalo crv. Nekada ste bili majmuni, a čovek je još i sada više majmun nego ikoji majmun. Onaj što je najmudriji među vama, i taj je tek dvojstvo od biljke i sablasti. Ali ja vam ne kažem, da postanete sablasti ili biljke. Nego, ja hoću da vas učim šta je to natčovjek! Natčovjek je smisao zemljin. Vaša volja treba da kaže: neka bude natčovjek simisao zemljin! Preklinjem vas, braćo moja, *ostajte verni zemlji*, i ne verujte onima koji vam govore o nadzemaljskim nadama! Otrovnici su to, svesni ili nesvesni. Prezritelji su to života koji izumiru i koji su i sami otrovani, i njih je zemlja sita: neka njih, srećan im put! Nekad je hula na Boga bio najveći*

<p>moja, recite mi: šta kazuje vaše tijelo o vašoj duši? Zar vaša duša nije jad i čemer i jedno bijedno zadovoljstvo? Zaista vam kažem, čovjek je jedna velika prljava reka. To <u>već mora biti</u> more, koje će primiti u sebe veliku prljavu rijeku, a da se i samo ne zaprlja. Eto, ja hoću da vas učim šta je to nadčovjek: on je to more, u njemu može da se utopi vaše veliko preziranje. Šta je najveće, što vi možete doživjeti? To je čas velikoga preziranja. Čas, u kojem će vam se i vaša sreća pretvoriti u gađenje, i isto tako vaš razum i vaša vrlina.“ /Arnautović, str. 282, fusnota 540 Friedrich Nietzsche, <i>Also sprach Zarathustra</i>, str. 6/</p>	<p><u>greh, ali Bog je umro, i tako umreše i ti grešnici. Huliti na zemlju, to je sad najstrašnije – više ceniti utrobu onog što se ne daje progledati nego smisao zemljin!</u> Nekad je duša gledala prezrivo na telo; tada je to preziranje bilo nešto najviše: – volela je da ga vidi mršavo, ružno, i izglednelo. Mislila je, da će tako moći izmaći i njemu i zemlji. O, ta je duša i sama bila još mršava, ružna, i izglednela: a okrutnost je bila sladostrašće toj duši! Ali i vi još, braćo moja, recite mi: šta kazuje vaše telo o vašoj duši? Zar nije vaša duša jad i gad i jedno bedno zadovoljstvo? Zaista vam kažem, čovek je jedna velika prljava reka. To mora biti već more, koje će primiti u sebe veliku prljavu reku a da se i samo ne zaprlja. Eto, ja hoću da vas učim šta je to natčovjek: on je to more, u njemu može da se utopi vaše veliko preziranje. Šta je najveće, što vi možete doživjeti? To je čas velikoga preziranja. Čas, u kojem će vam se i vaša sreća pretvoriti u gašenje, i isto tako vaš razum i vaša vrlina. /Fridrih Niče, Tako je govorio Zarathustra, prema prevodu Milana Ćurčina, Grafos, Beograd, str. 14-15/</p>
---	---

U čemu je razlika između dva prijevoda? Arnautović je *ijekavizirao srpski prijevod*, doduše na jednom mjestu je i pretjerao. Uspio je izostaviti PET PUNIH NIETZSCHEOVIH REČENICA (koje sam podvukla)! Mora da ih nema u originalu! Promijenio je red riječi na tri-četiri mjesta. Da se neupućeni mentor i njegova komisija ne bi dosjetili, vjerojatno! A njegov prevodilački samostalni rad se ogleda samo u tome da je riječ „gad“ zamijenio sa „čemer“! Treba uzeti prijevod Zaratustre koji je uradio Danko Grlić pa vidjeti koliko se mogu razlikovati dva vjerodostojna autorska prijevoda. Puno više nego razlika između srpskog i hrvatskog jezika, a kamoli između ekavice i ijekavice.

Ako je istina da je Arnautović samo „popravljao“ tuđe prijevode, zapravo „prevodio“ sa HRVATSKOG i SRPSKOG na BOSANSKI, onda ga je moralo, kao i u magistarskom radu, nešto odati u takvom aktu plagiranja. Brojne su indikacije koje bi tome mogle poslužiti. Ali uzmimo jednu najupečatljiviju:

<p>„O nebo nadanom, nebo čisto, nebo duboko! Ti bezdana svjetlosti! Gledajući te <u>sav ceptim</u> od božanskih požuda. Da se bacim u tvoju visinu – to je za mene dubina! Da se krijem u tvoju čistotu – to je moja nevinost! Boga pokriva ljepota njegova: tako i ti skrivaš <u>svoje zvijezde</u>. Ti ne govoriš: tako mi ti objavljuješ <u>svoju mudrost</u>.“ /Arnautović, str. 145, fusnota 272, Friedrich Nietzsche, <i>Also sprach Zarathustra</i>, NEMA STRANICE odakle je navodno Arnautović to preveo!/ </p>	<p>Srpski prijevod: O nebo nada mnom, nebo čisto, nebo duboko! Ti bezdana svetlosti! Gledajući te <u>sav ceptim</u> od božanskih požuda. Da se bacim u tvoju visinu – to je za mene dubina! Da se krijem u tvoju čistotu – to je moja nevinost! Boga pokriva lepota njegova: tako i ti skrivaš <u>zvezde svoje</u>. Ti ne govoriš: <i>tako</i> mi ti objavljuješ <u>mudrost svoju</u>. /F. Niče, Tako je govorio Zarathustra, str. 167/</p>
---	---

U čemu je razlika ova dva prijevoda? Osim ijekaviziranja? Arnautović je „ispeglao“ poetski redosljed riječi pa stavio: „svoje zvijezde“ umjesto „zvezde svoje“ i „svoju mudrost“ umjesto „mudrost svoju“. Ali je zato ostala riječ „cepti“! Izgleda da se puno žurilo Arnautoviću u "prevođenju", pa mu je promakao i očividni „srbizam“ koje inače ne koristi obilato. Ili se to u Bosni ipak „cepti“?

PLAGIRANJE LEWIS CALLA

“U tome će Gilles Deleuze sugerirati kako su za Nietzschea nihilizam i znanost tako uzajamno povezani, da će biti teško, ako ne i nemoguće, za modernu znanost da PROČITA sopstvene impulse nihilizma.“

(Samir Arnautović, Nietzscheov nihilizam i metafizika, Sarajevo Publishing, Sarajevo, 1999, str. 169)

A Lewis Call, od kojeg je ovo preuzeo, a da nije naveo da nije lično čitao cijelo Deleuzeovo djelo, nego uzeo citat u citatu, kaže ovako: **“Indeed, Gilles Deleuze suggests that for Nietzsche, nihilism and science are so interrelated that it will be difficult if not impossible for modern science to RID ITSELF of nihilistic impulses.“**

(Lewis Call, Nietzsche as Critic and Captive of Enlightenment, University of California, Irvine 1995) Želim da dodam broj stranice, što je Arnautović propustio, p. 99 elektronsko izdanje dokumenta.

<http://www.scribd.com/doc/126504027/Nietzsche-as-Critic-and-Captive-of-Enlightenment>

Vašoj pažnji svakako preporučam forme i još neke načine citiranja u „Nietzscheov nihilizam i metafizika“.

(Nietzscheov nihilizam i metafizika, str. 169-170) **„Deleuze je jasno iskazao sugestiju da je znanost za Nietzschea dio modernog nihilizma; budimo precizniji, hoćemo reći da je za Nietzschea moderna ili prosvjetiteljska znanost suprotna životu – prokop nihilizma moderne.“**

1 – sad ovdje ide fus nota, koja glasi: Lewis Call, Nietzsche as Critic and Captive of Enlightenment, University of California, Irvine 1995

Pa ja opet malo i tamo pogledam. I kaže Lewis Call na strani 99 ovako:

„Deleuze is quite right to suggest that science is part of modern nihilism for Nietzsche; to be more precise, we might wish to say that for Nietzsche, modern or Enlightened science contributes to the life-draining nihilism of modernity.“

A ovako je preveo Google translate, automatizirani online prevoditelj: „Deleuze je sasvim pravo da sugeriše da je znanost dio suvremenog nihilizma za Nietzschea ; da budemo precizniji , mogli bismo želim reći da je za Nietzschea , moderno ili Prosvjetljeni znanost doprinosi života crpe nihilizma modernosti“. Čak i sasvim nesiguran, u svoje znanje engleskog jezika, prevoditelj bi provjerio da li riječi koje nudi kao prijevod imaju smisao.

Samir Arnautović je kao svoj citat uzeo i preveo ovu Deleuzovu rečenicu, iako ju je očito preuzeo od Lewis Calla (čiju doktorsku disertaciju obilato koristi za rast svoje knjige). U Arnautovićevoj fusnoti nema Calla, nego se direktno referira na Deleuzea, pa je i stranica navedena. Doduše, posudba lako izlazi na vidjelo, jer se Arnautović poziva i na Callovu knjigu, ali nigdje ne navodi stranice njegove knjige. Ovo je važna napomena zbog još nečega. Arnautovićevog prijevoda. Da je pogledao samo koji red iznad preuzetog citata znao bi o čemu Deleuze govori kada piše o Nietzscheu.

Prethodna napomena je značajna radi Arnautovićevog prijevoda koji slijedi:

“Ona pokušava zaniijekati da je više razlika od dijela generalnog poduhvata nijekanja života, obaranje vrijednosti egzistencije i obećanje smrti (‘bijes’ ili drugi način), gdje univerzalno tone u bezrazlično”. Samir Arnautović, Nietzscheov nihilizam i metafizika – Samir Arnautović, Sarajevo-Publishing, 1999.str.169.

A ovako izgleda original: **“The attempt to deny differences is a part of the general enterprise of denying life, depreciating existence and promising it a death („heat“or otherwise) were the universe sinks into undifferentiated.”**

Samir Arnautović rečenicu počinje sa „ona“, iako Deleuze ni blizu tako ne počinje misao. Zatim govori da postoji više razlika od nekakvog dijela generalnog poduhvata nijekanja života, ali ovu misao ne završava čak i da je njome htio nešto reći. Ali to opet nije ni slučajno prijevod. Zatim prelazi na obaranje vrijednosti egzistencije i obećanje smrti, što su čudne konstrukcije bez ikakve međusobne veze. I na kraju navodi da univerzalno tone u bezrazlično. Da je samo koji red iznad citirane rečenice progledao, vidio bi koliko se Deleuze bavi znanostima: logikom, matematikom, fizikom. I koliko svi izmišljeni termini koje nam je ponudio nemaju nikakve veze sa smislom Deleuzovih rečenica. Uz moje skromno znanje Nietzscheove filozofije, a Deleuzove još manje, ali pristojnim poznavanjem engleskog jezika, čini mi se da bi prijevod trebao ovako da glasi: **„Nastojanje da se poreknu razlike dio je općeg pothvata poricanja života, obezvređivanja postojanja i obećanja njegove smrti („izgaranjem“ ili na drugi način), pri čemu svemir tone u svekoliku neodređenost.“**

PLAGIJATI PRIJEVODA UGE VLAISAVLJEVIĆA

Pogledajmo još jedan primjer plagiranja tuđeg prijevoda.

<p>„Odatle dolazi Habermasov zahtjev za <u>„ispravnim shvaćanjem teorije prava“</u>, <u>u čemu se štiti integritet pojedinca u kontekstu oblikovanja njegovog identiteta</u>. Habermas identitet uzima u značenju nedovršenosti subjektiviteta kroz dijalektiku povijesnokulturnih odnosa, koji se dalje diferenciraju u političkim prezentacijama. Zato se pitanje politike priznanja sa područja razmatranja problematike individualnog mora prenijeti na pitanje identiteta i izvesti na ravan općeg, prepoznati da <u>„obezbjeđivanje privatne autonomije građana putem jednakih prava mora ići pod ruku sa aktiviranjem njihove autonomije kao građana jedne nacije“</u> (Juergen Habermas, Borbe za priznanje u ustavnim demokratskim državama, Sarajevo 1996, str. 18) (Samir Arnautović, “Kraj stoljeća: Habermasova teorija priznanja i kraj moderne”, <i>Znakovi vremena – Časopis za filozofiju, religiju, znanost i društvenu praksu</i>, no.2-3/1997, Naučnoistraživački institut “Ibn Sina”, Sarajevo, 1997., str. 13 – 18)</p>	<p><u>„Ispravno shvaćena teorija prava</u> zahtijeva politiku priznanja koja štiti integritet pojedinaca u životnim kontekstima u kojima je njegov identitet oblikovan.“ Jürgen Habermas, Borbe za priznanje u ustavnim demokratskim državama, Sarajevo, 1996., str. 14. Dopunske informacije: Preveo Ugo Vlaisavljević, Recenzija: Jasminka Babić-Avdispahić) <u>„Obezbjeđivanje privatne autonomije građana putem jednakih prava mora ići pod ruku sa aktiviranjem njihove autonomije kao građana jedne nacije“</u>. Jürgen Habermas, Borbe za priznanje u ustavnim demokratskim državama, Sarajevo, 1996., str. 18. Dopunske informacije: Preveo Ugo Vlaisavljević, Recenzija: Jasminka Babić-Avdispahić)</p>
---	---

Ovdje vidimo da postoje neki nejasni navodnici kod „ispravnim shvaćanjem teorije prava“, ali nije baš razumljivo zašto su tu, jer uz njih ne stoji fusnota. Postoji neka fusnota pri dnu teksta, ali ona označava samo posljednji citat. Arnautović je očito propustio naglasiti da se prvi navodnici odnose na stranu 14, a ne 18, kako stoji.

Inače, Arnautovićeva odlučnost da plagira čak i prijevode Uge Vlaisavljevića je vrhunac njegove beščasne aktivnosti. Preko stotinu tekstova na svom (portalu udruge čiji je on predsjednik) portalu Ekran.ba je Arnautović posvetio „nečasnim“ Vlaisavljevićevim akademskim radnjama, a onda plagirao i njega.

PLAGIJATI REČENICA JOHN DEWEYA

Pogledajmo dva teksta.

Samir Arnautović “Demokracija i obrazovanje u pragmatizmu Johna Deweya”, *Pregled, Časopis za društvena pitanja*, Broj 3-4, 2003., str. 73-88. Treba preuzeti Arnautovićev tekst iz Pregleda: <http://www.pregled.unsa.ba/new/images/stories/arhiva/2003/pregled-3-4-2003.pdf>

A potom i Deweyev originalni rad na: <http://www.gutenberg.org/files/852/852-h/852-h.htm>

<p>ARNAUTOVIĆEVA KOPIJA 1.: <u>Dewey će podcrtati kako atomi, molekule kemijske formule ... imaju prvenstveno intelektualnu vrijednost, a tek posredno empirijsku. (str. 78)</u></p>	<p>DEWEYEV ORIGINAL 1.: <u>Atoms, molecules, chemical formulae, the mathematical propositions in the study of physics—all these have primarily an intellectual value and only indirectly an empirical value.</u></p>
<p>ARNAUTOVIĆEVA KOPIJA 2.: <u>Kritika Hegela koju Dewey naznačuje u Democracy and Education, ide upravo u pravcu razmatranja značenja cjelovitog i organskog kao prinude za vaspitanje, odnosno formiranje subjektiviteta. (str. 79-80)</u></p>	<p>DEWEYEV ORIGINAL 2.: <u>Some of Hegel’s followers sought to reconcile the claims of the Whole and of individuality by the conception of society as an organic whole, or organism.</u></p>
<p>ARNAUTOVIĆEVA KOPIJA 3.: <u>Historija i zemljopis, kako primjerno navodi Dewey, stoga predstavljaju dva stupnja iste žive cjeline, pokazujući kako se život ljudi u zajednici odvija u prirodi, koja nije slučajan okvir, već čini jedinstven materijal i sredstvo čovjekovog razvoja. Uloga znanosti, imajući u vidu cjelinu iskustva, nalazi se u predočavanju logičkih implikacija svakog znanja, pri čemu znanost nije drugo do iskustvo koje prima racionalna svojstva. Znanost se u ovome definira, a njen se značaj jasno ističe kroz sam tok stvari, koji je</u></p>	<p>DEWEYEV ORIGINAL 3.: <u>history and geography... are two phases of the same living whole, since the life of men in association goes on in nature, not as an accidental setting, but as the material and medium of development.</u> <u>Science, in short, signifies a realization of the logical implications of any knowledge... Science is experience becoming rational... The effect of science is thus to change men’s idea of the nature and inherent possibilities of experience.</u></p>

<p>obilježen pravcem <u>mijenjanja čovjekove predstave o prirodi iskustva i mogućnostima koje u njemu leže.</u> <u>Obrazovanje je proces neprekidnog podsticanja rastanja, i ono u svim fazama teži daljnjem podsticanju. (str. 80)</u></p>	<p>Education ... (is) based upon the idea of development. <u>Development (= education) is conceived not as continuous growing. Life at any stage is merely an unfolding toward it...</u></p>
<p>ARNAUTOVIĆEVA KOPIJA 4.: Deweyeva <u>ideja obrazovanja, ukratko formulirana,</u> može se odrediti <u>kao stalna rekonstrukcija iskustva,</u> u kojoj se vaspitanje shvata <u>kao razvijanje i spoljašnje formiranje i recepcija prošlosti.</u> <u>On u njemu ne vidi pripremu za neku daleku budućnost,</u> nego sposobnost za održanje života, njegovo jačanje i razvoj, koji se dešavaju u društvu kao formi odvijanja životnih odnosa. (str. 80)</p>	<p>DEWEYEV ORIGINAL 4.: <u>The idea of education</u> advanced in these chapters is <u>formally summed up in the idea of continuous reconstruction of experience,</u> an idea which is marked off from education as <u>preparation for a remote future, as unfolding, as external formation,</u> and <u>as recapitulation of the past.</u></p>
<p>ARNAUTOVIĆEVA KOPIJA 5.: <u>Cilj vaspitanja nalazi se u osposobljavanju pojedinaca za nastavak obrazovanja, u čemu se, zapravo, nalazi mogućnost stalne sposobnosti razvijanja. (str. 81)</u></p>	<p>DEWEYEV ORIGINAL 5.: <u>For it assumed that the aim of education is to enable individuals to continue their education—or that the object and reward of learning is continued capacity for growth.</u></p>
<p>ARNAUTOVIĆEVA KOPIJA 6.: <u>Zato se može reći da obrazovanje, dakle i spoznavanje u cjelosti, nema neki konačni cilj koji u sebi podređuje sve druge ciljeve. Mogućno je imati mnoštvo ciljeva koji će biti sukladni jedni sa drugima. Opći ciljevi ne mogu biti ništa više od pogleda u budućnost kojim se ispituju postojeći uvjeti i procjenjuju njihove mogućnosti. (str. 81-82)</u></p>	<p>DEWEYEV ORIGINAL 6.: <u>We have just pointed out the futility of trying to establish the aim of education—some one final aim which subordinates all others to itself.</u> We have indicated that <u>since general aims are but prospective points of view from which to survey the existing conditions and estimate their possibilities,</u> we might have any number of them, all consistent with one another.</p>
<p>ARNAUTOVIĆEVA KOPIJA 7.: <u>Mišljenje, odatle, za Deweya jeste metod, metod razumnog učenja koje se služi duhom. Ono je metod razumnog stjecanja iskustva na putu kojim se kreće...(str. 83)</u></p>	<p>DEWEYEV ORIGINAL 7.: <u>Thinking is the method of intelligent learning, of learning that employs and rewards mind... the method of intelligent experience in the course which it takes.</u> What is the significance of this tendency to reduce quantitative differences? In the first place, it expresses the way in which science is part of the nihilism of modern thought. The attempt to deny differences is a part of the general enterprise of denying life, depreciating existence and promising it a death („heat“or otherwise) were the universe sinks into undifferentiated. 1. Gilles Deleuze, Nietzsche and Philosophy, New York 1983,p.45 (http://cnqzu.com/library/Philosophy/Deleuze,%20Gilles-Nietzsche%20and%20Philosophy.pdf)</p>

PLAGIRANJE MARTINA HEIDEGGERA

Profesor Samir Arnautović je u svojoj knjizi "Nietzscheov nihilizam i metafizika", objavljenoj 1999., Sarajevo Publishing, često koristio rečenice, pasuse, pa i čitave stranice iz Heideggerovog djela o Nietzscheu. Nekad je stavljao navodnike, nekad nije, ali je u svakom slučaju bio primoran prevoditi, jer domaćeg prijevoda tada još nije bilo. Da njegova sudbina bude još tužnija, u doba kada je radio svoju doktorsku disertaciju o Nietzscheu i kada je nakon toga morao prirediti čitavu knjigu za objavljivanje, očito nije imao nikoga da mu pomogne u zahtjevnom poslu prevođenja s njemačkog. Kako je to moglo izgledati, lako je zamisliti. Pa ipak, kada se to zaista hoće provjeriti, čovjek ostaje bez daha. Nameće se pitanje: da li je itko ikada uzeo tu knjigu i pažljivo je pročitao (disertaciju sigurno nije, jer je ona, kao sirovi materijal za spomenutu knjigu, ostala skrivena i nedostupna javnosti)?

Evo da se pozabavimo samo jednim prijevodom iz Heideggerovog Nietzschea, istina malo dužim, kojeg sam nasumice odabrala. Privuklo me je to što je riječ o gotovo dvije pune stranice njemačkog originala koje su kao citat inkorporirane u Arnautovićev tekst, ali bez obavezujućeg izdvajanja tako dugog pasusa i njegovog posebnog obilježavanja uvlačenjem redaka (što je obaveza koju nameću općepoznate odredbe o plagijarizmu).

Preuzeti dugi odlomak počinje usred Arnautovićeve rečenice, kao da je njen drugi dio. Ali nije to ništa u usporedbi s onim šta nas tek čeka kada se zaista zagnjurimo u detalje Arnautovićevog prevodilačkog posla. Zaključak bi mogao ovako glasiti: njegov engleski je izvrstan kakav mu je njemački! Arnautović izgleda uopće ne zna o čemu se u Heideggerovom izlaganju radi! Možemo i prihvatiti da griješi u prevođenju, i to bez izuzetka kod svake složene rečenice (!), ali da su sumanute Heideggerove misli koje je on na našem jeziku svaki put dobivao prolazile kod njega kao „uvidi“ jednog od najvećih mislilaca povijesti filozofije, e upravo to je ono što je nevjerojatno! Besmisleni i sumanutu Heidegger u Arnautovićevom prijevodu! Da ne duljim i da unaprijed ne namećem zaključke, pružit ću na uvid i jedan i drugi tekst, i original i prijevod. Čak i ako njemački ne znate ni progovoriti, lako će vam biti dosegnuti o kakvom prijevodu se radi (izuzev ako već ne gajite uvjerenje da su filozofi oni ljudi koji govore besmislice).

Samir Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, Sarajevo Publishing, str. 41-42:

Nietzscheov nihilizam ovdje dobija odrednice transformativnog mišljenja, koje je prelaznog karaktera i sadrži obadvije strane prijelaza. U tom smislu, u odnosu na ranija određenja, "za Nietzschea naziv 'nihilizam' znači bitno više. (A) Nietzsche govori o 'evropskom nihilizmu'. (B) On sa tim ne misli sredinu 19. stoljeća i nadolazeći pozitivizam i njegovu geografsku raširenost po Evropi; 'evropski' ovdje ima povijesno značenje i kaže tako puno kao 'zapadni' u smislu zapadne povijesti. (C) Nietzsche je 'nihilizam' trebao kao ime za naziv onoga što prvi put spoznaje, spremnost napredujućeg stoljeća koje prevladava i slijedeće stoljeće određenog povijesnog kretanja, čije najbitnije izlaganje kratko daje u jednoj rečenici: 'Bog je mrtav'. (D) To će reći: kršćanski Bog je njegovu moć, preko bića i preko određenja

Heidegger:

Für Nietzsche jedoch bedeutet der Name »Nihilismus« wesentlich »mehr«. (A) Nietzsche spricht vom »europäischen Nihilismus«. (B) Er meint damit nicht den um die Mitte des 19. Jahrhunderts aufkommenden Positivismus und seine geographische Ausbreitung über Europa; »europäisch« hat hier geschichtliche Bedeutung und sagt soviel wie »abendländisch« im Sinne der abendländischen Geschichte. (C) »Nihilismus« gebraucht Nietzsche als den Namen für die von ihm erstmals erkannte, bereits die voraufgehenden Jahrhunderte durchherrschende und das nächste Jahrhundert bestimmende geschichtliche Bewegung, deren wesentlichste Auslegung er in den kurzen Satz zusammennimmt: »Gott ist tot«. (B) Das will sagen: Der »christliche Gott« hat seine Macht über das Seiende und über die Bestimmung des Menschen verloren. Der »christliche Gott« ist zugleich

<p>čovjeka, izgubio, 'kršćanski Bog' istovremeno je vodeća predstava za 'nadosjetilno' uopće i njegovo različito tumačenje, za 'ideale' i 'norme', za 'principe' i 'pravila', za 'ciljeve' i 'vrijednosti', koje su ustanovljene preko bićevnog, jedan cilj u biću-u-cjelini, jedan red i – kako se kratko kaže – 'davanje smisla'. (E) Nihilizam je onaj povijesni događaj koji će postojati tako da biće, kroz ono 'nadosjetilno' u njegovoj premoći prolaznog i ništavnog, samo gubi vrijednost i smisao. (F) Nihilizam je povijest bića samog, on je kroz ovu smrt kršćanskog boga lagano, ali sigurno, dolazio iz dana u dan... (G) Nihilizam sa tim za Nietzschea nipošto nije bilo koji pogled, kao što, takođe, nije ni izvoljavajući povijesni događaj pored mnogih drugih koje čovjek može historijski predočiti. (H) Nihilizam je višestruko onaj uzdužni zbiti događaj, u kojem se istina preko bića u cjelini bitno okreće i kreće ka određenom kraju.“ (Martin Heidegger, Nietzsche II, Pfullingen 1961, str. 32-33)</p>	<p>die Leitvorstellung für das »Übersinnliche« überhaupt und seine verschiedenen Deutungen, für die »Ideale« und »Normen«, für die »Prinzipien« und »Regeln«, für die »Ziele« und »Werte«, die »über« dem Seienden aufgerichtet sind, um dem Seienden im Ganzen einen Zweck, eine Ordnung und – wie man kurz sagt – einen »Sinn zu geben«. (E) Nihilismus ist jener geschichtliche Vorgang, durch den das »Übersinnliche« in seiner Herrschaft hinfällig und nichtig wird, so daß das Seiende selbst seinen Wert und Sinn verliert. (F) Nihilismus ist die Geschichte des Seienden selbst, durch die der Tod des christlichen Gottes langsam, aber unaufhaltsam an den Tag kommt... (G) Der Nihilismus ist somit für Nietzsche keineswegs irgendeine von irgendwem »vertretene« Ansicht, auch keine beliebige geschichtliche »Begebenheit« unter vielen anderen, die man historisch verzeichnen kann. (H) Der Nihilismus ist vielmehr jenes langhin dauernde Ereignis, in dem sich die Wahrheit über das Seiende im Ganzen wesentlich wandelt und einem durch sie bestimmten Ende zutreibt.</p>
--	--

Prije nego što pređem na detaljnu analizu svake prevedene rečenice, dopustite mi kratki osvrt na Arnautovićevu prvu rečenicu, jednu jedinu rečenicu koja ne stoji u navodnicima. Pravo pravcato autorsko djelo. **Nietzscheov nihilizam ovdje dobija odrednice transformativnog mišljenja, koje je prelaznog karaktera i sadrži obadvije strane prijelaza.**

Arnautović nam tu veli da nihilizam, jer je o njemu riječ, dobiva nekakvu odrednicu. Kakvu? Odrednicu „**transformativnog mišljenja**“. I da je ta i takva odrednica „**prelaznog karaktera**“. Baš sam zatečena: nisam očekivala da ako je nešto „transformativno“, da je to i „prelaznog karaktera“. Bez ove dopune u kojoj odrednica dobiva svoj „karakter“, koji se nipošto ne podrazumijeva, ne bi imali cjelovitu misao. Potom slijedi i ključno pojašnjenje u kojem saznajemo da za prijelaz koji je „prelazan“ i „transformativan“ još trebaju i dvije (obadvije!) strane!

Nakon što smo iz Arnautovićeve uvodne rečenice saznali da je „transformativno“ ono što je „prelaznog karaktera“ i da za tu prijelaznost trebaju „obadvije strane“, pa se tako prelazi s jedne na drugu, počinje njegovo prevođenje, besmisleno vrludanje kroz Heideggerov tekst bez ikakvog izgleda da se dosegne nešto od onoga što je njemački filozof htio da kaže. Idemo redom!

Rečenicu (A) Arnautović je nekako uspio prevesti. I to mu je jedini „uspjeh“ u ovom dugom odlomku koji je preuzeo od Heideggera. Tačno je: „Nietzsche govori o 'europskom nihilizmu'.“ Odmah ide i duža rečenica.

<p>Evo šta je Arnautović uradio: (Ba) „On sa tim ne misli sredinu 19. stoljeća i nadolazeći pozitivizam i njegovu geografsku raširenost po Evropi;“</p>	<p>Heidegger piše: (Ba) „On time ne misli /ili: nema u vidu, nema na umu/ pozitivizam koji se javlja sredinom /oko sredine/ 19. stoljeća i njegovo geografsko širenje Europom“;</p>
---	---

Kod njega je Heidegger, tj. Nietzsche, umjesto na jednu (pozitivizam), mislio na tri stvari odjednom: na sredinu, na pozitivizam i na raširenost. Zašto mu se to desilo? Jer mu se određeni član u akuzativu (den) suviše odmakao od svoje imenice (Positivismus). Rečenica možda i ima nekog smisla, ali je prilično vrcakasta za jednog filozofa.

Drugi dio rečenice (**Bb**) gotovo da je uspio prevesti, dovoljno je jednostavna da mu pruži takvu šansu, ali je ipak omanuo. Jer je za njega „soviel“ (koliko) isto što i „so viel“ (tako puno).

Arnautović: (**Bb**) 'evropski' ovdje ima povijesno značenje i kaže tako puno /soviel/ kao 'zapadni' u smislu zapadne povijesti.

Trebalo je, dakle, prevesti: „kaže koliko i /isto što i/ zapadni“.

Sa (**C**) mu se moralo dogoditi isto što i s prethodnom rečenicom. I tu je između određenog člana (die), koji ovaj put ide kao još udaljenija prethodnica, i imenice (Bewegung) na koju se taj član odnosi, puno toga „utrpano“. Prevoditelj Arnautović se u takvom rasponu opet izgubio. Heidegger kaže da „nihilizam“ Nietzsche upotrebljava kao ime za izvjesno povijesno kretanje. A o tom kretanju tvrdi da ga je upravo Nietzsche po prvi put spoznao, da je već u prethodnom stoljeću posvuda vladalo /bilo preovlađujuće/ te da je ono i naredno stoljeće određivalo. Arnautović:

(**C**) „Nietzsche je 'nihilizam' trebao kao ime za naziv onoga što prvi put spoznaje, spremnost napredujućeg stoljeća koje prevladava i slijedeće stoljeće određenog povijesnog kretanja, čije najbitnije izlaganje kratko daje u jednoj rečenici: 'Bog je mrtav'.“

Pogledajmo šta je Arnautović uradio od Heideggerove rečenice! Saznajemo da je Nietzscheu trebao nihilizam (za nešto)! Otkud to? Vrlo jednostavno: Arnautović izgleda ne zna razliku između glagola brauchen /trebati/ i gebrauchen /upotrebljavati, koristiti/. Očito je mislio da je ovaj drugi glagol samo particip prošli prvoga (jer počinje sa prefiksom ge-).

Nesmotreno, početnička greška: „naziv onoga što prvi put spoznaje, spremnost napredujućeg stoljeća koje prevladava i slijedeće stoljeće određenog povijesnog kretanja“ !

Netko će upitati i otkud mu sve te čudne riječi. Evo recimo: „spremnost“. Kad bolje pogledate ima kod Heideggera nešto tome nalik, riječ: „bereits“ koja znači „već“. Ako joj odbijete posljednje slovo dobit ćete pridjev „spreman“. Tako je Arnautović, brkajući „bereits“ i „bereit“ došao do genijalnog otkrića o „spremnosti napredujućeg stoljeća“!

Sa (**D**), sada je lako pretpostaviti, nije imao šanse. To je baš dugačka rečenica, tim više što je Arnautović dvije Heideggerove rečenice strpao u jednu. Prva Heideggerova je kratka i mogao ju je čak i Arnautović prevesti, samo da je znao da njemačka riječ Macht /moć/ ide uz prijedlog über: moć /vlast, pravo/ nad /nečim ili nekim/. Dakle, Heidegger tvrdi da je Bog izgubio svoju moć nad bićem /nad svime što postoji/ kao i nad određenjem /sudbinom/ čovjeka.

Arnautović: (**Da**) „To će reći: kršćanski Bog je njegovu moć, preko bića i preko određenja čovjeka, izgubio...“

Arnautović pred ovom Heideggerovom dugom rečenicom u stvari nije trebao imati puno posla jer je riječ o nabranjanju. A evo šta je Arnautović svojim trudom uspio postići: (**Db**) 'kršćanski Bog' istovremeno je vodeća predstava za 'nadosjetilno' uopće i njegovo različito tumačenje, za 'ideale' i 'norme', za 'principe' i 'pravila', za 'ciljeve' i 'vrijednosti', koje su ustanovljene preko bićevnog, jedan cilj u biću-u-cjelini, jedan red i – kako se kratko kaže – 'davanje smisla'.

Prvo: „vodeća predstava za nadosjetilno“. Bukvalan prijevod. Recimo da može stajati. **Drugo:** „njegovo različito tumačenje“. Pogrešno: tumačenja su u množini. **Treće:** pred Heideggerovim nabrojanjem samo je trebalo listati rječnik, riječ po riječ, pa je tu Arnautović i uspio. **Četvrto:** sve to što je nabrojano kod Heideggera je „podignuto“, „sagrađeno“, „uspravljeno“, „načinjeno“ IZNAD „postojećeg“ ili „bića“ / die »über« dem Seienden aufgerichtet sind /. Ovo posljednje je Arnautović preveo: „koje su ustanovljene preko bićevnog“. U našem jeziku nikada ne kažemo da je nešto „ustanovljeno preko nečega“, a i kada bi rekli onda bi to značilo da je to nešto ustanovljeno putem ili pomoću nečega (recimo: „preko veze“). Kao i u prethodnom primjeru s riječju „Macht“, Arnautović ne zna prevesti „über“ jer mu je netko očito rekao da to samo i isključivo znači „preko“. Ali na šta mu se odnosi relativna zamjenica „koje“ („su ustanovljene preko“)? Kao da su sve prethodno nabrojane stvari ženskog roda? A sada dolazi problem, jer Arnautović nije znao čemu služi: um zu + infinitiv!

- „jedan cilj u biću-u-cjelini, jedan red i – kako se kratko kaže – ‘davanje smisla’.“

Ovo sada više nema nikakve veze s prethodnim, a niti ikakvog smisla! A ovaj dio bi i početnik lako preveo:

– da bi se biću u cjelini podarila /neka/ svrha, /neki/ poredak i – kako se to kratko kaže – „pružio neki smisao“

Heideggerovu (E) rečenicu, koja nije niti previše duga niti komplicirana, trebalo bi prevesti ovako: „Nihilizam je ono povijesno zbivanje putem kojeg ono nadosjetilno /natprirodno/ u svome gospodarenju /vladanju/ postaje trošno i ništavno, tako da samo biće gubi svoju vrijednost i smisao.“

Pogledajte šta je Arnautović dobio u svome prevođenju i ponudio čitateljima: (E) „Nihilizam je onaj povijesni događaj koji će postojati tako da biće, kroz ono ‘nadosjetilno’ u njegovoj premoći prolaznog i ništavnog, samo gubi vrijednost i smisao.“

Otkud mu „događaj koji će postojati tako da biće“? Izgleda da ne zna čemu služi forma „durch plus akuzativ“! Otkud mu buduće vrijeme? Jer očito ne zna upotrebu glagola werden sa pridjevom. Pa se onda dobije besmislica poput: „premoć prolaznog i ništavnog“!

Heideggerova (F) rečenica glasi: „Nihilizam je povijest samog bića kroz koju smrt kršćanskog Boga lagano, ali neumitno izlazi na vidjelo.“

A pogledajte kako to uređuje Arnautović: (F) „Nihilizam je povijest bića samog, on je kroz ovu smrt kršćanskog boga lagano, ali sigurno, dolazio iz dana u dan.“

Netko će možda upitati Arnautovića šta je to radio nihilizam. A on će mu izgleda spremno odgovoriti – „spremno kao nadolazeće stoljeće“ – da je „on lagano, ali sigurno dolazio iz dana u dan“!!! Opet mu se pojavilo ono „durch plus akuzativ“, a odnosilo se na povijest. Imamo i novi, arnautovićevski prilog prevođenju njemačkog idioma: „an den Tag kommen“ kod njega znači „iz dana u dan“.

Što je nakon toga uradio Arnautović? Izostavio je dvije Heideggerove rečenice. Bile su dosadne? Arnautović je stavio tri točkice – i krenuo dalje.

Evo nove Heideggerove rečenice: (G) „Prema tome, za Nietzschea nihilizam nipošto nije bilo kakav pogled koji bilo ko „zastupa“, a niti neko proizvoljno povijesno događanje pored mnogih drugih, koje se može historijski zabilježiti.“

Opet nas Arnautović uspijeva zadiviti svojom dovitljivošću u nizanju nepovezivoga: (G) „Nihilizam sa tim za Nietzschea nipošto nije bilo koji pogled, kao što, takođe, nije ni izvoljevajući povijesni događaj pored mnogih drugih koje čovjek može historijski predočiti.“

Kako je došao do ovih „rješenja“? Nešto možemo naslutiti, recimo: somit mu je „sa tim“. Ali ovaj „izvoljevajući povijesni događaj“!!! Niko ne bi mogao shvatiti kako je na to nadošao. Jasno je da mu je „vertretene“ usput negdje ispalo. Možda je postalo „izvoljevajuće“? Ko bi ga znao.

A sada napokon vrhunac Arnautovićevog slobodnog prevođenja. Evo kako kod Heideggera misao glasi: **(H)** „Nihilizam je radije ono dugotrajno događanje u kojem se istina o biću u cjelini suštinski preobražava i biva nošena ka kraju koji upravo ta istina određuje.“

A sada prevodilački biser Arnautovića: **(H)** Nihilizam je višestruko onaj uzdužni zbiti događaj, u kojem se istina preko bića u cjelini bitno okreće i kreće ka određenom kraju.“

Šta je ovdje pogrešno prevedeno? SVE! Kada bi se maštovit čovjek svojski potrudio da napravi takvu karikaturu od ovako jednostavne rečenice, teško da bi Arnautoviću mogao parirati. Ovaj prevodilački rezultat treba da stoji kao naslov svih naslova Arnautovićevog znanja njemačkog i razumijevanja Heideggera. A Arnautović je redovni profesor suvremene filozofije. Mentor teza o Heideggeru. Kako li je samo došao do ideje da „vielmehr jenes langhin dauernde Ereignis“ prevede kao „višestruko onaj uzdužni zbiti događaj“!

Netko bi mogao reći, šaleći se na račun akademske zajednice koja je ustoličila ovakvog Arnautovića za redovnog profesora suvremene filozofije i klasičnog njemačkog idealizma, da bi on isto tako mogao biti i profesor na GERMANISTICI. Ne znam u čemu bi bila razlika u Arnautovićevoj ne/kompetenciji za ova dva profesorska mjesta. Mogla je ovo što upravo izrekoh biti gorka šala, ali se pokazala suviše gorkom. Naime, Arnautović je zaista profesor na Odsjeku za njemački jezik i književnost Filozofskog fakulteta u Sarajevu i da tamo predaje predmet koji se zove: „Njemačka književnost i filozofija u romantizmu“! Evo dokaz!

To je problem najmanje nekoliko desetina vrlo uglednih ljudi (redovnih profesora, akademika, rektora i prorektora, dekana i prodekana, urednika i recenzenata) koji su promovirali ovakvog „stručnjaka“, ako ne i čitave akademske zajednice na čijem čelu je dugo godina bio ovaj profesor.

UNIVERZITET U SARAJEVU
FILOZOFSKI FAKULTET U SARAJEVU
Broj: 01-14/657
Sarajevo, 2. 10. 2014. godine

SANJA VLAIŠAVLJEVIĆ
Hasana Sušića 19
71 000 SARAJEVO

PREDMET: Podaci traženi po Zakonu o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini – *dostavljaju se*

U vezi Vašeg zahtjeva iz septembra 2014. godine obavještavamo Vas o slijedećem:

Na osnovu Odluke o saglasnosti na izbor Univerziteta u Sarajevu, broj: 01-I-165/07 od 7. 2. 2007. godine i Odluke Nastavno-naučnog vijeća Fakulteta, broj: 02-01/15 od 5. 3. 2007. godine, dr. Samir Arnautović izabran je u zvanje *redovni profesor* za predmete *Historija filozofije III* i *Historija filozofije IV* na Odsjeku za filozofiju i sociologiju Fakulteta.

Na osnovu Zakona o visokom obrazovanju i Odluke Nastavno-naučnog vijeća Fakulteta, broj: 02-01/113 od 23. 3. 2012. godine, uz prethodnu saglasnost Senata Univerziteta u Sarajevu broj: 01-38-662712 od 29. 2. 2012. godine izvršena je ekvivalencij izvršenog izbora na predmete:

- *Historija filozofije III* FIL FIS 301; FIL FIS 306; FIL FIL 301; FIL FIL 306
- *Historija filozofije IV* FIL FIS 401; FIL FIS 405; FIL FIL 401; FIL FIL 405
- *IP: Hermeneutika filma* FIL FIL 504
- *IP: Filozofija 19. i 20. stoljeća* FIL FIL 508
- *IP: Transcendentalna filozofija* FIL FIL 408
- *IP: Tradicija metafizike i kritika metafizičkog mišljenja* FIL FIL 413
- *Njemačka književnost i filozofija u romantizmu* FIL GER 573
- *Uvod u filozofiju I* FIL FIS 101; FIL FIL 101
- *Uvod u filozofiju II* FIL FIS 107; FIL FIL 107.

S poštovanjem

pogled, kao što, takođe, nije ni izvoljevajući povijesni događaj pored mnogih drugih koje čovjek može historijski predočiti. Nihilizam je višestruko onaj uzdužni zbiti događaj, u kojem se istina preko bića u cjelini bitno okreće i kreće ka određenom kraju.”¹ Nietzscheov nihilizam u slijedu Heideggerovog izlaganja treba sagledavati u kontekstu kraja metafizike, u jednom širem značenju – kraja moderne, otpočinjanja novih misaonih nastojanja, gdje “‘nihilizam’, klasično mišljen, sada više znači oslobađanje od dosadašnjih vrijednosti kao oslobađanje za prevrednovanje svih (ovih) vrijednosti”². Zato govoriti o Nietzscheovom prevrednovanju svih vrijednosti znači: govoriti o tome da su ‘nadosjetilno’, ‘onostrano’ i ‘nebo’ poništeni, znači objavu da je od svega ostala samo još zemlja.

rečenice kojom se zatvara ovaj ulomak bez ijedne misli samog Arnautovića. Evo te dugo očekivane i za cijeli ovaj dio doktorske teze presudne rečenice. Heideggera smo mogli čuti kako u prvom citatu izlaže svoje razumijevanje nihilizma, pa onda u drugom citatu kako nihilizam (u njegovom klasičnom obliku) vezuje uz prevrednovanje svih vrijednosti, da bi se na kraju autor Arnautović odvažio da svojim čitaocima (makar) u jednoj rečenici ponudi odgovor o tome šta znači govoriti o ovome prevrednovanju kod Nietzschea.

Za Arnautovića to znači: „da su ‘nadosjetilno’, ‘onostrano’ i ‘nebo’ poništeni, znači objavu da je od svega ostala samo još zemlja.“

Evo se pojavila prva rečenica koja nije besmislena, a nije ni u navodnicima! Čak izgleda veoma uvjerljiva, kao da je autor napokon nešto i sam promislio. Možda mu zbog ovakvog uvida, pravog filozofskog uvida, treba oprostiti sve prethodne besmislice koje je sebi i Heideggeru pripisao. Doktorska teza ipak nije posve bezvrijedna! Ali, moglo je to tako biti da nisam ponovo uzela Heideggerovu knjigu o Nietzscheu i četiri strane dalje našla kako stoji:

(J) Da das »Übersinnliche«, das »Jenseits« und der »Himmel« zernichtet sind, bleibt nur die »Erde«. (str. 39)

Ili u prijevodu: „budući da su ‘nadosjetilno’, ‘onostrano’ i ‘nebo’ poništeni, ostaje samo još ‘zemlja’.“

Arnautović preuzeo od Heideggera čitavu jednu rečenicu! Upravo onu u kojoj se od njega očekivalo da nešto i sam kaže, da napokon komentira ili čak interpretira puno toga što je u njegovom tekstu Heidegger rekao. Još jedan čin plagijarizma! Onog najdoslovnijeg. Preuzeta je cijela rečenica.

Šta je uradio Arnautović nakon dugog, u svoj tekst inkorporiranog citata iz Heideggerovog djela o Nietzscheu? Da nije nešto i sam zaključio? Ni govora. Osim ako se kao uistinu autorski zaključak ne smatra da je tu riječ o nekakvom „kontekstu kraja metafizike“ i „kraja moderne“. Svaki citat iz Heideggera bi se mogao smjestiti u takav kontekst! Čak ni tu svoju rečenicu nije mogao Arnautović sam ispisati do kraja nego ju je opet začinio Heideggerovim citatom koji se nalazi dvije stranice dalje. I opet ni taj dio rečenice nije, nažalost, znao prevesti kako valja. Sada ne zna značenje priloga „vielmehr“.

Evo kako glasi original: (I) »Nihilismus«, klassisch gedacht, heißt vielmehr jetzt die Befreiung von den bisherigen Werten als Befreiung zu einer Umwertung aller (dieser) Werte. (str. 35)

Ovaj dugi ulomak ipak ima jednu zaključnu rečenicu u kojoj Arnautović ne poseže za citatom. To se i očekuje od posljednje

Imamo li u vidu Arnautovićevu smionost u plagiranju, možemo pretpostaviti da je bio uvjeren da njegovu magistarsku i doktorsku tezu, kao i „prerađeni“ oblik ove potonje, koji je izašao u nekada renomiranoj ediciji „Logos“ izdavačke kuće „Veselin Masleša“, nikada niko neće uzeti u ruke, a kamoli pročitati. Do jučer se činilo da je bio u pravu. Nije to učinila niti jedna komisija koja mu je oko vrata kačila priznanje magistra i doktora filozofskih nauka, a niti recenzenti svih onih knjiga koje je kasnije jednu za drugom objavljivao. Neki od ovih koji su odlučivali o vrijednosti Arnautovićevih ne/djela očito nisu imali ni želje ni interesa da se stvarno bave njima, a neki nisu znali ni njemački ni engleski. Pa ipak, nije trebalo znati ni jedan strani jezik da bi se vidjelo da su velikim misliocima pripisivane potpuno besmislene tvrdnje. A ironija sudbine je da je često takve besmislene tvrdnje Arnautović ponosito sebi prisvajao. Zar se moglo desiti da niko prije nije primijetio šta je pritom od sebe pravio Arnautović?!

Pročitajte još jednom ovaj naslov. Profesor Arnautović ovako prevodi Heideggera uvjeren da veliki njemački filozof ima i ovakve „misli“. Bila sam uvjerena da neću naći veću bruku od „višestruko zbitog događaja“, ali pogriješila sam. Šta je Heidegger htio reći? U ovom rečeničnom nizu se pojavljuje najpoznatiji Heideggerov termin: predručnost. Tko god je okrenuo makar dvije-tri stranice Heideggerovih spisa morao je saznati značenje tog termina. A kamoli netko tko doktorira na Heideggeru i zaposjeda stolicu Suvremene filozofije! Heidegger kaže:

„Ljepota nije neki predručni /dani, gotovi, raspoloživi/predmet nekog pukog predstavljanja; kao ono što određuje /doslovno: kao Određujuće/ ona posvema određuje položaj ljudi /conditio humana/“.

Kako je Arnautović to preveo, vidjeli smo:

„prednja protivstavljenost jednog golog buljenja kao odgovarajuće naštimavanje ljepote u stajalištu čovjeka“.

Pogledajmo sljedeću rečenicu. Heidegger kaže:

„Ljepota probija krug odmaknutog, za sebe stojećeg objekta i dovodi ga u suštinsku i izvornu pripadnost subjektu.“ Nije baš komplicirana rečenica. A šta Arnautović vjeruje da tu stoji? Čitam: „Ljepota prelama krug ukradenog...“ Prelama? Ali: „krug ukradenog“, je naprosto sasvim nova sintagma u našem jeziku! Tko o čemu savjest o svome! Ko krade ovdje? I od koga?

Posljednja Heideggerova rečenica bi u prijevodu mogla glasiti:

„Obje temeljne estetičke riječi, opijenost i ljepota imenuju u jednakoj širini cjelokupno estetičko stanje i ono što se u njemu otvara i kroz njega posvuda vlada.“

Ali šta Arnautoviću znače riječi „nazvane u istoj daljini“? I to daljini koja nikad nije bila „tako estetički postavljena“. I to nije dovoljno nego ta daljina je takva da „nešto u njoj samoj otvara i njome prevladava“. Kakav besmisao! Da li doista Arnautović misli da bi bilo tko, a pogotovo Heidegger, mogao tako nešto govoriti pri svijesti? Kakvo je to razumijevanje Heideggerovog djela uvaženoj komisiji svog doktorskog rada, a onda i čitateljima svoje knjige, ponudio Arnautović? Zašto su svi ostali nijemi? Ili je svako naprosto ostao bez riječi pred ovakvim djelom i do dana današnjeg nije došao sebi?

Evo originalnog teksta i evo prijevoda. Opet ponavljam: ne treba znati njemački jezik da bi se vidjela besmislenost Arnautovićevih rečenica.

<p>opijenost. Slijedstveno tome ljepota dobija duboku ontološku dimenziju, u kojoj "nije prednja protivstavljenost jednog golog buljenja, naročito kao odgovarajuće naštimavanje ljepote u stajalištu čovjeka. Ljepota prelama krug ukradenog, za sebe postavljenoj 'objekta' i nosi ga u ovu bitnu i izvornu pripadnost 'subjektu'. Ljepota više nije objektivno i objekat, koji estetički postavljen niti je nešto subjektivno niti nešto objektivno. Obavije temeljne riječi estetike 'opijenost' i 'ljepota' nazvane su u istoj daljini, nikad tako cjelovito estetički postavljenoj, koja nešto u njoj samoj otvara i njome prevladava"². Nietzscheovo izlaganje Arnautović, Nietzscheov nihilizam i metafizika, str. 64.</p>	<p>und Subjekt. Umgekehrt: die Schönheit ist kein vorhandener Gegenstand eines bloßen Vorstellens; als das Bestimmende durchstimmt sie den Zustand des Menschen. Die Schönheit durchbricht den Kreis des weggestellten, für sich stehenden »Objektes« und bringt dieses in die wesenhafte und ursprüngliche Zugehörigkeit zum »Subjekt«. Schönheit ist nicht mehr objektiv und Objekt. Der ästhetische Zustand ist weder etwas Subjektives noch etwas Objektives. Die beiden ästhetischen Grundworte Rausch und Schönheit benennen in derselben Weite den ganzen ästhetischen Zustand und das, was in ihm sich eröffnet und ihn durchherrscht.</p> <p>Heidegger, Nietzsche, Erster Band, str. 124</p>
---	---

Evo još mali dodatak. I opet nijedne jedine rečenice koja ima smisao a pripisana je Heideggeru. Uvjerite se sami:

<p>Arnautović prevodi: Grčka je imala sreću bez doživljaja, odatle jedno tako prouzrokovano svjetlo znanje i jedna tako jaka volja za znanjem, da u ovoj jasnoći znanja nije trebala pronalaziti estetiku"¹. Arnautović, Nietzscheov nihilizam i metafizika, str. 84</p>	<p>Die Griechen hatten zum Glück keine Erlebnisse, dagegen ein so ursprünglich gewachsenes, helles Wissen und eine solche Leidenschaft zum Wissen daß sie in dieser Helligkeit des Wissens keiner »Ästhetik« bedurften.</p> <p>Heidegger, Nietzsche, Erster Band, str. 77-78</p>
---	--

Trebalo je prevesti: „Grci nasreću nisu imali nikakvih doživljaja, nego naprotiv tako izvorno nastalo /izraslo/, bistro /svjetlo, lucidno/ znanje i takvu strast za znanjem da im u takvoj bistrini znanja nije trebala nikakva 'estetika'.“

KOMENTAR:

Zamislite šta kaže Arnautović: Grčka je imala sreću bez doživljaja! A odatle dolazi jedno tako prouzrokovano svjetlo znanje! A tek „tvrda“ jasnoća! U kojoj nije trebalo pronalaziti...!

<p>ovako i tako se od-rediti i dati se odrediti u štimungu. štimung je upravo temeljna vrsta, kao da smo izvan sadržaja samih sebe, i da smo uvijek i bitno tako"³. Samo razumijevanje djela uvijek Arnautović, Nietzscheov nihilizam i metafizika, str- 85</p>	<p>Die Stimmung ist gerade die Grundart, wie wir <i>außerhalb</i> unserer selbst sind. So aber sind wir wesenhaft und stets.</p> <p>Heidegger, Nietzsche, Erster Band, str. 100</p>
--	---

A trebalo je da stoji otprilike: „Štimung /raspoloženje/ je upravo onaj temeljni način kako smo /mi/ izvan samih sebe. A tako smo uvijek i u bitnom smislu.“

KOMENTAR:

Kako shvatiti ovo: „kao da smo izvan sadržaja samih sebe“? Otkud Arnautoviću ovaj „sadržaj“ izvan kojeg smo? Može se lako dosegnuti otkud mu „kao da smo izvan“, jer njemačko „wie“ očito nije znao prilagoditi kontekstu. I tako iz stranice u stranicu. Od lošeg ka strašnom. Od besmislenog ka neshvatljivom. Na čast domaćoj akademskoj zajednici! Ovaj čovjek danas kao redovni profesor predaje na nekoliko fakulteta, vodi doktorski studij i preuzima mentorstvo teza o Heideggeru i još koječemu.

Vidjeli smo da Arnautović ne uspijeva prevesti niti jednu jedinu iole složeniju Heideggerovu rečenicu kada poseže za njegovom dvotomnom knjigom o Nietzscheu. Velika je to bruka za autora doktorske teze o Nietzscheu i potom na brzinu pripremljene knjige o nihilizmu, a da najvažnije odrednice Heideggerovog tumačenja nihilizma nije uopće razumio, kako smo vidjeli iz odlomaka koje je pokušao prevesti. Trebalo bi ispisati čitavu knjigu da bi se analizirala svaka rečenica Arnautovićevog rada na prevođenju Heideggera (naravno i drugih autora).

Nasumice sam opet okrenula jednu stranicu Arnautovićeve knjige o nihilizmu kod Nietzschea, jer su me ponovo privukle (navodno) Heideggerove besmislice. Evo da to pogledamo svi zajedno. Iskidani i nerazumni govor velikog njemačkog filozofa:

<p>Nihilizam za Nietzschea nije nikada jedna gola teškoća njegove slijedeće protivvrijednosti, a takođe nije ni 19. stoljeće. On pripremu počinje u predkršćanskom stoljeću i ne završava se sa 20. stoljećem, ovo će povijesno pred-stupanje naročito obuzeti slijedeće stoljeće, ali samo ukoliko bude ono oružje koje je traženo. _____</p> <p>¹ Martin Heidegger, Nietzsche, s. 30 Arnautović, Nietzscheov nihilizam i metafizika, str. 166-167.</p>	<p>I evo šta tamo piše:</p> <p>24 <i>Der Wille zur Macht als Kunst</i></p> <p>Der Nihilismus ist für Nietzsche niemals eine bloße Tatsache seiner nächsten Gegenwart und auch nicht nur des 19. Jahrhunderts. Der Nihilismus beginnt bereits in den vorchristlichen Jahrhunderten und endet nicht mit dem 20. Jahrhundert. Dieser geschichtliche Vorgang wird noch die nächsten Jahrhunderte erfüllen, auch dann und gerade dann, wenn eine Gegenwehr einsetzt.</p> <p>Martin Heidegger, Nietzsche, Erster Band, Vittorio Klostermann, 1966, str. 24.</p>
---	---

Ono što zaista brine jeste to da je Arnautović uvjeren da je razumio to što navodno Heidegger govori – i da to čak smatra njegovim umnim stavovima! Pokušala sam naći originalni Heideggerov tekst, što nije bilo lako na temelju ovakvog prijevoda. Nipošto ove dvije rečenice nisu teško štivo za prevesti.

Evo doslovnog prijevoda:

„Nihilizam za Nietzschea nije nikada neka puka činjenica njegove najbliže suvremenosti, pa niti samo 19. stoljeća. Nihilizam već počinje u predkršćanskim stoljećima i ne završava sa 20. stoljećem. Ovo povijesno zbivanje će još i naredna stoljeća ispuniti, pa i onda i upravo onda kada dođe do protivljenja.“

Kako je samo Arnautović uspio doći do svojih iracionalnih rješenja?

„Puka činjenica“ mu je „gola teškoća“! A „njegova najbliža suvremenost“ je postala „njegova slijedeća protivvrijednost“! Kada se čovjek udubi može i naći kakvu vezu: nächst može da znači i „slijedeći“, a u Gegenwart imamo prefiks gegen koji znači i „protiv“. Ali kako je Arnautović dobio „protivvrijednost“? Ako ono -wart iz Gegenwart pretvorimo u Wert eto Arnautovićevog zapanjujućeg rješenja!

Trebalo bi možda Arnautoviću dati i dobro mu platiti da prevede makar jedan tom Heideggera. Pa omladina bi se mogla zabavljati makar toliko stoljeća koliko je Heidegger previdio da će trajati vladavina nihilizma!

Ima tu još zanimljivosti: „**povijesno pred-stupanje**“. Sigurno onda ima i „povijesno ispred-pred-stupanje“! Ipak nije sve tako smiješno. Pogledajmo onaj odsudni završni ton: „oružje koje je traženo“! Otkud to? O kakvom oružju Arnautović govori? Kakav je to upad iz nesvjesnog? Kakva je to scena izronila u privatnom jeziku iz privatnog života prevoditelja i eksperta za nihilizam? To već nije bezazlena stvar. Možda čovjek zaslužuje da se oslušne njegov „govor tišine“? Ko će mu je pružiti? Alfred Lorenzer se svojevremeno proslavio svojom knjigom „Sprachzerstörung und Rekonstruktion“. *Ovdje zaista imamo rastakanje jezika, ali izgleda i nuždu njegove rekonstrukcije.*

Vidjeli smo da Arnautović izgleda ne može prevesti na razumljiv jezik niti jednu jedinu Heideggerovu rečenicu koja ima više od pet-šest riječi. Uredu, netko će reći, možda je omanuo sa čitanjem Heideggera, ali njegova teza i knjiga o Nietzscheu možda ipak nešto vrijede, jer nisu posvećene Heideggeru nego Nietzscheu. Ali šta ako je i Nietzschea trebalo prevoditi? Arnautović je tu mogao imati olakšavajuću okolnost, jer su svi Nietzscheovi glavni spisi prevedeni kod nas. Ali njegova ambicija ga je ponijela: ni u tezi ni u knjizi o Nietzscheu Arnautović se ne poziva niti na jedan jedini prijevod. Oni, očigledno, Arnautoviću ne trebaju. On čita i tumači Nietzschea u originalu, čak i u prvim izdanjima koja su odavno postala rariteti za bibliofile. Čini se da mu ni *gotica* nije predstavljala problem. Da li je imao lakši posao s prevođenjem Nietzschea nego Heideggera? Mnogi će se nasmijati. Ima li težeg i zahtjevnijeg posla, prefinjenije umjetnosti od prevođenja jednog od najvećih poeta njemačkog jezika! Ali začudo, Arnautoviću je išlo odlično, čak perfektno. Nigdje ne griješi, a kamoli da ispisuje besmislice. Možda jedino ponekad vidimo razliku: recimo kod uglednog prevodioca „tako“ ide iza glagola a kod Arnautovića „ispred“, ili obratno. Neku nepotrebnu rječicu poput „pak“ on naprosto ne treba. I naravno: prijevodi Nietzschea su hrvatski i srpski, a Arnautović je sve prevodio na čisti bosanski. Tu je prava razlika!

PLAGIRANJE PRIJEVODA ANTE STAMAĆA

Evo uzmimo sada par novih primjera. Uzmimo najboljeg od najboljih prevoditelja. Recimo, čuvenog pjesnika i profesora književnosti, akademika Antu Stamaća. Uzmimo i kapitalno Nietzscheovo djelo „Volja za moć“. Hajde da zajedno usporedimo prvi primjer:

“Velikan, čovjek kojeg je priroda izgradila i izumila u velikom stilu – šta je to? Prvo: u sveukupnoj činidbi on posjeduje neku drugu logiku, koja je zbog svoje dužine tako pregledna, dakle, zavodi u bludnju neka sposobnost da iznad velikih ravni svog života rasprostire svoju volju, te da na sebi prezre i odbaci sve nevažnosti, pa makar

19

među njima bile i najljepše, ‘najbožanskije’ stvari svijeta. Drugo, on je hladniji, tvrdi, nepredomisliviji i bez straha od ‘mnijenja’, nedostaju mu vrline koje su u vezi sa ‘poštivanjem’ i ‘poštovanosću’, i uopće sve što spada u ‘vrlinu stada’. Ne može li voditi, ide sam; tada je spreman da sike na štošta što mu priječi put. Treće: on neće ‘radničko srce’, nego služnike oruđa; u ophođenju sa ljudima od njih uvijek kani nešto učiniti. Ne povjerava se i nalazi da je neukusno ako je povjerljiv; ako ga se takvim i drži, on to obično nije. Ne govori li sebi ima masku. Radije laže, nego da govori istinu: to stoji više duha i volje. U njemu je neka samoća, poput nečeg nedostižnog on je i za pohvalu i za pokudu, vlastita sudbina koja iznad sebe nema instance.”¹

¹ Friedrich Nietzsche, *Der Wille zur Macht*, Leipzig 1906, par. 962

Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, str. 18-19.

962.

Velikan, čovjek koga je narav izgradila i izumila u velikom stilu — šta je to? Prvo: u sveukupnoj svojoj činidbi on posjeduje neku dugu logiku, koja je zbog svoje duljine teško pregledna, dakle zavodi u bludnju, neka sposobnost da ponad velikih ploha svoga života diljem rasprostire svoju volju te da na sebi prezre i odbaci sve trice, pa bile među njima i najljepše, »najbožanskije« stvari svijeta. Drugo: on je hladniji, tvrdi, nepremišljiviji i bez straha od »mnijenja«; nedostaju mu vrline koje su u vezi sa »štovanjem« i »štovanošću«, uopće sve što spada u »vrlinu stada«. Ne može li voditi, ide sam; zbude se tad da rokće na štošta što mu prepriječi put. Treće: neće on »sudioničkog« srca, nego služnike, oruđa; u ophođenju s ljudima uvijek kani od njih nešto učiniti. Ne priopćuje se: nalazi da je neukusno ako je povjerljiv; a ako ga se takvim i drži, obično to nije. Ne govori li sebi, ima masku. Radije laže negoli da govori istinu: stoji to više duha i volje. U njemu je neka samoća, poput nečega nedostižna je on za pohvalu i pokudu, vlastita sudbenost koja ponad sebe nema instancije.

Friedrich Nietzsche, *Volja za moć*, Mladost, preveo Ante Stamać, Zagreb, 1988, str. 455.

Isti paragraf, iste rečenice.

Uzmimo za svaki slučaj još jedan paragraf, da bolje uočimo razlike i sličnosti:

“Velikan je nužno skeptik (čime se ne kaže da se takvim morao činiti) uz pretpostavku da tvori veličinu: htjeti nešto veliko i sredstva za to. Sloboda od svake vrste uvjerenja spada u njegovu snagu volje. To je primjereno onom ‘prosvjećenom despotizmu’ što ga provodi svaka velika strast. Takva uzima intelekt u svoju službu; ima hrabrosti i za sredstva koja nisu sveta; onedvojbuje; sebi će priuštiti uvjerenja, pa i treba ih, ali im se neće podvrgavati. Potreba za vjerom, za bilo čim bezuvjetnim u onome ‘da’ i ‘ne’, dokaz je slabosti, svaka je slabost slabost volje. Čovjek vjere, vjernik, nužno je mala vrsta čovjeka. Odatle se nadaje da je ‘sloboda duha’, tj. nevjerovanje kao instinkt, preduvjet veličine.”¹

¹ Friedrich Nietzsche, *Der Wille zur Macht*, par. 963
Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, str. 20.

963.

Velikan je nužno skeptik (čime se ne veli da bi se takvim morao činiti), uz pretpostavku da veličinu tvori: *htjeti* nešto veliko, i sredstva za to. Sloboda od svake vrsti uvjerenja spada u *snagu njegove volje*. Primjereno je to onom »prosvjećenom despotizmu« što ga provodi svaka velika strast. Takva pak uzima intelekt u svoju službu; *ima hrabrosti i za nesveta sredstva; onedvojbenjuje; priuštiti će si uvjerenja, pa i trebati ih*, ali im se neće podvrgavati. Potreba za vjerom, za bilo čim bezuvjetnim u onome »da« i »ne«, dokaz je *slaboće; svaka je slaboća slabost volje. Čovjek vjere, vjernik, nužno je mala vrst čovjeka. Odatle se nadaje da je »sloboda duha«, tj. nevjerovanje kao instinkt, preduvjet veličine.*

455

Friedrich Nietzsche, *Volja za moć*, Mladost, preveo Ante Stamać, Zagreb, 1988, str. 455.

Treba čestitati Arnautoviću. Bez greške! Otkud sad odjednom takvo poznavanje njemačkog jezika, takva prevodilačka suptilnost i odjednom najviša razina jednog Stamaća?! I to sve iz jednog od prvih izdanja „Volje za moć“, na čijoj pripremi je još radila Nietzscheova sestra Elisabeth Förster-Nietzsche. Zamislite, Arnautović citira izdanje: Leipzig 1906! Još malo pa se mogao držati i Nietzscheovih bilježnica! Ipak tu ima nešto čudno. Zašto onda u toj težnji za izvornošću nije posegnuo za prvom edicijom (1894-1904) Nietzscheovih sabranih djela, tzv. Grossoktavausgabe gdje se „Volja za moć“ (WM) pojavila u XV tomu još 1901. godine? Ili zašto nije koristio drugu ediciju ovog istog izdanja u kojoj se WM pojavljuje posve kritički preoblikovana u XV i XVI tomu? Zašto se onda nije odlučio za tzv. Kleinoktavausgabe u 16 tomova (1899-1912)? U stvari, pitanje je zašto se upravo odlučio za Krönerovo Taschenausgabe u 11 tomova. Istina je da je tu objavljena rearanžirana verzija WM iz druge edicije Grossoktavausgabe i da se to pojavilo prije njenog konačnog objavljivanja 1911. godine, ali je problem što u tom „džepnom izdanju“ nema odgovarajućeg interpretativnog aparata koji je autoru poput Arnautovića itekako potreban.

Zašto Arnautović (barem za Heideggera) glavno Nietzscheovo djelo citira samo tri, pardon četiri puta? Kako se baviti Nietzscheovim nihilizmom a uzeti dva najveća citata s jedne iste stranice djela od petsto-šesto stranica? I u tim citatima se ne govori o nihilizmu nego o „velikanu“! Još važnije pitanje: zašto kod Arnautovića nema stranice s koje uzima svoje citate, nego samo stoje skraćeni citati za paragrafe. Zna li u stvari Arnautović na kojim stranicama Krönerovog izdanja (koje uopće ne spominje) stoje njegovi paragrafi? Što je još važnije: zna li Arnautović da je „Volja za moć“ u ovom izdanju koje navodi, a da ga ne navodi, objavljena u dva toma? – U 9. i 10. tomu. Zna li on koji tom citira?

Do sada smo vidjeli. Da li je ikada vidio te knjige? Šta ako je sve svoje navode iz Nietzscheovih djela naprosto „posudio“ od naših eminentnih prevoditelja? I naknadno ubacio reference na originalna izdanja? Koliko ima mjesta takvoj sumnji? Šta govori njoj u prilog? Prvo: činjenica da Arnautović koji ne zna ništa prevesti od Heideggera, briljantno prevodi Nietzschea. Drugo: Arnautović na mnogim mjestima pored izvornog naslova ne navodi izdavača ili ne navodi stranicu ili često ne navodi ništa! Ako ponekad i navede nešto od ovoga, desi mu se fatalna greška koja rađa sumnju da djela koja navodi nije nikada u životu ni vidio. Upravo takvu jednu fatalnu grešku želim ovdje da navedem. Ako pretpostavimo da je svoje komisije, redakcijske odbore i čitatelje Arnautović zaista htio da prevari, onda to u slučaju Nietzscheovog djela „Volja za moć“ može izgledati ovako. Uzeo je Stamaćev prijevod i dotjerao ga na bosanski. Malo ispreturao red riječi da se ne vidi plagijat. Nema kod sebe originalno djelo pa citira samo paragrafe. A na kraju Stamaćevog prijevoda ima bilješka profesora Branka Despota iz koje se vidi da prijevod odgovora Krönerovom izdanju: Leipzig, 1906. Kako ćemo onda dokazati Arnautovićevu posudbu? U plagiranju domaćih prijevoda, u ovom slučaju Stamaćevog zadivljujućeg prevodilačkog djela?

Vjeronanjem u nebrojno puta potvrđenu činjenicu da nema savršenog plagiranja. Uvijek se na kraju plagijator sam otkrije. Kako je to uradio Arnautović? Čekala ga je očito ponuda da svoju knjigu objavi u renomiranoj ediciji Logos, no nećemo nagađati. Očito nije imao previše vremena. Jedan citat, pa drugi citat uzeti su s jedne jedine stranice Stamaćevog prijevoda i obilježeni paragrafima: 962 i 963. Trebalo je umetnuti još jedan citat. To je onaj pod paragrafom 643. Ali je Arnautović stavio pogrešan broj. Pa koji je to broj paragrafa on stavio? Mogao je bilo koji broj staviti, ne bi to bila velika greška. Ljudima, pogotovo ambicioznim autorima se to dešava. Da, mogao je staviti bilo koji broj od 1 do beskonačnosti, ali samo jedan se mogao pokazati kao fatalna greška. Naime: naveo je u slijepoj brzini upravo jedan jedini pravi broj, broj stranice Stamaćevog prijevoda!!! Prijevoda kojeg je plagirao. Pogledajte sami:

<p style="text-align: center;">“Volja za moć interpretira: za oblikovanje nekog organa posrijedi je interpretacija; ona, volja, ograničava, određuje stupnjeve, razlike u moći. Puke razlike u moći ne bi se još mogle osjećati kao takve: tu mora biti nešto što hoće rasti, a svako drugo što hoće rasti, interpretira ga prema njegovoj vrijednosti. U tome jednako. – U zbilji interpretacija je čak sredstvo da se nečim zavlada.”¹</p> <p>1 Friedrich Nietzsche, Der Wille zur Macht, Leipzig 1906, par. 309 Arnautović, Nietzscheov nihilizam i metafizika, str. 138.</p>	<p style="text-align: center;">643.</p> <p><i>Volja za moć interpretira: za oblikovanja nekog organa posrijedi je interpretacija; ona, volja, ograničuje, određuje stupnjeve, razlike u moći. Puke se razlike u moći ne bi još mogle osjećati kao takve: mora tu biti nešto što hoće rasti, a svako ga drugo nešto što hoće rasti interpretira prema njegovoj vrijednosti. U tome jednaki — U zbilji interpretacija je čak sredstvo da se nečim zavlada. (Organski proces pretpostavlja stalno interpretiranje.)</i></p> <p style="text-align: center;">644.</p> <p>— Veća kompliciranost, oštro lučenje, usporednost oblikovanih organa i funkcija, uz nestajanje srednjih članova — ako je to savršenost, onda se neka volja za moć očituje u organskom procesu s pomoću kojega vladalačke, oblikovne, zapovjedne snage vazda umnažaju područje svoje moći i unutar njega vazda ga opet pojednostavnjuju: imperativ u rastu.</p> <p>Duh je tek sredstvo i oruđe u službi višega života, uzvisivanja života: a što se tiče dobra, kako ga je razumijevao</p> <p style="text-align: right;">309</p> <p>Friedrich Nietzsche, Volja za moć, Mladost, preveo Ante Stamać, Zagreb, 1988, str.309</p>
---	--

Nastavljam sa radom na potkrepljivanju tvrdnje da u Arnautovićevoj knjizi „Nietzscheov nihilizam i metafizika“ nijedan citat, ama baš nijedan citat, iz Nietzscheovog opusa nije Arnautovićev prijevod niti da iza njega stoji uvid u izvorni tekst – nego da je svaki put riječ o lažnim i plagiranim prijevodima, a to znači o potajno preuzetim rečenicama iz domaćih prijevoda. Ti lažni prijevodi bi se eventualno mogli tretirati kao Arnautovićevi prijevodi na bosanski jezik svojevremeno raspoloživih hrvatskih i srpskih prijevoda. Ali činjenica da ih ovaj „autor“ i ne spominje (niti u svojoj doktorskoj disertaciji o Nietzscheu niti u njenoj kasnije napravljenoj verziji) jasno ukazuje da je riječ o prevari. Dokazati se može lako, i tome će posvjedočiti na primjeri, da je svaka Nietzscheova knjiga citirana kao tuđi prijevod i da je to svaki put Arnautović pokušao sakriti, netko bi rekao: „poput lopova koji nastoji ukloniti svoje tragove!“

Arnautovićeva taktika je: ijekavizirati ekavicu, promijeniti red riječi, odustati od tipičnih „kroatizama“ i slično. Ali je i laiku jasno – postave li se pasusi jedan uz drugi, prijevod i lažni Arnautovićev prijevod – da je riječ o istom tekstu. Razlike koje se mogu uočiti su jasno opisane u svakom pouzdanijem definiranju plagijarizma.

Ipak kod dokazivanja ove vrste treba uzeti u obzir i najveće sumnjivce, one koji tvrdoglavo inzistiraju na doslovnosti. Zbog njih neću tek postaviti jedan ulomak teksta uz drugi nego ću otići i nešto dalje u dokazivanju. Što je dakle to što će nedvosmisleno ukazati na nedozvoljeno preuzimanje tuđeg prijevoda? Uvjerena sam da su to pogreške samih prevoditelja. Ako već ne pogreške, jer je u načelu riječ o vrsnim prevoditeljima, onda su to vlastita idiomatska i specifična figurativna rješenja ka kojima su morali prevoditelji Nietzscheovog poetskog teksta često posezati. Jednako kao na eventualnim greškama, tako i na ovim uistinu autorskim doprinosima prevodilaca se jasno mogu uočiti Arnautovićeve „posudbe“. A opet ponavljam: svi njegovi citati Nietzschea su „posuđeni“. Riječ je o neviđenom plagijarizmu u domaćoj akademskoj zajednici. Vrijedi truda, uvjereni smo, javno ga obznaniti!

Evo sada jednog poučnog primjera. Potvrda o plagijatu dolazi više od idiomatskog rješenja nego kardinalne greške, ali je dovoljno evidentna. Slično kao u slučaju Arnautovićevog srpskog idioma (Nietzsche je „govorio srpski da ga ceo svet razume!“). Što me je u ovom slučaju privuklo? Fusnota koja to nipošto nije. I to prva fusnota u kojoj je svaki autor dužan da pruži punu informaciju o djelu koje citira. Ni izdavača, ni mjesta, ni godine! Te nedostajuće reference sam sama pronašla.

“Prijevod“ koji stoji na 65. stranici Arnautovićeve knjige „Nietzscheov nihilizam i metafizika“:

“Od svih umjetnosti koje znaju da izrastu na tlu određene kulture, muzika se pojavljuje kao posljednja od biljki, možda zato jer je najintimnija, pa tako najkasnije i stiže – u jesen i pri procvjetavanju kulture kojoj svaki put pripada. Možda i naša posljednja muzika, koliko god gospodarila i žudjela za gospodarenjem, ima pred sobom samo kratko vrijeme: jer je izbila iz kulture čije je tlo zahvaćeno brzim tonjenjem – iz gotovo potonule kulture.”¹

¹ Friedrich Nietzsche, Nietzsche contra Wagner, s. 234

Evo kako glase: Fridrih Niče, Niče kontra Vagner, poglavlje „Muzika bez budućnosti“ rečenice u prijevodu Mirjane Avramović, u knjizi: Slučaj Vagner, Grafos, Beograd, 1988, str. 53. Prevela Mirjana Avramović i to ovako:

Od svih umetnosti koje znaju da izrastu na tlu neke određene kulture, muzika se pojavljuje kao poslednja od biljki, možda zato jer je najintimnija pa tako najkasnije stiže — u jesen i pri precvetavanju kulture kojoj svaki put pripada.

Možda i naša poslednja muzika, koliko god gospodarila i žudela za gospodarenjem ima pred sobom samo kratko vreme: jer je izbila iz kulture čije je tlo zahvaćeno brzim tonjenjem — iz gotovo potonule kulture.

Arnautović je iz svog „prijevoda“ uklonio četiri pune rečenice koje su stajale između ove dvije koje je odabrao. Nisu mu trebale. Nije mu to prvi put. Njegova stara praksa. Preopširan Heidegger, preopširan Nietzsche. Evo sam se potrudila i pronašla originalan njemački tekst.

„Die Musik kommt von allen Künsten, die auf dem Boden einer bestimmten Kultur aufzuwachsen wissen, als die letzte aller Pflanzen zum Vorschein, vielleicht weil sie die innerlichste ist und folglich am spätesten anlangt – im Herbst und im Abblühen der jedesmal zu ihr gehörenden Kultur. (...) Vielleicht, daß auch unsre letzte Musik, so sehr sie herrscht und herrschsüchtig ist, bloß noch eine kurze Spanne Zeit vor sich hat: denn sie entsprang einer Kultur, deren Boden im raschen Absinken begriffen ist – einer alsbald *versunkenen* Kultur.“

Pogledajte pažljivo prvu rečenicu u prijevodu Avramovićke, pa onda Arnautovićevu. U čemu se razlikuju? Arnautović je izbacio rječcu „neke“ i čudnovatu riječ „precvjetavanje“ je zamijenio s „procvjetavanje“, s riječju koja mu se očito činila običnijom. Mora da je mislio da je precvjetavanje neki srbizam. Međutim, da je imao priliku vidjeti originalan tekst u kojem stoji Abblühen ne bi to učinio. Tako je dobio blesavu Nietzscheovu misao koja implicira da neka kultura cvjeta u jesen. U Nietzscheovom tekstu doslovno stoji „u jesen“ i „u precvjetavanju“ (kako se za Abblühen može naći u enciklopedijskom rječniku Ristića i Kangrge, mada bi „ocvalost“ u ovom kontekstu mogla biti bolji izbor). Kakva slučajnost da je Arnautović preuzeo ovo „pri“ (procvjetavanju) Avramovićke a ne „u“ originala!

Šta ga još odaje? Još jedna riječ koja bi mogla biti krunski dokaz, ako je takav pored očevnosti još uopće potreban. Pogledajte u prvoj rečenici i kod Avramovićke i kod Arnautovića ono da je muzika „najintimnija“. Da li je tako trebalo prevesti Nietzscheovo „weil sie die

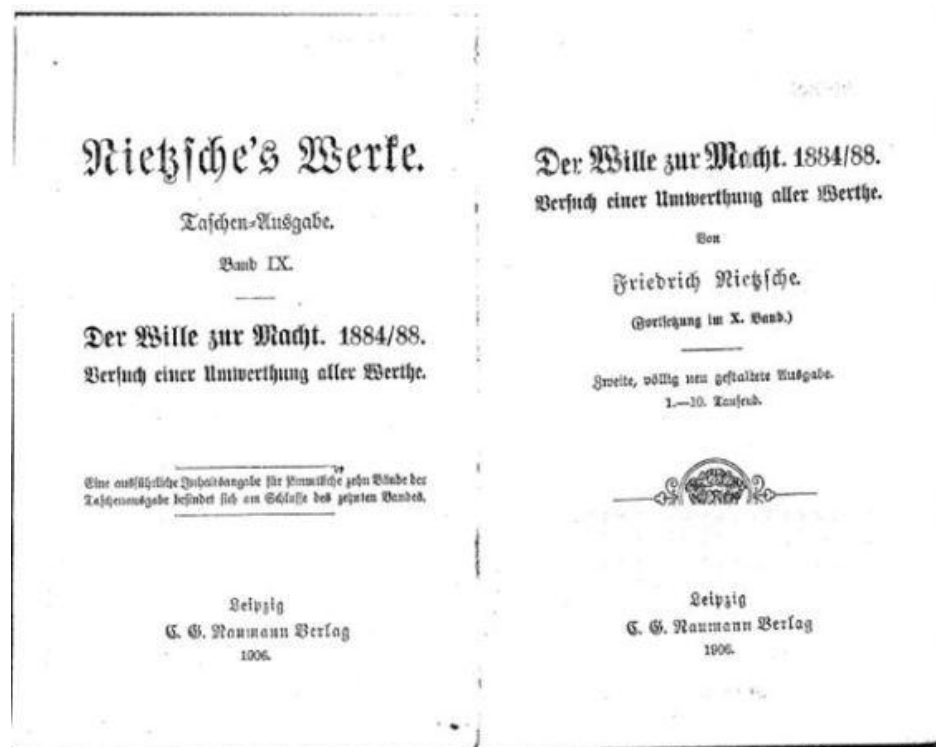

innerlichste ist“? Doslovan prijevod: „jer je ona najunutarnija“. Koga ili šta ovdje slijedi Arnautović? Baš nam eto oba junaka daju prilično slobodan prijevod? Kakva koincidencija!

A tek druga rečenica! Tamo stoji da „naša posljednja muzika“ – čujte dobro – „ima pred sobom samo kratko vreme/vrijeme“. I Avramovička i Arnautović prevode Nietzscheovo „bloß noch eine kurze Spanne Zeit vor sich hat“. Pa to je da čovjek ne povjeruje! Šta bi s „Spanne“, rasponom ili razmakom, naravno vremenskim? Gdje nestade „kratak vremenski raspon“? A šta tek bi s „bloß noch“? Koje bi trebalo prevesti s „jedino još“ ili „samo još“. Kako to da su oboje otišli tako daleko od doslovnog prijevoda: „ima pred sobom još samo kratki vremenski raspon“? Koincidencija? Nema teorije! Arnautoviću, vrati Avramovički njen prijevod! Odaj priznanje njenom velikom prevodilačkom poslu!

Velika je smijurija ispala oko Arnautovićevog navodnog citiranja *Krönerovog izdanja Leipzig 1906*.

Redovni profesor Arnautović citira bibliografske raritete. Samo ne zna s koje stranice, pa čak ni iz kojeg toma. Jer je Nietzscheova „Volja za moć“ u svom drugom pojavljivanju tamo objavljena u dva toma. Mjesecima se može tragati za ovim izdanjem, čak i kada obilazite svjetske metropole. I, evo mi se neki dan sreća napokon osmjehnula. U jednoj od najvećih europskih biblioteka nakon što sam dva dana prije napravila narudžbu dovezoše mi u metalnom kovčežiću iz depoa primjerak tog izdanja. Upravo onaj tom u kojem je onaj inkriminirajući paragraf, tj. dokaz da je Arnautović u stvari citirao zagrebačko izdanje iz 1988.

Redovnom profesoru, znalcu Nietzschea sam eto izašla u susret. Sada može u novom izdanju svoje čuvene knjige „Nietzscheov nihilizam i metafizika“, ako već ne odluči da sve dostupne primjerke ove knjige zakopa duboko pod zemlju, navesti tačan broj paragrafa (643.) i tačan broj stranice, zapravo stranica (473-474), pa i ime izdavača i vrstu izdanja.

sich um ein Inventarium der menschlichen Erfahrungen: gesetzt, daß der Mensch, oder vielmehr das menschliche Auge und Begriffsvermögen, der ewige Zeuge aller Dinge gewesen sei.

641.

Eine Vielheit von Kräften, verbunden durch einen gemeinsamen Ernährungs-Vorgang, heißen wir „Leben“. Zu diesem Ernährungs-Vorgang, als Mittel seiner Ermöglichung, gehört alles sogenannte Fühlen, Vorstellen, Denken, d. h. 1) ein Widerstreben gegen alle anderen Kräfte; 2) ein Zurechtmachen derselben nach Gestalt und Rhythmus; 3) ein Abscheiden in Bezug auf Einverleibung oder Abscheidung.

642.

Die Verbindung des Unorganischen und Organischen muß in der abstoßenden Kraft liegen, welche jedes Kraftatom ausübt. „Leben“ wäre zu definiren als eine dauernde Form von Processen der Kraftfeststellungen, wo die verschiedenen kämpfenden ihrerseits ungleich wachsen. Inwiefern auch im Gehorchen ein Widerstreben liegt; es ist die Eigenmacht durchaus nicht aufgegeben. Ebenso ist im Befehlen ein Zugestehen, daß die absolute Macht des Gegners nicht besiegt ist, nicht einverleibt, aufgelöst. „Gehorchen“ und „Befehlen“ sind Formen des Kampfspiels.

643.

Der Wille zur Macht interpretirt (— bei der Bildung eines Organs handelt es sich um eine Inter-

pretation): er grenzt ab, bestimmt Grade, Machtverschiedenheiten. Woße Machtverschiedenheiten könnten sich noch nicht als solche empfinden: es muß ein wachsendes Etwas da sein, das jedes andre wachsende Etwas auf seinen Werth hin interpretirt. Darin gleich — In Wahrheit ist Interpretation ein Mittel selbst, um Herr über Etwas zu werden. (Der organische Proceß setzt fortwährend Interpretiren voraus.)

644.

Die größere Complicität, die scharfe Abscheidung, das Nebeneinander der ausgebildeten Organe und Funktionen, mit Verschwinden der Mittelglieder — wenn Das Vollkommenheit ist, so ergiebt sich ein Wille zur Macht im organischen Proceß, vermöge deren herrschaftliche, gestaltende, befehlende Kräfte immer das Gebiet ihrer Macht mehren und innerhalb desselben immer wieder vereinfachen: der Imperativ wachsen d.

Der „Geist“ ist nur ein Mittel und Werkzeug im Dienst des höheren Lebens, der Erhöhung des Lebens.

645.

Daß „Vererbung“, als etwas ganz Unerklärtes, nicht zur Erklärung benutzt werden kann, sondern nur zur Bezeichnung, Fixirung eines Problems. Eben das gilt vom „Anpassungs-Vermögen“. Thatsächlich ist durch die morphologische Darstellung, gesetzt sie wäre vollendet, Nichts erklärt, aber ein ungeheurer Thatbestand beschrteben. Wie ein Organ benutzt werden kann zu irgend einem Zwecke, das ist nicht

KOMENTAR:

Nemoguće je sakriti krađu tuđeg prijevoda pogotovo ako nemate uvid u original. Manji previd ili malo slobodnija odluka u tumačenju značenja kod prevoditelja zasigurno otkrivaju kradljivca na djelu. I to izlazi na vidjelo bez ikakvog kardinalnog propusta kakvog je napravio Arnautović sa Stamaćevim prijevodom stavljajući u brojku paragrafa kojeg je plagirao (navodno paragraf 309) broj stranice s koje je „posudio“ svoj prijevod (stvarno stranica 309). Čak i kada je besprijekoran prijevod, slobodan prostor unutar sinonimije, prevoditeljevo posezanje za idiomom u vlastitom jeziku, figure koje odabire, čak i interpunkcija – glatko otkrivaju akt plagiranja.

Evo kako to izgleda na primjeru upravo ovog paragrafa koji je previdom u numeraciji/paginaciji tako jasno ukazao na krađu. Iznijet ću dokaze: originalan njemački tekst, Stamaćev prijevod i navodni Arnautovićev prijevod:

Der Wille zur Macht *interpretiert* (– bei der Bildung eines Organs handelt es sich um eine Interpretation): er grenzt ab, bestimmt Grade, Machtverschiedenheiten. Bloße Machtverschiedenheiten könnten sich noch nicht als solche empfinden: es muß ein wachsenwollendes Etwas da sein, das jedes andre wachsen-wollende Etwas auf seinen Wert hin interpretiert. *Darin* gleich – – In Wahrheit ist Interpretation ein Mittel selbst, um Herr über etwas zu werden. (Der organische Prozeß setzt fortwährend *Interpretieren* voraus.)

“Volja za moć interpretira: za oblikovanje nekog organa posrijedi je interpretacija; ona, volja, ograničava, određuje stupnjeve, razlike u moći. Puke razlike u moći ne bi se još mogle osjećati kao takve: tu mora biti nešto što hoće rasti, a svako drugo što hoće rasti, interpretira ga prema njegovoj vrijednosti. U tome jednako. – U zbilji interpretacija je čak sredstvo da se nečim zavlada.”¹

Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, str. 138.

643.

Volja za moć *interpretira*: za oblikovanja nekog organa posrijedi je interpretacija; ona, volja, ograničuje, određuje stupnjeve, razlike u moći. Puke se razlike u moći ne bi još mogle osjećati kao takve: mora tu biti nešto što hoće rasti, a svako ga drugo nešto što hoće rasti interpretira prema njegovoj vrijednosti. U tome jednaki — U zbilji *interpretacija* je čak sredstvo da se nečim zavlada. (*Organski proces pretpostavlja stalno interpretiranje.*)

Friedrich Nietzsche, *Volja za moć*, Mladost, preveo Ante Stamać, Zagreb, 1988, str. 309

Dakle, uzmimo da je Arnautović ipak stavio pravu brojku paragrafa: 643. Šta bi ga opet odalo? Interpunkcija! Za koju se već u prvoj rečenici Stamać odvažno odlučio. U tom pogledu Stamać je imao snažnu intervenciju: isključio je zagrade koje stoje u originalu, ubacio na prvo mjesto dvotočku umjesto otvorene zagrade i interpunkcijske pauze, da bi na mjestu zatvorene zagrade ubacio točku zarez. **Sve to je slijepo preuzeo Arnautović.** I to nije kraj! Najvažnije tek počinje. Nakon takve interpunkcijske intervencije pojavio se problem onoga „er“ u nastavku rečenice. Na što se onda odnosi zamjenica „on“ (er), kada se ukinu zagrade. U originalu je to nedvosmisleno: odnosi se na volju (koja je u njemačkom muškog roda). No kod nas je ženskog roda i u prijevodu nastavak rečenice mora početi zamjenicom „ona“. Ali, budući da je Stamać izbrisao

zgrade, pojavila se neposredno prije ove zamjenice riječ „interpretacija“ koja je također ženskog roda. Što će reći da sada u prijevodu nije jasno odnosi li se zamjenica „ona“ na volju ili na interpretaciju. Što je sada uradio iskusni prevodilac Stamać? Riješio je tu dvosmislenost tako što je ponovio subjekt prethodne rečenice, direktno ga pojašnivši: „ona, volja, ...“ Nema sumnje da je to upadljiva i vrlo autorska intervencija u originalni tekst. Sve je to opet SLIJEPO PREUZEO ARNAUTOVIĆ jer nikakve ideje o izvorniku nije ni imao.

Osvrnemo li se na drugu rečenicu, tek tu je jasno da je riječ o plagiranju. Arnautović je očito mislio da će prebacujući rječcu „se“ ostaviti dojam o vlastitom autorskom prijevodu. Koje li zablude! Baš u ovoj rečenici dolazi do izražaja sva razlika njemačkog i našeg jezika, razlika toliko tipična za filozofski diskurs. Naime, njemački dozvoljava zgusnutu gradnju od čitavog niza infinitiva i participa koji imaju pridjevsku funkciju, a na naš jezik to prevesti obično znači pretvarati te nizove u kraće odnosne rečenice. Upravo to je Stamać ovdje uradio. Naime, „ein wachsenwollendes Etwas“ nije preveo doslovno kao „rasti-hoteće nešto“ nego kao „nešto što hoće rasti“; kao što „jedes andre wachsenwollende Etwas“ nije preveo kao „svako drugo rasti-hoteće nešto“ nego kao „svako drugo nešto što hoće rasti“. I u tome ga je slijepo slijedio Arnautović koji je u svakom svom pokušaju prevođenja Heideggera u istoj ovoj svojoj knjizi svaki particip sadašnji i prošli prevodio doslovno (dovoljno je samo spomenuti legendarni „višestruko zbiti događaj“). Opet se ispostavilo: kako Stamać tako i njegov prevodilački parazit Arnautović. Da li je posrijedi koincidencija, opet!?

Pouka studentima: ne kradite tuđe prijevode. Lako će vas uhvatiti u krađi! I ne samo zbog toga. Treba cijeliti prevoditeljski posao. Taj posao je često mnogo vredniji od provincijalnih stvaralačkih pothvata. U stvari ovi potonji upravo na sjajnim prijevodima počivaju i bez njih su nezamislivi.

Činjenica da Samir Arnautović, redovni profesor Suvremene filozofije na Sarajevskom univerzitetu, svoje citate iz Nietzscheovog djela „Sumrak idola“ predstavlja kao svoje vlastite prijevode jeste grijeh koji se zove PLAGIJAT PRIJEVODA. O tome slijede dokazi, i to za svaki citat u Arnautovićevoj knjizi „Nietzscheov nihilizam i metafizika“. Može ih svako za sebe provjeriti i utvrditi da li je riječ o lažnoj optužbi i objedi – ili o neupitnoj istini. Već je iznesen pregršt dokaza o raznim oblicima plagiranja kod „referentnog autora“ Arnautovića. Do sada su to bile: magistarska teza, doktorska teza i prva knjiga, prerađena doktorska teza (ovo „prerađena“ znači da je Arnautović pokušao što bolje prikriti ono što je nevjeste radio u svojoj doktorskoj tezi). Posljednji dokazi su se odnosili na Arnautovićevo plagiranje Stamaćevog prijevoda Nietzscheove „Volje za moć“. Arnautović je te svoje „posuđene prijevode“ prikazivao kao citate iz jednog od prvih izdanja Nietzscheovih sabranih djela. U njegovim fusnotama stoji Leipzig 1906! Pokazalo sa da očito nikada nije ni vidio to izdanje! Evo još jednog dokaza u prilog toj tvrdnji: Zašto Arnautović, opet naravno lažno, koristi njemački original „Sumraka idola“ iz 1994. (Götzen-Dämmerung, Köln 1994)? I opet ne navodi koji je tom tog izdanja, jer ne zna da je to izdanje u tri toma! Zato što kada se laže, onda se ostaje „kratkim nogu“. Arnautović ne zna da je „Sumrak idola“ uključen u onu knjigu koju on navodno „koristi“, „citira“ i „samostalno prevodi“.

Nije trebalo tražiti neko drugo izdanje! Ali on to nije mogao znati jer izdanje iz 1906. nije očito nikada imao u rukama! Evo sada najavljenog dokaznog materijala:

„Formuliraću jedan princip. Svaki naturalizam u moralu, to jest, svaki zdrav moral, podčinjava se instinktu života; bilo kakva zapovijest života ispunjava se određenim kanonom ‘treba’ i ‘ne treba’, time se na putu života otklanja bilo kakva prepreka i neprijateljstvo. Protivprirodni moral, to jest, gotovo svaki moral koji su do danas podučavali, poštovali i propovijedali, okreće se, suprotno, upravo protiv instinkata života, – on je čas potajna, čas javna drska osuda tih instinkata. Govoreći ‘Bog vidi čovjekovu dušu’, on govori ‘ne’ najnižim i najvišim požudama života i smatra Boga neprijateljem života ... Svetac, onaj koji se dopao Bogu, jeste idealni kastrat. Život se svršava tamo gdje počinje ‘carstvo božije’.”¹

¹ Friedrich Nietzsche, *Götzen-Dämmerung*, Köln 1994, s. 309

Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, str. 30-31.

„Formulisaću jedan princip. Svaki naturalizam u moralu, to jest, svaki *zdrav* moral, potčinjava se instinktu života – bilo kakva zapovest života ispunjava se određenim kanonom “treba” i “ne treba”, time se na putu života otklanja bilo kakva prepreka i neprijateljstvo. *Protivirodni* moral, to jest, gotovo svaki moral, koji su do danas podučavali, poštovali i propovedali, okreće se suprotno upravo *protiv* instinkata života – on je čas potajna, čas javna drska *osuda* tih instinkata. Govoreći “bog vidi čovjekovu dušu”, on govori “ne” najnižim i najvišim požudama života i smatra boganeprijateljem života... Svetac, koji se dopao bogu, jeste idealni kastrat... Život se svršava tamo gdje *počinje* “carstvo božje”...”

Fridrih Niče, *Sumrak idola*, preveo Dragomir Perović, Grafos, Beograd, 1985, str. 32.

KOMENTAR:

Jasno je da ne može biti jasnije da je u ovom citatu Arnautović preuzeo od riječi do riječi prijevod Dragomira Perovića.

Razlika je u dva dodata zareza (koji izdvajaju riječ „suprotno“), zatim je slovo d zamijenilo t u „potčinjava“ i riječ „bog“ je sada napisana velikim slovom. No, lako je pretpostaviti da ni to nisu bile Arnautovićeve intervencije nego lektorice za bosanski jezik (koja se inače nije miješala u svoj posao). Dakle, Arnautović je preveo srpski prijevod na bosanski i ispod napisao *Götzen-Dämmerung*, Köln 1994. Ili je to opet samo puka koincidencija.

Primijetit će netko, posve neuk: kao da se nije moglo na isti način prevesti ovaj kratki pasus. Pa možda je zato potrebno spomenuti da postoji još jedan srpski prijevod, kojeg potpisuje B. Jevtić (Grafos, Beograd, 1980). Navest ću samo početak i kraj ovog istog pasusa kod Jevtića, samo da bih pokazala koliko se dva uspjeta prijevoda mogu razlikovati po svom autorskom rukopisu:

„Stavljam jedan princip u formulu. (...) Konac je života onde gde otpočinje ‘carstvo božje’...” (str. 32)

Idemo dalje:

“Potvrđivanje života čak i najnedokučivijim i najsurovijim problemima, volja za život, likujući kao žrtva svojih najviših tipova, prinijeta sopstvenoj nestrpljivosti – to sam nazvao dionizijskim, to sam odgonetnuo kao most ka psihologiji tragičkog pjesnika. Ne da bi se oslobodio užasa i sažaljenja, ne da bi se očistio od opasnog afekta njegovim burnim pražnjenjem – tako je to razumio Aristotel –: nego da bi, uprkos užasu i sažaljenju sam bio vječna radost postojanja, – ona radost koja u sebi uključuje i radost uništavanja.”²

² Friedrich Nietzsche, Ibid., s. 383

Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, str. 32.

„Potvrđivanje života čak i najnedokučivijim i najsurovijim njenim problemima, volja za život, likujući kao žrtva svojih najviših tipova prinetoj sopstvenoj neiscrpivosti – to sam nazvao dionizijskim, to sam odgonetnuo kao most ka psihologiji tragičnog pjesnika. Ne da bi se oslobodio užasa i sažaljenja, ne da bi se očistio od opasnog afekta njegovim burnim pražnjenjem – tako je to razumeo Aristotel –: već da bi, uprkos užasu i sažaljenju, sam bio vječna radost postojanja – ona radost koja u sebi uključuje iradost u uništavanju...”

Fridrih Niče, *Sumrak idola*, preveo Dragomir Perović, Grafos, Beograd, 1985, str. 100.

KOMENTAR:

Ovo je gotovo isti prijevod. Razlika je samo što umjesto Perovićeve „neiscrpivosti“ stoji Arnautovićeva „nestrpljivost“, a „prinetoj“ je zamijenjeno s „prinijeta“ i ispred dodan zarez. Arnautović je izostavio i posvojnu zamjenicu „njenim“. Dakle jedina razlika kojoj se može pridati neka važnost je razlika između „neiscrpivost“ i „nestrpljivost“. Hoće li se ovim povodom napokon pokazati da je Arnautović imao u vidu originalni tekst i da je ispravno preveo nešto što prevoditelj s kojim ga dovodimo u vezu nije znao? Hoće li ovo možda biti krunski dokaz da je Arnautović barem jednom sam nešto preveo iz Nietzschea? Ali ništa od toga. U izvorom tekstu stoji Unerschöpflichkeit (neiscrpnost ili neiscrpivost). Razlika se onda može samo objasniti Arnautovićevom nepažljivošću u „prekucavanju“ tuđeg prijevoda. A ono sa „prinetoj“ ili „prinijeta“? E to otvara malo širi problem oko prevođenja, jer je ovdje prilično prevodilačke slobode sebi uzeo prevoditelj Perović na čijem trudu i znanju parazitira Arnautović. A pritom je još Perović i pogriješio. Tako je postalo jasno kao dan Arnautovićevo plagiranje. Zašto je to sada malo širi problem? Zato što moramo uvesti Nietzscheovu njemačku rečenicu. Makar ovu prvu ili njen prvi dio koji nije baš jednostavan, kao što se vidi iz prilično nejasnog Perovićevog prijevoda.

Ona glasi:

„Das Jasagen zum Leben selbst noch in seinen fremdesten und härtesten Problemen, der Wille zum Leben, im *Opfer* seiner höchsten Typen der eignen Unerschöpflichkeit frohwerdend...”

Perovićevo „potvrđivanje života“ je bez sumnje prilično slobodan prijevod. Uzmimo stariji Jevtićev prijevod, također objavljen u Grafosu pa ćemo vidjeti da ovaj prevodilac „das Jasagen“ prevodi doslovno kao „iskazano Da“.

Poslušajmo njegovu čitavu rečenicu:

„Iskazano Da za sam život još u najstranijim i najtvrdim problemima, volja za život, radujući se žrtvi svojih najviših tipova, položenoj za sopstvenu neisrpivost...“ Fridrih Niče, Sumrak idola, prema prevodu B. Jevtića, Grafos, Beograd, 1985, str. 98.

Jevtićev prijevod je opet idealan primjer da se pokaže koliko se prijevodi mogu razlikovati i koliko su u načelu autorski. A u našem slučaju koliko je Arnautović nesmotren kada tuđi prijevod potura kao svoj. Prvi dio rečenice do zareza je tvrdi doslovni prijevod, ali i tu je izostavljeno ono „seinen“ koje se odnosi na „Problemen“. Trebalo je dakle da stoji „u njegovim... problemima“. Ali Jevtić nije previdio „Leben selbst“, „sam život“ kao što je to učinio Perović. Veliki problemi su se za obojicu prevoditelja pojavili u drugom dijelu rečenice nakon drugog zareza: nedoumica je očito bila sa „im Opfer... frohwerdend“. Opet particip kojeg Arnautović, kada nema ramena za prevođenje, kao u slučaju njegove „hajdegerovštine“, prevodi doslovno: veseo-postajući. Imamo dakle „u žrtvi veseo-postajući“. U žrtvi čega? Doslovno: „njegovih najviših tipova vlastite neisrpivosti“. Žrtva ovdje nije objekt radovanja, kao što je to pogrešno mislio Jevtić, nego je ovo „im Opfer“ gramatički način: „u žrtvi“ ili „pri žrtvovanju“ se postaje ili biva veseo. Ovi „najviši tipovi“ koji se žrtvuju su, oslonimo li se na Wahrigov rječnik, (uzoriti) obrasci ponašanja ili oblici personalnosti. Jedan od engleskih prevoditelja ih imenuje čak kao „greatest heros“. Očito je pak da se ovdje ni Perović ni Jevtić nisu pokazali na visini zadatka, ali nisu oni tema ove analize. No bili su pouzdani svjedoci, baš zato što su pogriješili, Arnautovićevog plagijata!

“Da bi postojala umjetnost, da bi postojalo ma kakvo estetičko stajalište i kontemplacija, neophodan je fiziološki preduslov: opijenost. Opijenost najprije treba da pojača uzbuđenost cijelog mehanizma: inače, djelo neće dosegnuti umjetnost.”²

² Friedrich Nietzsche, Götzen-Dämmerung, s. 339

Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, str. 104.

„Da bi postojala umetnost, da bi postojalo ma kakvo estetičko stvaralaštvo i kontemplacija, neophodan je fiziološki preduslov: opijenost. Opijenost treba najpre da pojača uzbuđenost cele mašine: inače, delo neće dosegnuti umetnost.“

Fridrih Niče, Sumrak idola, preveo Dragomir Perović, Grafos, Beograd, 1985, str. 59

KOMENTAR:

Velika razlika: ijekaviziran prijevod, „treba“ maknuto malo nazad i to je sve! Ipak, nije: Perovićevo „mašina“ je postala Arnautovićev „mehanizam“. Pa je prijevod postao autentičan! Ali za takvu razliku je potrebna potvrda u Nietzscheovom tekstu. Šta tamo stoji? Mechanismus ili Maschine? Da nije Arnautović ipak dopro do izvornika? Ma ni govora, naravno!

Evo njemačkog teksta:

„Damit es Kunst gibt, damit es irgendein ästhetisches Tun und Schauen gibt, dazu ist eine physiologische Vorbedingung unumgänglich: der *Rausch*. Der Rausch muß erst die Erregbarkeit der ganzen Maschine gesteigert haben: eher kommt es zu keiner Kunst.“

Što još iz njega vidimo? Koliko je besmisleno prepisivati tuđi prijevod a makar ne pogledati original. Tamo stoji „ästhetisches Tun und Schauen“. Sad tek vidimo da je Arnautović u brzini pogrešno „pretipkao“ Perovićevo „stvaralaštvo“ u „stajalište“. Njemačko Tun je prije činjenje ili djelovanje, pa je trebalo prevoditeljske slobode da se prevede kao stvaralaštvo. Ali „stajalište“, e to nikako nije moglo. Ništa manje prevodilačke slobode nije trebalo za Schauen (gledanje, motrenje, zrenje) da postane kontemplacija.

„Ono što je bitno u opijenosti, to je osjećaj povećanja snage i obilja. Iz tog osjećaja mi ponešto dajemo stvarima, prisiljavamo ih da uzmu od nas, primoravamo ih – ovu pojavu nazivaju idealizovanjem. Oslobodimo se ovdje jedne predrasude: idealizovanje se ne sastoji, kako se obično smatra, od apstrahovanja ili isključivanja nepoznatog, sporednog. Mnogo je presudnije neobično isticanje glavnih crta, tako da druge, zahvaljujući tome, iščezavaju.“¹

¹ Friedrich Nietzsche, *Ibid.*, s. 339

Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, str. 105.

„Ono što je bitno u opijenosti, to je osećaj povećanja snage i obilja. Iz tog osećaja mi predajemo ponešto stvarima, *prisiljavamo* ih da uzimaju od nas, primoravamo ih – ovu pojavu nazivaju *idealizovanjem*. Oslobodimo se ovde jedne predrasude: idealizovanje se *ne* sastoji, kako se obično smatra, od apstrahovanja ili isključivanja nepoznatog, sporednog. Mnogo je presudnije neobično *isticanje* glavnih crta, tako da druge, zahvaljujući tome, iščezavaju.“

Sumrak idola, preveo Dragomir Perović, Grafos, Beograd, 1985, str. 60.

KOMENTAR: Ovdje se nema šta komentirati. Jedino možda da je opet na vidjelo došla i Arnautovićeva nepismenost (kao i to da se potpisana lektorica nije previše bavila svojim poslom).

„Platon je dosadan – najzad, moje nepovjerenje u Platona doseže dublje: smatram da je u toj mjeri skrenuo od svih osnovnih instinkata Helena, da je u toj mjeri prožet moralom, i tako preegzistentno kršćanski – njemu je već pojam „dobar“ najviši pojam –, da bih najradije od čitavog fenomena Platon upotrijebio surovu riječ „više šarlatanstvo“, ili, ako je to prijatnije čuti, idealizam –, od bilo koje druge riječi.“²

² Friedrich Nietzsche, *Götzen-Dämmerung*, s. 378

Arnautović, *Nietzscheov nihilizam i metafizika*, str. 109.

„Platon je dosadan. – Najzad, moje nepovjerenje u Platona doseže dublje: smatram da je u toj mjeri skrenuo od svih osnovnih instinkata Helena, da je u toj mjeri prožet moralom, i tako preegzistentno hrišćanski – njemu je već pojam „dobrog“ najviši pojam – da bih radije od čitavog fenomena Platona upotrebio surovu reč „više šarlatanstvo“, ili, ako je to prijatnije čuti, idealizam – od bilo koje druge reči.“

Sumrak idola, preveo Dragomir Perović, Grafos, Beograd, 1985, str. 95.

KOMENTAR: Opet nepotreban. Razlika je u tome što Arnautović Perovićevo „radije“ mijenja za „najradije“. Čega naravno nema u originalu (gdje stoji „eher“). Čisto prepisivanje bez skrupula! Čisti plagijat!

KAKO IZGLEDAJU PRIJEVODI SAMIRA ARNAUTOVIĆA KADA NE PLAGIRA (I DIO)

Evo tri Arnautovićeve prijevoda koji su, dakle, obilježeni navodnicima. Nije riječ o plagiranim dijelovima teksta, ali su to pouzdani dokazi koliko taj čovjek nije u stanju niti jednu jedinu rečenicu ispravno prevesti. A odvažio se da „tumači“ djelo jednog od najvećih filozofa novijeg doba! Pogledajte i sami se uvjerite koja je to bruka i sramota. Da li je to itko iz redakcije Pregleda prije objavljivanja uopće i pročitao?

U tom smislu “filozofija vaspitanja nije čista relacija opće filozofije, premda je baš kod filozofa često tako bila tretirana. Ona je ultimativno uglavnom znak faze filozofije. Za nju je mišljenje proces obrazovanja kojim se postiže znanje, dok ovaj proces obrazovanja nije tek krajnost u akvizicijama znanja i relacionim formama umijeća. Ona pokušava integrirati znanje unutar održivih dispozicija i stavova. Nije suviše reći da obrazovanje jeste izvanredovito mišljenje kod kojeg jedinstvo znanja i vrednovanja aktualnog djela u aktualnom ponašanju jeste od prvenstvenog značaja.”

„The philosophy of education is not a poor relation of general philosophy even though it is often so treated even by philosophers. It is ultimately the most significant phase of philosophy. For it is through the processes of education that knowledge is obtained, while these educational processes do not terminate in mere acquisition of knowledge and related forms of skill. They attempt to integrate the knowledge gained into enduring disposition and attitudes “ (Arnautovićeve fusnota 9)
John Dewey, *The Later Works of John Dewey*, Volume 13, 1925-1953, 1938-1939, p. 282.

Na tom pravcu, “konačno, znanost i filozofija vaspitanja mogu i trebaju zajedno djelovati u pravcu prevladavanja raskola između znanja i djelovanja, između teorije i prakse, koji sada djeluju i socijalno i edukativno potpuno odvojeno i štetno”(Arnautović fusnota 10)

“Finally, the science and philosophy of education can and should work together in overcoming the split between knowledge and action, between theory and practice, which now affects both education and society so seriously and harmfully.”
John Dewey, *The Later Works of John Dewey*, Volume 13, 1925-1953, 1938-1939, p. 285.

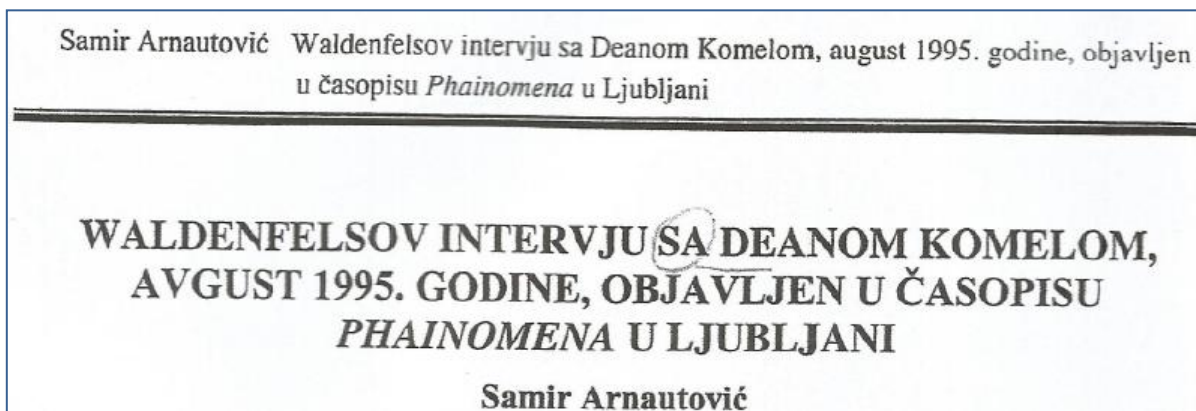
Demokracija je apsurdnost koja vjeruje da je individualno kao individualno nemoguće; ovo je vjerovanje nemoguće ukoliko je inteligencija poštovana kao kozmička snaga, ne kao korištenje i aplikacija individualnih tendencija.” (Arnautović fusnota 1)

Democracy is an absurdity where faith in the individual as individual is impossible; and this faith is impossible when intelligence is regarded as a cosmic power, not an adjustment and application of *individual tendencies*.
John Dewey, *The Middle Works*, 1899-1924, Volume 4, p. 39.

KAKO IZGLEDAJU PRIJEVODI SAMIRA ARNAUTOVIĆA KADA NE PLAGIRA (II DIO)

Odavno se priča o Arnautovićevom prijevodu Waldenfelsovog intervjua još iz davne 1996. godine. U toj priči se stalno spominju neki veoma čudni izrazi, poput „nekoliko tikula“ i „nekoliko adoksa“. Odavno je taj prijevod postao simbol za bizarnost neukih prijevoda. Još jedna zanimljiva stvar u vezi s tim prijevodom je i činjenica da je to jedini prijevod Samira Arnautovića sve do njegovog izbora u redovnog profesora filozofije na Filozofskom fakultetu. Zaintrigirala me je ta priča pa sam potražila časopis u kojem je objavljen taj prijevod. I evo šta sam, između ostalog, tu pronašla:

Časopis „Znakovi vremena“, Naučnoistraživački institut „Ibn Sina“, Sarajevo, 1996.

Već sam naslov intervjua Arnautović je pogrešno preveo. Nije Waldenfels obavio intervjua s uglednim slovenskim filozofom Deanom Komelom, nego je ovaj potonji to učinio s velikim njemačkim filozofom kod kojeg je doktorirao. Krenimo od Waldenfelsovog odgovora na prvo pitanje.

A sad da vidimo Arnautovićev prijevod:

Ono što su Husserl i Heidegger pokušali sa njihovom filozofijom subjektiviteta i subitka (Mitseins) ili Buber sa njegovom teorijom Ja i Ti, kao i ono što imaju u vidu Gadamer sa odgovorima na zahtjeve tradicije i Habermas sa [ispitom vrednujućih zahtjeva], stoji u ovoj liniji tradicije kao jedan logos, [time um kao fundus i okvir u ukupnosti njegove samorazumljivosti, je propalo. Nekolikotikula, kao inter-intersubjektiviteta, su-subitka ili dis-diskursa naznačenog problemskog naslova, nije uzeta za formulu rješenja.

Arnautović, „Znakovi vremena“, str. 101.

Evo kako je to izgledalo u originalu:

Was Husserl und Heidegger mit ihrer Philosophie der Intersubjektivität und des Mitseins oder Buber mit seiner Theorie von Ich und Du versucht haben und auch das, was Gadamer mit dem Antworten auf Ansprüche der Tradition und Habermas mit der Prüfung von Geltungsansprüchen im Auge haben, steht in dieser Traditionslinie. Nur muß man sagen, daß das Dia- des Dialogs, der Abstand also zwischen den Dialogpartnern zugenommen hat, nachdem der eine Logos, die eine Vernunft als Fundus und Raum der Gemeinsamkeit seine Selbstverständlichkeit verloren hat. Partikel wie das Inter- der Intersubjektivität, das Mit- des Mitseins oder das Dis- des Diskurses bezeichnen Problemtitel, die nicht als Lösungsformeln zu nehmen sind.

- 1) Arnautović ne zna kako se piše Husserl.
- 2) Ne zna razliku u našem jeziku između njegov/svoj, tj. u ovoj prvoj rečenici između njihovom/svojom i njegovom/svojom.
- 3) Habermasovo „ispitivanje zahtjeva za važenjem“ (Prüfung von Geltungsansprüchen) Arnautović prevodi bez ikakvog razumijevanja kao „ispit vrednujućih zahtjeva“ (kao da su nekakvi zahtjevi došli na ispit).
- 4) Prva Waldenfelsova rečenica završava s uvidom da ono što je s Platonom započelo kao filozofija dijaloga treba biti dopunjeno i s doprinosima koje su toj filozofiji dali Husserl, Heidegger, Buber, Gadamer i Habermas. Waldenfels ovu dugu rečenicu završava: „(to sve) stoji u ovoj liniji tradicije“ (bukvalan prijevod). Međutim, Arnautoviću to nije kraj nego on ovu dugu rečenicu još za svoj račun produžava. Evo šta kod njega stoji iza posljednjih Waldenfelsovih riječi: „/stoji u ovoj liniji tradicije/ kao jedan logos, time kao fundus i okvir u ukupnosti njegove samorazumljivosti, je propalo.“
- 5) Kakvog smisla ima ovaj nadodani red riječi? Zna li prevodilac Arnautović slaganje u rodu kod konjugacije, zna li sintaksu našeg jezika? Još važnije: zna li smisao ovih riječi koje je ispisao? Zna li o čemu se tu uopće radi?
- 6) Kod Waldenfelsa u ovom ulomku vidimo da imaju tri rečenice, a kod Arnautoviće dvije. Jedna, ona središnja, nekako je progutana, a neki njeni dijelovi - nešto kao neprepoznatljive krhotine - su pripojeni uz prvu rečenicu. Treba vidjeti kako glasi ta Waldenfelsova rečenica koju je Arnautović „progutao“. Evo njenog doslovnog prijevoda:

„E pa treba reći da se uvećalo ovo dia- dialogosa, narastao je dakle ovaj razmak između partnera u dijalogu, nakon što je onaj jedan /jedinstveni/ logos, onaj jedan /jedinstveni/ um kao fundus i prostor zajedništva izgubio svoju samorazumljivost.“

Evo još jednom kako je to preveo Arnautović:

„kao jedan logos, time kao fundus i okvir u ukupnosti njegove samorazumljivosti, je propalo.“

- 7) Sjetit ćemo se i ovom prilikom Arnautovićevih prijevoda Heideggera i potpuno besmislenih rečenica koje je nudio svojim čitateljima kada nije imao na raspolaganju domaće prijevode kojima se, uvijek potajno, znao poslužiti.
- 8) A sada ide ono što bi se moglo označiti kao još jedan od NAJVEĆIH BISERA Arnautovićeve umješnosti prevođenja: „Nekolikotikula, kao inter-subjektiviteta, su-subitka ili dis-diskursa naznačenog problemskog naslova, nije uzeta za formulu rješenja.“ Vidimo li dobro? NEKOLIKOTIKULA? Koliko „tikula“? Nekoliko! Svega nekoliko? Čega? Pa TIKULA! E pa dobro! Pa-tikula-rno dobro!!!
- 9) Čak i ako ostavimo postrani „nekolikotikula“ i osvrnemo se na ono što nisu „tikule“ u ovoj rečenici, ostaje da se čudom čudimo šta je to Arnautović preveo i kako je shvatio Waldenfelsa. Rečenicu bi trebalo otprilike ovako prevesti: „Rječce /partikule/ ‘inter’ intersubjektiviteta, ‘su’ subitka i ‘dis’ diskursa označavaju naslove problema, a njih ne treba uzeti kao formule rješenja.“

A pogledajmo još jednom do čega je Arnautović došao:

„Nekolikotikula, kao inter-subjektiviteta, su-subitka ili dis-diskursa naznačenog problemskog naslova, nije uzeta za formulu rješenja.“

Jasno da ne može biti jasnije koliko je nejasno da ne može biti nejasnije!

Bilo bi besmisleno i ne bi vrijedilo truda ići dalje, od samog početka intervjua, rečenicu po rečenicu, da bi se pokazalo da Arnautović ne zna njemački i da ne razumije ništa od Waldenfelseve misli. Ali ima još jedan prevodilački biser – ima ih u ovom intervjuu stotine, ali govorimo samo o najkrupnijima - kojeg svakako treba predstaviti javnosti. Poslušajte ovo:

Nekolikoadoks karaktera ovog formuliranja, koje je kod Levinasa na drugi način izvedeno, govori da postoji jedno zbiljski strano iskustvo i da stranost pripada fenomenu kao takvom.

Nekolikoadoks? Koliko adoks? Nekoliko? Svega nekoliko? Čega? Pa adoksa! E pa dobro!

Ma nije dobro! Ostalo je nejasno da li je adoksa isto koliko i tikula. Ili je tikula ipak manje? Ili možda ipak adoksa? Ko će ga znati. Trebalo bi pitati Waldenfelsa. Ili možda Komela, jer Arnautović misli da je Waldenfels pitao Komela? Samo nemojte tražiti od Arnautovića da ponovo nešto prevede! Dosta je i tikula i adoksa!

I tako iz rečenice u rečenicu izgleda Arnautovićev prijevod. Prevodilac nije preveo ispravno nijednu jedinu Waldenfelsevu složenu rečenicu, a sve su takve izuzev možda tri ili četiri. Zapanjujući prevodilački neuspjeh. Baš kao što je to bio slučaj s prevođenjem Heideggera u Arnautovićevoj doktorskoj tezi i iz nje proizašloj knjizi o Nietzscheu. Sreća je Arnautovićeva da u časopisu koji je bio tematski posvećen zapadnjačkom razumijevanju islama nikom nije za oko zapelo ovo besmisleno naklapanje s njemačkim fenomenologom.

PLAGIRANJE DOMAĆIH PRIJEVODA (III dio)

Kada se krene od uvida da Arnautović nije uspio prevesti nijednu složenu Heideggerovu rečenicu iz njegovih u to doba neprevedenih knjiga, dva toma o Nietzscheu, i ako se tome doda još jedan uvid, a to je da u Arnautovićevim citatima iz Nietzscheovih djela gotovo da nema nikakvih pogreški, onda je stvar čiste dedukcije zaključiti da se ambiciozni „autor“ odvažio na plagiranje tuđih prijevoda. Okolnost koja je išla naruku Arnautoviću jeste da je imao na raspolaganju prijevode svih Nietzscheovih djela koja su mu trebala. Pa ipak niti u svojoj doktorskoj disertaciji o Nietzscheu niti u kasnije objavljenoj knjizi koja je samo opreznije i perfidnije sačinjena skraćena verzija disertacije (trebalo je što više i što bolje sakriti od javnosti sve ono što je pred očito nekompetentnom i više nego blagonaklonom komisijom glatko prošlo) Arnautović se

ne poziva niti na jedan jedini domaći prijevod Nietzschea. Što mu je bila obveza čak i da ga je majka u ranom djetinjstvu uspavljivala čitajući deset tomova *Krönerovog izdanja iz 1906. godine*.

Takvu drsku prevaru treba objelodaniti. Redom sam prevrnula svaku stranicu Arnautovićeve knjige „Nietzscheov nihilizam i metafizika“ i pregledala svaku fusnotu koja je tamo upisana (što je samo kraći način da se pregleda i njegova doktorska disertacija: opširni dnevnik svojevrsnog „automatskog pisanja“ u najboljem nadrealističkom maniru). Nažalost, a to se moglo i očekivati, Arnautovićeve knjige ne daje nikakav popis korištene literature pa sam ga sami morala sačiniti. Pouzdan oslonac mi je pružila Arnautovićeve doktorska disertacija „Perspektivizam Nietzscheove misli i kritika moderne“, na čijim koricama stoji datum: april, 1997. Arnautović nije imao previše vremena za pripremu svoje knjige o Nietzscheovom nihilizmu, koja je izašla već 1999. u dotada renomiranoj ediciji Logos, izdavačke kuće „Veselin Masleša“ u Sarajevu. Ali eto makar je u školskom radu bio obavezan pružiti popis „korištene“ literature. Evo kako je to izgledalo:

A sada dajem na uvid šta sam utvrdila nakon detaljnog pregleda citata i fusnota u Arnautovićevoj knjizi „Nietzscheov nihilizam i metafizika“.

LITERATURA

*

Friedrich Nietzsche: *Jugendschriften 1854 - 1864*(2 knjige), Muenchen 1980
Friedrich Nietzsche: *Schriften der Studenten und Militaerzeit 1864 - 1868*(2 knjige), Muenchen 1994
Friedrich Nietzsche: *Schriften der Letzten Leipziger und ersten Basler Zeit*, Muenchen 1994
Friedrich Nietzsche: *Die Geburt der Tragodia*, Koeln 1994
Friedrich Nietzsche: *Unzeitgaemasse Betrachtungen*, Berlin 1992
Friedrich Nietzsche: *Die Philosophie im tragischen Zeitalter der Griechen*, Stuttgart 1999
Friedrich Nietzsche: *Menschliches Allzumenschliches I i II*, Koeln 1994
Friedrich Nietzsche: *Morgenroete*, Leipzig 1906
Friedrich Nietzsche: *Idyllen aus Messina*, Leipzig 1906
Friedrich Nietzsche: *Die froehliche Wissenschaft*, Leipzig 1990
Friedrich Nietzsche: *Also sprach Zarathustra*, Stuttgart 1988
Friedrich Nietzsche: *Der Fall Wagner*, Koeln 1994
Friedrich Nietzsche: *Goetzen - Daemmerung*, Koeln 1994
Friedrich Nietzsche: *Der Antichrist*, Leipzig 1906
Friedrich Nietzsche: *Ecce homo*, Koeln 1994
Friedrich Nietzsche: *Dionisos - Dithyramben*, Koeln 1994
Friedrich Nietzsche: *Nietzsche contra Wagner*, Leipzig 1906
Friedrich Nietzsche: *Der Wille zur Macht*, Leipzig 1906
Friedrich Nietzsche: *Nachgelassene Fragmente 1896 - 1889*(7 knjiga), Muenchen 1994
Friedrich Nietzsche: *Saemtliche Briefe* (8 knjiga), Berlin 1980

Idemo redom:

Prvi navodni original (kojeg Arnautović citira)

Friedrich Nietzsche, **Der Wille zur Macht**, Leipzig, 1906.

Uspoređivanjem citata sam otkrila da je Arnautović potajno koristio prijevod Ante Stamaća (Friedrich Nietzsche, Volja za moć, Mladost, Zagreb, 1988) O tome je već bilo riječi. O kakvoj prevari je tu riječ, ne treba više trošiti riječi. Arnautović kao Stamać!!!

Drugi navodni original:

Friedrich Nietzsche, **Also sprach Zarathustra**, Stuttgart, 1988.

Uzela sam nekoliko citata pa ih usporedila sa postojećim prijevodom/prijevodima. Evo šta sam otkrila: Arnautović je potajno koristio prijevod Milana Ćurčina (Fridrih Niče, Tako je govorio Zaratustra, Grafos Beograd, 1980).

Arnautović (iz navodnog originala) str. 37 str. 75 str. 172	Ćurčin (prijevod) str. 55 str. 300 str. 328
--	--

Treći navodni original:

Friedrich Nietzsche, **Der Fall Wagner**, Köln, 1994.

Uspoređivanjem citata sam otkrila da je Arnautović potajno koristio prijevod Mirjane Avramović (Fridrih Niče, Slučaj Vagner, Grafos, Beograd, 1988)

Arnautović (iz navodnog originala) str. 59-60 str. 60 str. 61	Avramović (prijevod) str. 34-35 str. 28, 29-30 str. 33
--	---

I onda opet skandal! Kardinalna greška! Nesmotreno priznanje plagijarizma! U prvom citatu (str. 59-60) Arnautović navodi originalno djelo: Der Fall Wagner, Köln 1994, S. 268. Potom sljedeći citat na njegovoj stranici 60 (Ibid., S. 260-299), pa još jedan citat iz originala (Ibid., S. 267). I onda odjednom: Der Fall Wagner, S. 44! Da li vjerujete? Stranica 44. nakon stranice 267.!!! A to je odlomak koji se u Nietzscheovom djelu javlja najmanje desetak stranica nakon posljednjeg citata. Trebalo bi, dakle, da stoji, ako već Arnautović citira original, negdje na 277. stranici. I onda Arnautović pravi svoju kardinalnu grešku u trci s vremenom: neoprezno ostavlja svoj trag. **Citira, a ne spominje avramovićkin prijevod i upravo stranicu koju je plagirao.** A to je 44. stranica Grafosovog izdanja iz 1988. godine.

Uvjerite se i sami:

<hr/> <ol style="list-style-type: none">
1 Friedrich Nietzsche, Der Fall Wagner, Köln 1994, s. 268
2 Friedrich Nietzsche, Ibid. s. 260-266 <hr/>
<ol style="list-style-type: none">
1 Friedrich Nietzsche, Ibid. s. 267
2 Friedrich Nietzsche, Der Fall Wagner, s. 44

Četvrti navodni original:

Friedrich Nietzsche, **Die Fröliche Wissenschaft** /nema izdanja, grada, godine/

Uspoređivanjem citata sam otkrila da je Arnautović izgleda potajno koristio prijevod Milana Tabakovića (Fridrih Niče, Vesela nauka, Grafos, Beograd, 1989)

Arnautović (iz navodnog originala) str. 107 str. 107 (drugi citat) str. 166	Tabaković (prijevod) str. 134 str. 135 str. 150
--	--

Peti navodni original:

Friedrich Nietzsche, **Jenseits von Gut und Böse**, Stuttgart, 1994.

Uspoređivanjem citata sam otkrila da je Arnautović potajno koristio prijevod Božidara Zeca (Fridrih Niče, S one strane dobra i zla, Grafos, Beograd, 1980)

Arnautović (iz navodnog originala) str. 156 str. 157	Zec (prijevod) str. 6 str. 123
--	--------------------------------------

Šesti navodni original:

Friedrich Nietzsche, **Philosophie im tragischen Zeitalter der Griechen**, Stuttgart, 1994.

(slovo N sam ja dodala!)

Uspoređivanjem citata sam otkrila da je Arnautović potajno koristio prijevod Božidara Zeca (Fridrih Niče, Filozofija u tragičnom razdoblju Grka, Grafos, Beograd, 1980)

Arnautović (iz navodnog originala) str. 157 str. 168 str. 168 (drugi citat)	Zec (prijevod) str. 21 str. 12 str. 13
--	---

Sedmi navodni original:

Friedrich Nietzsche, **Vom Nutzen und Nachteil der Historie für das Leben** /nema izdanja, grada, godine/

Uspoređivanjem citata sam otkrila da je Arnautović potajno koristio prijevod Milana Tabakovića (Fridrih Niče, O koristi i šteti istorije za život, Grafos, Beograd, 1979, II izdanje)

Arnautović (iz navodnog originala) str. 179-180 str. 186-187 str. 188	Tabaković (prijevod) str. 5 (prva stranica) str. 40 str. 84
--	--

Osmi navodni original:

Friedrich Nietzsche, **Götzen-Dämmerung**, Köln, 1994.

O ovom navodnom Arnautovićevom originalu, o njegovom plagiranju prijevoda Dragomira Perovića (Sumrak Idola, Grafos, Beograd, 1985), je već bilo riječi.

UMJESTO ZAKLJUČKA:

Kada se uzme koliko je citata u ovoj knjizi koji su plagirani i k tome još koliko je nejasnih i/ili bez smisla citata koje je u nedostatku domaćih prijevoda ispisao Arnautović, onda još samo ostaje kao tanjušni otok autorskog udjela jedan bizaran lanac Arnautovićevih impresija, kvazi-argumenata i nečeg što se obično zove Privatsprache.

PLAGIRANJE PRIJEVODA IZ RADOVA MAURICE MERLAU-PONTYJA

Kako se pokazalo, sve je što smo do sada vidjeli u stanju plagirati profesor Samir Arnautović, ali da li je u stanju plagirati i naslove tuđih knjiga?

Izgleda da jeste! Riječ je upravo o naslovu knjige njegovog kolege – Uge Vlaisavljevića! Vlaisavljević je još 1989. primljen u zvanje asistenta na predmet Ontologija, kod čuvenog profesora Abdulaha Šarčevića. U vihoru rata profesor Rasim Muminović, prijeratni predavač općeg predmeta Markizam i socijalističko samoupravljanje, dovodi na predmet Suvremena filozofija i bira za svog asistenta Samira Arnautovića. Ugo Vlaisavljević objavljuje 1995. zbirku svojih ogleđa, uglavnom objavljenih 80-tih i ranih 90-tih, a Samir Arnautović 2001. svoj udžbenik za koji u Uvodu kaže da je nastao iz „potrebe za iznošenjem istraživačkih uvida do kojih je došao“.

Evo, uvjerite se sami kako to izgleda i da li malo naslov nalikuje:

Kad malo pogledate, nema tu nikakvog plagiranja. Jedan je zauzeo stolicu Ontologije i napisao „Ontologija i njeno nasljeđe“, a onda je drugi zauzeo stolicu Suvremene filozofije, pa eto i on napisao „Suvremena filozofija i njeno nasljeđe“. U stvari, treba priznati, „podmećemo“ Arnautoviću: nije on nikada doslovno prepisivao, uvijek je ponešto mijenjao.

I još nešto se važno desilo u karijeri Samira Arnautovića s ovom njegovom knjigom. Opet bi zlobnici mogli reći da je postao nalik svom starijem kolegi. Osvanula je „plava knjiga“ u kojoj Arnautović ne prevodi i ne citira knjige samo s jednog ili s dva nego, nećete vjerovati, tri jezika. Imali smo već prilike vidjeti kako je u njegovim prethodnim djelima, u magistarskoj i doktorskoj tezi, pa onda u onom djelu o

Nietzscheovom (prevoditeljskom) nihilizmu (tj. dajdžestu Arnautovićeve doktorske pro/teze), izgledao Arnautovićev njemački, a u njegovom znamenitom tumačenju John Deweya, i njegov engleski – kada nije bilo na raspolaganju domaćih prijevoda. Sjetimo se samo „prednje protivstavljenosti golog buljenja“. I nebrojnih drugih prevodilačkih darova! No sada kada pred sobom imamo knjigu suvremenog filozofa Arnautovića koji piše o suvremenoj filozofiji jedan njegov prevoditeljski biser ima posebnu snagu evociranja, a to je: „gola teškoća njegove slijedeće protivvrijednosti“. Zašto? Zato što je u toj zlatoustoj sintagmi Arnautović „Gegenwart“ (sadašnjost, suvremenost) preveo kao „protivvrijednost“. Možda nam je htio otkriti pravu istinu o predmetu koji predaje: Filozofija protivvrijednosti (Philosophie der Gegenwart)?

Sada je Arnautović počeo citirati s francuskog, iz originalnih izdanja. U 200 stranica svoje knjige Arnautović citira dva puta Merleau-Pontyja i jednom Descartesa. Čudesan napredak. Hajde da vidimo kako to izgleda.

Prvi citat:

tradicionalne filozofije. „Filozof nalazi sebe u onome što nerazdvojivo ima sklonost evidencije i smisao dvosmislenosti. Onda kada se ograničava na to da trpi dvosmislenost, ona se zove dvosmislicom. Ona najčešće biva temom, pridonosi utemeljivanju izvjesnosti, umjesto da ih ugrožava. Treba razlikovati lošu i dobru dvosmislenost. Čak i oni koji su određenu filozofiju nastojali napraviti potpuno pozitivnom, bili su filozofi samo zato jer su u istom času sebi odricali pravo da se instaliraju u apsolutnom znanju – zato jer su naučavali ne o znanje, nego njegovo bivanje u nama, ne ono apsolutno, nego, iznad svega, kako kaže Keirkegaard, apsolutni odnos između njega i nas. Ono što filozofa čini onim što jeste, nalazi se u nemiru koji bez prestanka tjera od znanja prema neznanju, od neznanja prema znanju, i svojevrsan počinak u tom nemiru ...”¹⁴ Filozofija je i za

¹⁴ Maurice Merleau-Ponty, *Eloge de la Philosophie*, Paris 1953, p. 11

41

Samir Arnautović, *Suvremena filozofija i filozofijsko nasljeđe*, Zenica, 2001, str. 41.

Evo tog citata:

»Filozof sebe nalazi u onome što *nerazdvojivo* ima sklonost evidencije i smisao dvosmislenosti. Kada se on ograničava na to da trpi dvosmislenost, ona se zove dvosmislicom. U najvećih ona biva temom, ona pridonosi utemeljivanju izvjesnosti, umjesto da ih ugrožava. Trebalo bi, dakle, razlikovati rđavu i dobru dvosmislenost. Čak i oni koji su neku filozofiju htjeli napraviti potpuno pozitivnom, uvijek su bili filozofi samo utoliko što su u istom času sebi odricali pravo da se instaliraju u apsolutnom znanju — što su oni naučavali ne to znanje, nego njegovo bivanje u nama, ne ono apsolutno, nego iznad svega, kako veli Kierkegaard, *apsolutni odnos iz-*

9 Suvremena filozofija Zapada

129

među njega i nas. Ono što čini filozofa to je nemir koji bez prestanka tjera od znanja k neznanju, od neznanja k znanju, i neka vrsta počinaka u tom nemiru ...« (*Eloge de la Philosophie*, Paris 1953, p. 11). »

Danilo Pejović, *Suvremena filozofija Zapada*, Filozofska hrestomatija IX, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1979, str. 129

Bravo za Arnautovića! Počeo je otvarati i francuske filozofske knjige! I taman što sam vidjela prvi prijevod, otkrih da u Filozofskoj hrestomatiji koju je uredio Danilo Pejović ima isti ovaj citat, ni duži ni kraći, ni bolji ni gori, (gotovo) identičan, malo adaptiran s hrvatskog na bosanski (da se autor prijevoda ne dosjeti). O ovoj vrsti plagijarizma je već ranije bilo riječi.

Evo još jedne divne prilike da vidimo kako Arnautović plagira domaće prijevode. Toliko taj čovjek ima iskustva i vještine u tome, da mu nema sličnog... Gdje god spazi kakav citat, on ga odmah usvoji. A onda ima „reference“ kojima voli da se kiti. Ali je zaboravio da ima i lovaca na plagijate! Imamo pred sobom školski primjer samirologije. U citatu koji krade stoji: „Filozof sebe nalazi...“ A onda ide tzv. novi zahvat i dobivamo sasvim autentično i kreativno: „Filozof nalazi sebe...“ Pa tko bi mogao posumnjati u autentičnost ovog prijevoda?! Ili vidite ovaj potez: „Kada se on ograničava na to...“ sada postaje: „Onda kada se ograničava na to...“ A „rđavo i dobro“ postaje „loše i dobro“. Kierkegaard postaje Keikergaard. Opet neka žurba, a lektor nevidljiv.

Međutim, vidjeli smo: nema savršenog plagiranja. Uvijek kradljivac ostavi neki trag. A koji je to sada? Kao i u prethodnim slučajevima, nešto se ne posreći. Prvi i pravi prevoditelj nije dobro obavio svoj posao. Obavio ga je „na svoju ruku“, pa su tako ostali samo njegovi, autentični otisci. Samo onaj koji ga je imitirao mogao je ostaviti iste prevodilačke tragove! Osvrnimo se na francuski izvornik i obratimo najprije pažnju na prvu rečenicu:

Le philosophe se reconnaît à ce qu'il a *inséparablement* le goût de l'évidence et le sens de l'ambiguïté. Quand il se borne à subir l'ambiguïté, elle s'appelle équivoque. Chez les plus grands elle devient thème, elle contribue à fonder les certitudes, au lieu de les menacer. Il faudrait donc distinguer une mauvaise et une bonne ambiguïté. Toujours est-il que même ceux qui ont voulu faire une philosophie toute positive n'ont été philosophes qu'autant que, dans le même moment, ils se refusaient le droit de s'installer

Već i da nemamo uvid u francuski tekst, lako nam je uvidjeti da nešto nije u redu s prijevodom Danila Pejovića. Poslušajmo: „Filozof sebe nalazi u onome što *nerazdvojivo* ima sklonost evidencije i smisao dvosmislenosti.“ Prilično rogotatno zvuči, teško je razabrati što je pisac htio reći. Najprije je pogrešno preveden glagol „reconnaître“ u svojoj pasivnoj formi: „se reconnaître à“. A znači: poznati se po (nečemu), kao recimo ptica po svom pjevu. Prema tome početak rečenice bi glasio: „Filozof se poznaje po tome što /on/“... E šta to on ima? Ima izvjestan „goût“, tj. „ukus“, „sklonost“ koja je čulna, „tankočutnost“, po svojoj prirodi on naginge nečemu... Iz ostatka rečenice saznajemo da on

ima izvjesnu „sklonost“ i prema „očevidnosti“ i prema „smislu za dvosmislenost/ambigvitet“. A te dvije sklonosti su nerazdvojno povezane: „inséparablement“. Upravo tako, čitavom odnosnom rečenicom vjerujemo da bi trebalo prevesti ovaj prilog, ako hoćemo da rečenica zvuči u duhu našeg jezika. A Arnautović misli da će svoje prevodilačko umijeće dokazati pukom „rokadom“ riječi!!!

Pogledajmo sljedeću rečenicu u prijevodu Pejovića: „Kada se on /filozof/ ograničava na to da trpi dvosmislenost, ona se zove dvosmislicom.“ Uz malo šminke Arnautović, lažni prevoditelj, slijedi Pejovića. Međutim, ovdje je u igri prilično velika prevoditeljska sloboda. Pogledamo li u naše rječnike vidjet ćemo da se i „ambiguïté“ i „équivoque“ najčešće prevode istom riječju: „dvosmislenost“. No kod Merleau-Pontyja je drugi izraz očito trebao nositi negativno, pežorativno značenje. Pejović se odvažio da napravi suptilnu razliku koja u našem jeziku jedva odmiče od puke sinonimije: „dvosmislenost“ i „dvosmislica“. Ipak, teško je prihvatiti da je „dvosmislica“ u stvari rđava „dvosmislenost“, kako bi to htio Merleau-Ponty. Ako najbolji francuski rječnici daju za „équivoque“ antonim „clair“, onda se umjesto „dvosmislica“ moglo staviti „nejasnoća“ i stvar bi postala puno jasnija. Peta Merleau-Pontyjeva rečenica počinje idiomatskom frazom „toujours est-il que“. Kod Pejovića nema ni traga od nje: ili nije znao šta će s njom ili ju je naprosto previdio. Već pogađate: isto se desilo i Arnautoviću. „Uvijek je tako da/vazda biva da“ („toujours est-il que“) kud Pejović tu i mali Arnautović!

Samir Arnautović izgleda ne shvata koliko je prevođenje, pogotovo prevođenje filozofskih tekstova, kreativan pa stoga i individualan čin. Uostalom, kao da je u svojoj odluci da plagira prijevode s jezika koji ne zna uopće imao drugog izbora izuzev da ponekad promijeni red riječi ili ukloni kakav kroatizam ili srbizam.

Sada pogledajmo drugi Arnautovićev citat „direktno s francuskog“.

„Dijalektika nije ni ideja uzajamne akcije, niti jedinstvo suprotnosti i njihovih prevladavanja, ona jednako nije ni neki razvitak koji se sam sebi vraća, ni prerastanje nekog kvaliteta koji u nekom novom poretku izvodi promjenu dosadašnjeg kvantiteta.“

15 Maurice Merleau-Ponty, *Les aventures de la dialectique*, Paris 1955, p. 274

Samir Arnautović, *Suvremena filozofija i filozofijsko nasljeđe*, Zenica, 2001, str. 44.

Kad eto nekim čudom i kod Pejovića par stranica dalje isti citat, isto djelo, ista stranica, isti prijevod (s malim otklonom da se ne bi posumnjalo):

»Dijalektika nije ni ideja uzajamne akcije, ni ona jedinstva suprotnosti i njihova prevladavanja, ni ona nekog razvitka koji se sam sebi vraća, ni prerastanja nekog kvaliteta koji u nekom novom poretku izvodi promjenu dosadašnjeg kvantiteta« (ibid., p. 274).

(*Les aventures de la dialectique*, Paris 1955, p. 47, 188)

Danilo Pejović, *Suvremena filozofija Zapada*, Filozofska hrestomatija IX, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1979, str. 139.

Ipak, vrhunac drskosti plagijatora Arnautovića jeste to da on kobajagi citira Descartesov izvorni tekst.

“Budući da naša osjetila ponekad varaju, htio sam pretpostaviti da nema stvari koja bi bila takva, kakvu nam je ona prikazuju. Kako ima ljudi koji se kod zaključivanja varaju čak i u najjednostavnijim stvarima geometrije, izvodeći krive zaključke, i smatrajući da sam pogrešiv kao i svako drugi, odbacio sam kao pogrešne sve razloge koje sam držao za dokaze. I konačno, imajući u vidu iste misli koje nam dolaze u budnom stanju, mogu doći i kada spavamo, a da u tom slučaju ni jedna od njih nije istinita, odlučio sam pretpostaviti da sve stvari koje su ikada ušle u moju svijest, jednako nisu istinite kao ni obmane mojih snova. Ali sam odmah potom primjetio, da dok sam htio misliti kako je sve pogrešno, nužno treba da ja, koji mislim, nešto jesam. I pošto mi je bilo jasno da je ova istina: cogito ergo sum, čvrsta i pouzdana da je ni najpretjeranije pretpostavke skeptika nisu u stanju uzdrmati, prosudio sam kako je bez dvojbe mogu prihvatiti kao prvo načelo filozofije, ono koje sam tražio.”⁸ Na ovaj način Descartes

⁸ Rene Descartes, *Discours de la méthode*, Paris 1966, p. 88-89

Samir Arnautović, *Suvremena filozofija i filozofijsko naslijeđe*, Dom štampe, Zenica, 2001, str. 25.

Lovac na plagijate, čim vidi ovaj citat, počne da razmišlja odakle je ukraden. Da nije opet iz zagrebačkih hrestomatija, tih pouzdanih udžbenika za početnike u filozofiji za lošije studente filozofije. U kojem tomu se govori o *René Descartesu*? U IV tomu koji je uredio Milan Kangrga. Nije trebalo puno tražiti. U dodatku ove hrestomatije, gdje su uključeni najvažniji tekstovi filozofa tzv. racionalizma, nalazi se i ulomak iz Descartesove „Rasprave o metodi“. I odmah na prvoj stranici nalazim citat koji sam tražila. Opet začuđujuća koincidencija: kako je preveo Niko Berus s francuskog, tako je preveo i „Niko drugi“ doli Samir Arnautović! Treba usporediti, dakle, hrestomatiju Milana Kangrge, „Racionalistička filozofija“, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1983, str. 168. i Arnautovićev „prijevod“ na 25. stranici njegove knjige. Doduše, opet ima lukavih brisanja tragova krađe. Kod Berusa piše „u zaključivanjima“, a kod Arnautovića „kod zaključivanja“; kod prvog „izvode krive zaključke“, kod drugog „izvodeći krive zaključke“; kod prvog „budući da sam smatrao“, kod drugog „i smatrajući da sam“; kod prvog „kao krive“, kod drugog „kao pogrešne“...

Imamo li i u slučaju plagiranja prijevoda Descartesa nešto što bi moglo otkriti Arnautovićev plagijat? Naravno da ima, uvijek se u takvom poslu nešto „podrepi“, „vražja posla“! Opet je to prevoditeljska sloboda ili pogreška onog koji doista prevodi. Naime, Niko Berus – ili možda urednik Milan Kangrga – ubacio je latinsku formulu (cogito, ergo sum) iza „francuske verzije“ (je pense, donc je suis): „mislim, dakle jesam“.

A kod plagijatora Arnautovića: „I pošto mi je bilo jasno da je ova istina: <u>cogito ergo sum</u> , čvrsta i pouzdana...“	Evo kako to kod Berusa izgleda: „I pošto mi je bilo jasno, da je ova istina: <u>mislim, dakle jesam (cogito, ergo sum)</u> , tako čvrsta i tako pouzdana...“
--	---

Pa dobro, reći će netko, što bi ovdje dokazivalo da Arnautović „preuzima“ Berusov prijevod i da ne prevodi Descartesov francuski izvornik? Ništa drugo nego prosta i neumoljiva činjenica da u francuskom izvorniku nema latinske formule: cogito, ergo sum!

Pogledajte sami:

„Et remarquant que cette vérité: je pense, donc je suis, était si ferme et si assurée, que toutes les plus extravagantes suppositions des sceptiques n'étaient pas capables de l'ébranler, je jugeai que je pouvais la recevoir, sans scrupule, pour le premier principe de la philosophie que je cherchais.“

Arnautović je u „svoj“ prijevod stavio ono čega nema (kod Descartesa, ali ima kod Berusa), a uklonio je ono čega ima (i kod Descartesa i kod Berusa)! Arnautović, dakle, zaista nikada nije vidio tekst koji je navodno preveo.

ZAKLJUČAK:

Tri jedina citata (navodno) s francuskog u Arnautovićevoj knjizi – koje on potkrepljuje fusnotama iz kojih se trebalo zaključiti da su to njegovi autentični prijevodi – u stvari su plagirani domaći prijevodi iz školskih udžbenika za studente filozofije: dva prva su iz hrestomatije Danila Pejovića, a treći je iz hrestomatije Milana Kangrga. Eh, da je to sve! Na kraju svoje knjige, u rubrici Literatura, Arnautović je naveo ni manje ni više nego 192 knjige od kojih je većina na njemačkom i engleskom.

Međutim, od Merleau-Pontyja na francuskom nema ni traga. Arnautović je opet u svojoj žurbi zaboravio šta je prepisao. Ali je zato naveo dvije Descartesove knjige na francuskom: pored već spomenute koju nije nikad ni vidio, tu su i *Principles de la philosophie*, koje nigdje u knjizi ne citira. Kao što u samom Arnautovićevom djelu nema ni traga od nabrojane 192 knjige, osim nekih 5-6 na našem jeziku! Izgleda da je on tu sebi napravio spisak svih onih knjiga koje bi volio jednog dana pročitati. Samo je od Heideggera stavio 11 knjiga na njemačkom jeziku, a vidjeli smo da ne zna prevesti ni jednu jedinu njegovu rečenicu. A tek da ne govorimo o engleskom jeziku! Čovjek, koji s gostujućim američkim profesorima čitav semestar progovori jedno „Hello“, sigurno nije pročitao sva glavna djela Richarda Rortyja, kako je to naveo u popisu literature!

Jedino što je trebao navesti jesu zagrebačke hrestomatije, ali o njima nema ni traga niti u knjizi niti u bibliografiji.

Da je to sve! Na tragu sam zapanjujućeg otkrića! Izgleda da je Samir Arnautović u svojoj knjizi *Suvremena filozofija*, koja mu je bila glavna referenca za izbor u vanrednog profesora, sve, ama baš sve, prepisao iz školskih udžbenika za studente filozofije, iz zagrebačkih hrestomatija (koje nude tako bazično znanje da nisu dovoljna literatura ni za seminarske radove studenata). Dok čitate Arnautovićeve rečenice lako vam se prstom može pokazati ovaj ili onaj redak iz hrestomatije koju je napisao netko od najuglednijih hrvatskih filozofa starije generacije: Danilo Pejović, Milan Kangrga, Vladimir Filipović, Branko Bošnjak ili Gajo Petrović.

PLAGIRANJE REČENICA DANILA PEJOVIĆA O MAURICE MERLAU-PONTYJU

Poglavlje o Merleau-Pontyju doslovno je prepisano od Danila Pejovića!

U ovakvoj vrsti plagiranja, kakvu sam najprije otkrila u kratkom poglavlju koje je Samir Arnautović posvetio francuskom filozofu Merleau-Pontyju, ne treba nikakvih objašnjenja niti uputa kako otkriti vezu između originala i nedopustivog prijepisa. Sve je toliko jasno i očito da čovjek isprva ne može da povjeruje svojim očima. Uvjerite se sami:

Plagiranje prvo:

Merleau-Pontyjeva filozofija se iz ove situacije razvija u "zaokretu" mišljenja prema promišljanju konkretnog. Njegova se nastojanja obilježavaju istraživanjem struktura ljudskog ponašanja i razumijevanjem percepcije kao izvornog iskustva svijesti. Sa ovih osnova njegova će kasnija filozofija biti okrenuta zadatku struktuiranja angažirane svijesti, odnosno egzistencijalne filozofije koja će prevladati pojam svijesti u određenju pukog prisustva i subjektivnog poimanja svijeta.

Polazna tačka svih njegovih ispitivanja nalazi se u razumijevanju čovjeka kao bitka-u-svijetu (être au monde), odakle se prevladava i tradicionalno izlaganje svijeta u opreci subjekta i objekta.

Samir Arnautović, *Suvremena filozofija i filozofijsko nasljeđe*, Zenica, 2001, str. 41.

No taj bi »zaokret« prema konkretnom ostao nerazumljiv i posve neočekivan kada ranija nastojanja Merleau-Pontya već ne bi pružala mogućnost za takav »obrat«. Ta su nastojanja u znaku detaljnog istraživanja složenih struktura ljudskog ponašanja i zamjedbe (percepcije) kao izvornog iskustva svijesti, i već se u tim mislima najavljuje tema kasnijeg filozofiranja: izradba doktrine angažirane svijesti, egzistencijalne filozofije koja će prevladati pojam svijesti kao pukoga prisustva ili naprosto subjektivnoga zrenja objektivnog svijeta. U oba je slučaja polazna tačka svih ispitivanja fenomenološka teza da je čovjek bitak-u-svijetu (être au monde), i na tom se temelju razmatra tradicionalna alternativa o prirodi (svijesti kao fizičkoj ili psihičkoj!

Danilo Pejović, *Suvremena filozofija Zapada, Filozofska hrestomatija IX*, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1979, str. 131.

Plagiranje drugo:

Analiza strukture ponašanja koju poduzima, u samom polazištu jeste kritika eksperimentalne psihologije, koja, polazeći od podvojenosti na izvanjsko i unutarnje i pitajući o prevazi jednog nad drugim, ne može riješiti probleme koje sama sebi postavlja.

Arnautović, str. 42.

Struktura ponašanja u prvom je redu kritika eksperimentalne psihologije dviju glavnih suvremenih škola — Gestalttheorie i behaviorizma — i ona želi pokazati kako se njihov spor o tome što čemu prethodi u ponašanju, izvanjsko unutarnjem, ili unutarnje izvanjskom, ne može razriješiti pomoću kauzalnog objašnjenja, ni naprosto pojmom »lika«.

Pejović, str. 131.

Plagiranje treće:

Za razliku od prvotnog pristupa ponašanju, ishodište ovdje tvori ne znanstveno, nego prirodno iskustvo svagdašnjeg života što prethodi svakoj znanosti,

Arnautović, str. 42.

U spoznajnom pogledu, za Merleau-Pontya stoga ishodište problema može biti jedino u iskustvu svakidašnjeg života, koje se ovdje pojavljuje kao prirodno, osnovno iskustvo, određujuće za cjelinu kasnijih nastojanja. Znanost, kao i filozofija potiču iz ovog iskustva,

Pejović, str. 132.

Plagiranje četvrto:

Transcendentalna subjektivnost u svojoj biti i neće značiti ništa drugo do inter-subjektivnost. Ona se ovdje, Husserlijanski, kod Merleau-Pontyja pojavljuje kao upućivanje Ego na Alter-ego, pri čemu se otkriva da, zapravo, nema egzistencije bez ko-egzistencije.

Arnautović, str. 42.

Transcendentalna subjektivnost u svojoj biti znači inter-subjektivnost, upućivanje Ego na Alter-ego, egzistencije na ko-egzistenciju, te na taj način postiže prevladavanje antiteze idealizam-realizam.

Pejović, str. 132.

Plagiranje peto:

Fenomenologija na taj način, u posebnom značenju, postaje genealogija. Ona genezu smisla i svijesti dobiva kroz analizu temeljnih struktura opažanja, koje se formuliraju u terminima: *tijelo, opaženi svijet, bitak-za-sebe i bitak-u-svijetu*.

Arnautović, str. 42-43.

Fenomenologija postaje genealogija: genezu smisla svijeta i svijesti ona dobiva analizom temeljnih struktura opažanja koje se nadaju kao »tijelo«, »opaženi svijet«, te »bitak-za-sebe i bitak-u-svijetu«.

Pejović, str. 132.

Plagiranje šesto:

Zato i vrijeme i sloboda, nasuprot njegovom savremeniku Sartreu, kod Merleau-Pontyja do objektivne značenjske vrijednosti dolazi u socijalnoj dimenziji pojedinačne slobode, u čemu se pitanje povijesti pojavljuje kao problem u ovom aspektu pitanja.

Arnautović, str. 43.

Analiza vremenosti i slobode u Merleau-Pontyja zanimljiva je ponajviše stoga što nasuprot Sartreu više ističe socijalnu dimenziju zbivanja pojedinačne slobode, i pokazuje veći interes za fenomen povijesti, kojega Sartre gotovo da ignorira.

Pejović, str. 133.

Plagiranje sedmo:

Ne čudi odatle što se i ropstvo za njega pojavljuje kao "ljudska sudbina" i što je, kao kod Hegela, shvaćeno kao početak mudrosti i rađanje samosvijesti.

Arnautović, str. 44.

U skladu s takvim »opasnim« razmišljanjima Merleau-Ponty shvaća i ropstvo kao »ljudsku sudbinu«, te poput Hegela u njemu nalazi »početak mudrosti« i rađanje samosvijesti.

Pejović, str. 135.

Plagiranje osmo:

<p>Svaka se situacija iz ove perspektive pojavljuje kao uklopljena u totalitet čovjekovog djelovanja i u bitnom se pokazuje dijalektičkim.</p> <p>Arnautović, str. 44.</p>	<p>No svaka je situacija uklopljena u totalitet ljudske prakse i u svojoj je biti dijalektička.</p> <p>Pejović, str. 138.</p>
--	---

Plagiranje deveto:

<p>Za Merleau-Pontyja "ambivalentnost" i "dvosmislenost" postaju sinonimi dijalektike koja neprestano mora stajati u svojoj spoznaji istine, ne ispuštajući iz vida to da se umu uvijek suprotstavlja ne-um, racionalnosti i-racionalnost, kao i to da se ona sama ne može do kraja izvesti i završiti.</p> <p>Arnautović, str. 44.</p>	<p>Naprotiv, »ambivalentnost«, »dvosmislenost«, za Merleau-Pontyja postaju sinonimi dijalektike koja je svjesna toga da neprestano mora sustajati u svojoj spoznaji istine, jer se umu suprotstavlja ne-um, racionalnost povijesti pretpostavlja i relativnu i-racionalnost, a sama dijalektika nešto što se ne da do kraja dijalektizirati.</p> <p>Pejović, str. 139.</p>
---	--

KOMENTAR:

Na kraju ovih devet plagijatorskih slika možemo zaključiti da je posrijedi klasično preuzimanje tuđih rečenica uz poneku premetnutu riječ. Podsjećamo: Arnautović nigdje ne spominje hrestomatiju Danila Pejovića, iako je na kraju svoje knjige u Literaturu uvrstio par stotina knjiga! Nigdje nije stavio niti navodnike, da bi se moglo pomisliti da je riječ o citatima. Puno tu ima zapanjujućih stvari, u toj Suvremenoj filozofiji koju kao autor potpisuje Samir Arnautović. Moglo bi se reći da je to **neviđena riznica plagiranih rečenica!** Pa sve je u toj knjizi plod krađe! Ovdje sam, u kratkom poglavlju od tri-četiri stranice koje je Arnautović posvetio Merleau-Pontyju, predstavila samo najilustrativnije primjere plagiranja. To je samo jedno od nekoliko desetina poglavlja u Arnautovićevoj knjizi, a već sam većinu tih poglavlja detektirala kao plagijate istog ovog tipa. Svako poglavlje koje sam dosad otvorila bilo je gotovo doslovan prijepis iz neke od hrestomatija koje je objavio Nakladni zavod Matice hrvatske.

Puno tu ima začuđujućih stvari! Recimo činjenica da je u svoju knjigu o Suvremenoj filozofiji Arnautović uvrstio poglavlja posvećena gotovo svim najvećim filozofima iz povijesti filozofije Zapada, od antičkog doba do današnjice. U stvari, njegov je motiv očito bio da što više iskoristi zagrebačke hrestomatije, pa je tako prepisivao tekstove o Platonu, Aristotelu, Descartesu, Humeu, Leibnizu, Spinozi, Humeu, Kantu, Hegelu, Husserlu, Jaspersu...

Međutim, najneobičnija stvar u ovom Arnautovićevom pothvatu plagiranja je njegova „providnost“, doslovnost, neskrivena drskost. Da li je mislio da njegovu knjigu osim recenzenata Ive Komšića i Fatime Lačević neće više nikada nitko otvoriti? Ili je zaista mislio da je dovoljno prurušio svoje navode? Opet ostaje zapanjujuća činjenica: zar je moguće da nije znao makar svojim riječima prepričati ono što piše u

hrestomatijama? Zaista ništa ne razumije od onoga što prepisuje pa mora učenik naučiti napamet (tj. prepisati doslovce) ono što piše u školskom udžbeniku?! A to s udžbenikom je posebna priča. Netko tko je pred izborom u vanrednog profesora, tko je dobio čak dva predmeta na studiju filozofije – Njemački klasični idealizam i Suvremena filozofija – odlučio je plagirati hrestomatije!!! Iz kojih uče njegovi studenti! I to tako da ih skraćuje, isijeca dijelove teksta i montira ih, pa većina tako dobivenih rečenica gube svoj smisao ili postaju skandalozno pojednostavljene. Kada uzmete u ruke „Suvremenu filozofiju i filozofijsko naslijeđe“ prvi utisak je da je to napisao netko tko je bez imalo znanja i sluha za filozofiju. Zar je moguće da pokraj tolikih knjiga o povijesti filozofije koje danas imamo na raspolaganju na našim jezicima, nije potrebno znati nijedan strani jezik, Arnautović nije bio u stanju iskoristiti više izvora za svoj nečasni akademski posao? A da ne govorimo o njegovoj nesposobnosti da iskoristi makar rečenicu-dvije iz svih onih knjiga na njemačkom i engleskom koje navodi kao izvore na kraju svoje zeničke hrestomatije o zagrebačkim hrestomatijama.

PLAGIRANJE POGLAVLJA O KARL JASPERSU

Poglavlje o Karlu Jaspersu je doslovno prepisano od Danila Pejovića!

Koje god poglavlje ili ulomak knjige Samira Arnautovića „Suvremena filozofija i filozofijsko naslijeđe“ da otvorim, nađem da je prepisano iz hrestomatija Maticе hrvatske koje su još sredinom prošlog stoljeća napisali i uredili ugledni hrvatski filozofi. U prethodnom primjeru sam iznijela dokazni materijal o plagiranju teksta Danila Pejovića, posvećenog filozofiji Merleau-Pontyja, a u ovom dijelu iznosim najupečatljivije primjere plagiranja istog ovog autora iz njegovog teksta posvećenog njemačkom filozofu Karlu Jaspersu. Ne treba ponovo napominjati da u Arnautovićevim fusnotama i bibliografiji navedenoj na kraju njegove knjige nema ni traga upućivanja bilo na hrestomatiju Danila Pejovića, bilo na neku drugu hrestomatiju iz iste edicije.

Uvjerite se sami!

Plagiranje prvo:

U odnošenju sa svijetom, čovjek nužno donosi određene stavove, koje Jaspers dijeli u tri grupe: predmetne (oni koji se odnose na **objekt**), reflektirane (oni koji su u spoznajnom odnosu obraćeni natrag – **subjektu**) i entuzijastičke (one koji nastoje prevladati subjekt-objekt relaciju). Na ovim se stavovima grade osnovni tipovi slike svijeta: osjetilno-prostorna, duševno-kulturna i metafizička. Posljednja slika svijeta ne podliježe redukciji na bilo koji spoznajni polaritet, jer se njeni sadržaji zasnivaju na uspostavljanju jedinstva totaliteta, koje nastoji biti prikazano u prevladanosti subjekt-objekt relacije. Metafizička slika svijeta se stoga ne može izložiti ni objektivnom ni subjektivnom, te kao takva ne može biti izvedena ni iz predmetnih, niti iz racionalnih kategorija spoznaje.

Samir Arnautović, *Suvremena filozofija i filozofijsko nasljeđe*, Zenica, 2001, str. 37.

Jaspers razlikuje tri tipa subjektivnog stava: predmetni — obraćen objektu, reflektirani — obraćen natrag subjektu, i entuzijastički koji smjera na to da prekorači subjekt-objekt odnos i prođe u bezgranično. Na tim se stavovima izgrađuju osnovni tipovi slike svijeta: osjetilno-prostorna, duševno-kulturna i metafizička slika svijeta. Ova potonja se ne može reducirati ni na što subjektivno ni objektivno, ne može se protumačiti predmetnim ni racionalnim kategorijama,

Danilo Pejović, *Suvremena filozofija Zapada, Filozofska hrestomatija IX*, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1979, str.98

Plagiranje drugo:

U ishodištu Jaspers ističe da se metafizička slika svijeta može uspostaviti samo ljubavlju. Ona ne može biti ni subjektivno razumljena, niti objektivno objašnjena.

Arnautović, str. 37.

Metafizička slika svijeta, ističe Jaspers, postiže se samo ljubavlju, i ne može se subjektivno »razumjeti« ni objektivno »objasniti«.

Pejović str. 98

Plagiranje treće:

Ovaj put je neizbježno određen uvidom u ograničenost mogućnosti i konačnost egzistencije, koje se potvrđuju u *graničnim situacijama* ljudskog bivstvovanja. Ove granične situacije egzistencije Jaspers nalazi u *bolesti, smrti, slučaju i krivnji*. U njima je čovjek u cjelini egzistencije poljujan i doveden do očajja, ali jedino one, istovremeno, pružaju mu mogućnost da osjeti iskonsku slobodu izbora vlastitosti. Ovdje ljudska egzistencija gubi sigurnost i orijentaciju, ali se upravo u tome naslučuje *transcendencija* kao ono što prelazi određenosti i granice konačnog svijeta.

Arnautović, str. 38

Takve situacije nazivaju se *graničnim situacijama* (Grenzsituationen): borba, smrt, slučaj, krivnja. Njima smo potreseni do dna i dovedeni do očajja, ali nam te situacije pružaju mogućnost da osjetimo iskonsku slobodu izbora naše vlastitosti. Dovodeći nas u antinomije, one nam izmiču sigurnost i čvrst oslonac u svijetu, ali baš u tome daju naslutiti ono što prelazi taj konačan svijet — transcenden-

Pejović, str. 99

Plagiranje četvrto:

Bitak se na ravni daljeg Jaspersovog izlaganja, otvara na trostruk način: kao objektivni bitak predmeta, subjektivni bitak svijesti i bitak po sebi, čemu odgovara i trostruki oblik opstanka čovjeka – empirijski opstanak subjekta mišljenja, svijest uopće i moguća egzistencija.

Arnautović str. 38.

Bitak se javlja na trostruk način kao objektivni bitak predmeta, subjektivni bitak svijesti i bitak po sebi, čemu odgovara i trostruki oblik opstanka onoga koji misli – empirijski opstanak ja, svijest uopće i moguća egzistencija.

Pejović, str. 101.

Plagiranje peto:

Kao glavne značajke egzistencije ispostavljaju se *komunikacija, sloboda i granične situacije*. Iz ovoga se jasno vidi da Jaspers smatra da iskon vlastitosti nije u samo-postojanju nego u skupa-bivstvovanju sa drugima, koje je određeno kao *egzistencijalna komunikacija*, ne naprosto nagon za preživljavanjem. *Supstancijalni izvori ovakve komunikacije nalaze se u otvorenosti, neposrednosti i ljubavi, kategorijama čiji se transcendentalni značaj otvara tek u razumijevanju njihovih objektivno-životnih važnosti.*

Arnautović, str. 39.

Glavne se značajke egzistencije ispostavljaju kao *komunikacija, sloboda i granične situacije*. Iskon vlastitosti nije u osami pojedinca nego u skupa-bitku (Mitsein) s drugima, ali ne naprosto u zajedništvu opstanka, nego u egzistencijelnoj komunikaciji koja se postiže u ljubavi, tačnije *ljubećom borbom* (Liebender Kampf)

(...)

Apsolutna otvorenost prema egzistenciji, neposrednost i ljubav – to je supstancijalni izvor komunikacije.

Pejović, 103-104.

Plagiranje šesto:

Slobodu Jaspers shvata kao slobodu volje da egzistencija hoće samu sebe. Izabirući sebe, egzistencija se ne zatvara u sopstvo, nego kroz ovaj izbor ona komunikativno bira i drugę. Iz mogućnosti izbora proističe i odgovornost koja za sobom povlači krivnju. *Odgovornost za izbor zaoštrenu verziju ima u graničnim situacijama, koje ni jedna egzistencija ne može izbjeći i u kojima se egzistencija, skokom u neizvjesno, ozbiljuje.*

Arnautović, str. 39.

Sloboda kao »egzistencijelni izbor je odluka da u opstanku budem ja sâm« (ibid., S. 181). U svakom trenutku egzistencija sebe izabire i tako u isti mah komunikativno izabire drugoga. No ta mogućnost izbora nosi sa sobom i odgovornost egzistencije, izborom jednoga odbija se drugo, i tako već sama sloboda znači *krivnju*

(...)

Ono što odlikuje granične situacije jest njihova neizbježnost, one se ne mogu otkloniti, u njima se egzistencija »ozbiljuje« i to skokom u neizvjesno: upitan biva svijet, egzistencija i granica obojeg – egzistencija sustaje pred transcendencijom.

Pejović, str. 104.

Plagiranje sedmo:

Jaspersovo razumijevanje boga razlikuje od teološkog, jedino preko *šifarskog pisma*, gdje se jasnim spoznaje postojanje transcendentnog, kao i njegovo manifestiranje koje nije direktno i racionalno razumljivo, nego fenomenalno izloženo u šiframa koje su višeznačne i nikada do kraja odgonetljive.

Arnautović, str. 39

Središnja je misao Jaspersove metafizike nauka o *šifarskom pismu i sustajanju* (Chiffreschrift und Scheitern). Transcendencija se naime ne manifestira direktno, i nije racionalno razumljiva, nego se *pokazuje u šiframa koje su mnogoznačne i stoga se nikada do kraja ne mogu odgonetati.*

Pejović, str. 105.

Plagiranje osmo:

Razumijevanje egzistencije u Jaspersovoj filozofiji, na ovom se pravcu završava "kritikom vremena", koja se bavi zbiljskim problemima savremenog svijeta. Unutar ove rasprave Jaspers kao najveću opasnost za čovjeka imenuje masovni poredak i vođenje opstanka (Massenordnung und Daseinsfürsorge) vlašću moderne države. Time je jasno upozorio na opasnost totalitarne vlasti, čije će zabrane i represiju sam iskusiti tokom nacional-socijalističke vladavine Njemačkom.

Arnautović, str. 40.

Kritika vremena zauzima znatan prostor u svim Jaspersovim spisima. Među problemima što ih je prvi put dotakao 1931. glavno je pitanje: kamo ide Evropa? Najveću opasnost za čovjeka Jaspers je vidio u *masovnom poretku i vođenju opstanka* (Massenordnung und Daseinsfürsorge) pod vlašću aparata u modernoj državi. On je upozorio na totalitarnu opasnost koja se nadvila nad njegovu zemlju i postala evropska zbiljnost 1933.

Pejović, str. 108.

KOMENTAR:

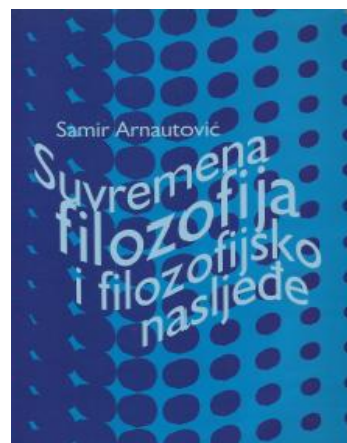
Opet iznenađuje doslovnost plagiranja. Arnautović jedva uspijeva da parafrazira, iako ga ni to ne bi spasilo od optužbe za plagijarizam. On očito, nažalost, nije u stanju shvatiti smisao Pejovićevih rečenica i da to onda iskaže svojim riječima. Najviše što uspijeva postići jeste da promijeni red riječi i još umetne koju svoju riječ. Ima tu još nešto važno. Pretpostavimo da je Arnautović daleko bolji poznavalac filozofije i da je u plagiranju hrestomatija uspio da sve sadržaje pretoči u svoje rečenice bez ijedne jedine doslovne preuzete riječi. Opet bi bilo jasno da je plagijator. Znae zbog čega? Zbog scenarija kojeg se stalno drži. U neznanju Arnautović je i kod Jaspersa i kod Merleau-Pontyja, kako ih je u svojoj hrestomatiji predstavio Danilo Pejović, ali i u svim drugim plagiranjima zagrebačkih hrestomatija, slijepo preuzeo „tok radnje“ ili „fabulu“. To se vidi iz već pruženog dokaznog materijala, ako se prati paginacija citata. Dakle, kako kod Pejovića ide jedna tema, pa druga tema, pa treća, itd., tako i kod Arnautovića ide nizanje tema. Bez ikakvog otklona, ikakvog prijelaza. Jedan isti scenarij tematskog tkanja nalazi se i kod Pejovića i kod Arnautovića. (Pretpostavljate da nisam mogla reći „kod obojice autora“). To je u Arnautovićevom izlaganju Merleau-Pontyja ispalo tragikomično. Ako je Pejović sredinom prošlog stoljeća smatrao da je važno predstaviti čitateljima šta je Merleau-Ponty mislio o dijalektici, Oktobarskoj revoluciji, radničkoj klasi i Staljinu, to je bilo povijesno relevantno. Kada Arnautović to danas preuzima i plagira u knjizi „Suvremena filozofija“, onda je to tužno i smiješno istovremeno.

PLAGIRANJE POGLAVLJA O LEIBNIZU

Poglavlje o Leibnizu je doslovno prepisano od Milana Kangrga!

Opet sam otvorila još jedno poglavlje zbog traženja plagiranja profesora Samira Arnautovića i opet ostala zapanjena. Zar je moguće da se tako bezočno i tako jeftino plagira studentski udžbenik? Pa ako se nije bio u stanju izmijeniti red riječi, makar su se rečenice mogle drukčije poredati! S kakvim se to sljepilom moralo slijediti profesora Kangrgu, kao da se svaka njegova misao hvatala u potpunom mraku neznanja! Može se imati mašte i u prepisivanju, može se pokazati kreativnosti makar na leksičkom nivou, može se domisliti makar par rečenica kao plod vlastitog čitanja nekog Leibnizovog originalnog djela. A ništa od toga ne nađoh kod profesora Arnautovića! Uvjerite se i sami:

Plagiranje prvo:

<p>Gottfried Wilhelm Leibniz (1641-1716) se, osim filozofijom, takođe bavio prirodnoznanstvenim i političkim istraživanjima. Između ostalog, radio je na povezivanju i zbližavanju njemačkih državnica. 1684. Leibniz izlaže svoje učenje o diferencijalnom računu, do čijih rezultata je došao sa različite pozicije od Newtona. Dopisivao se sa skoro svim značajnijim ljudima njegovog vremena.</p> <p>Samir Arnautović, Suvremena filozofija i filozofijsko naslijeđe, Dom štampe, Zenica, 2001, str. 87.</p>	<p>Osim svog naučnog i filozofskog rada, Leibniz se bavio i političkim pitanjima, pa je isto tako radio na ujedinjenju katoličke i protestantske crkve, kao i na povezivanju i zbližavanju malih njemačkih državnica</p> <p>God. 1684. Leibniz je u časopisu »Acta eruditorum« izložio svoje učenje o diferencijalnom računu, a kako je do tog otkrića gotovo istovremeno došao i Newton, zamegnula se duga prepirka o prvenstvu tog pronalaska</p> <p>Leibniz se dopisivao i polemizirao s gotovo svim značajnijim ljudima svoga vremena</p> <p>Milan Kangrga, Racionalistička filozofija, Nakladni zavod Matice hrvatske, Filozofska hrestomatija IV, Zagreb, 1983, str. 105-106.</p>
---	---

Plagiranje drugo:

Pokušavajući prevladati kartezijanizam i spinocizam, on sistem razmatranja supstancije, njeno objašnjenje i razumijevanje, počinje sa jednostavnom, pojedinačnom supstancom kao osnovom svega, što stavlja i u njen naziv – monos: jedan.

Arnautović, str. 88.

Leibniz, usvajajući i kritički prevladavajući osnovna pozitivna dostignuća i kartezijanstva i spinocizma, počinje s jednostavnom, individualnom supstancijom kao osnovom, a koju je upravo zbog specifičnosti tog određenja nazvao – monadom (monos = jedan).³

Kangrga, str. 113.

Plagiranje treće:

Leibniz odbacuje *Descartesov* mehanicizam i u pojam supstancije uvodi pojam sile, čime se kretanje supstancije razumijeva na bitno drugačiji način. Odatle monada može biti samodjelatna, ona na ovome zasniva svoju aktivnost i dovodi u pitanje jednostavnost podjele supstancije prema protežnosti i djelovanju.

Arnautović, str. 88.

Descartesovo čisto mehaničko shvaćanje materije, po kojem je materija apsolutno identificirana s protežnošću i geometrijski konstruiranim prostorom, to jest kao mrtva masa izvana poticana na kretanje, Leibniz odbacuje i u pojam supstancije uvodi pojam sile,⁴ pa je monada shvaćena kao aktivni, samodjelatni atom, koji nije materijalan i protežan

Kangrga, str. 114.

Plagiranje četvrto:

Ono što je nedjeljivo, jeste polazište u mišljenju, osnovna supstancija u postojanju. Kao takvo, ono je aktivno i jednostavno, prosto, pa se odatle individualnost pojavljuje kao osnova ukupnog postojanja beskonačnog mnoštva supstancija.

Arnautović, str. 88.

Ono pak, što je nedjeljivo i aktivno jest jednostavno, prosto, upravo individualno, pa je individualnost razlog postojanja ne jedne supstancije, nego supstancija, i to beskonačnog mnoštva supstancija.

Kangrga, str. 114.

Plagiranje peto:

„Monade nemaju prozora, kroz koji bi nešto moglo ući u njih ili iz njih izaći.”³⁵ Stoga sve što čini način postojanja i djelovanja monade, odnosno sve ono što se dešava sa njom, jeste stvar njenog unutarnjeg dešavanja i, na jedan način, unutarnjeg života. kao takva ona je samodostatna i po samoj sebi aktivna individualna supstancija.

Arnautović, str. 89.

»Monade nemaju prozora, kroz koji bi nešto u njih moglo ući ili iz njih izići« (Monadologija, 7). Odatle proizlazi, da sve ono, što se dešava u monadi, mora biti proizvedeno u njoj samoj, pa je monada, kao što smo vidjeli, samodjelatna, sama sebi dostatna i po sebi samoj aktivna individualna supstancija.

Kangrga, str. 115.

Plagiranje šesto:

<p>Sfoga je kretanje, jednako kao i mirovanje, samo relativnog karaktera, jedino što je apsolutno, jeste sila.</p> <p>Arnautović, str. 89.</p>	<p>Kretanje i mirovanje samo su relativni, sila je apsolutna. suštancija ili apsolut ne može biti ni pretežnost, ni žrtva.</p> <p>Kangrga, str. 115.</p>
--	--

Plagiranje sedmo:

<p>Na ovaj način jedinstvenost, jednostavnost i nedjeljivost jesu samo obilježja preko kojih Leibniz dolazi do određenja bitnosti postojanja sveka monade, odnosno, bića-u-cjelini.</p> <p>Arnautović, str. 89.</p>	<p>Jedinstvenost, jednostavnost i nedjeljivost samo u formalna određenja monade, sadržajno pak Leibniz je određuje po analizi ličnosti.</p> <p>Kangrga, str. 115.</p>
---	---

Plagiranje osmo:

<p>Dovoljan razlog jeste, na ovaj način, jedan od osnovnih zakona prirode, kojim se prevladava Descartesov dualizam. On je i osnova daljeg razvoja pan-logističkog pristupa u razumijevanju svijeta, uspostavljanju <i>principa kontinuiteta</i>.</p> <p>Arnautović, str. 89.</p>	<p>Dovoljan razlog ili osnov jest, dakle, po Leibnizu jedan od osnovnih zakona prirode, kojim on na svoj način prevladava Descartesov dualizam duše i tijela, što će ga još temeljitije pokušati prevladati svojim principom kontinuiteta.</p> <p>Kangrga, str. 116.</p>
---	--

Plagiranje deveto:

<p>Razmatranja koja su vezana za ovu problematiku Leibniza voide uspostavljanju <i>principa kontinuiteta</i> i <i>principa identiteta</i> kao logičkih principa, ali, istovremeno, i zakona prirode. Prema zakonu kontinuiteta, priroda ne čini skokove, nego je svaki njen prelaz postepen i isposredovan. Ovaj princip utvrđuje <i>kvantitativni</i> odnos među monadama. Princip identiteta utvrđuje njihov <i>kvalitativni</i> odnos. Prema njemu, svaka je monada jednaka sama sebi i od drugih monada se razlikuje po kvalitetu. Ovdje se pokazuje da ni jedna monada nije jednaka drugoj, te da se njihovo odnošenje zasniva na harmoniji koja izražava njihovu zajedničku metafizičku osnovu.</p> <p>Arnautović, str. 91.</p>	<p>Time su postavljena i utvrđena i druga dva Leibnizova osnovna zakona prirode, <i>princip kontinuiteta</i> i <i>princip identiteta</i>. Po zakonu kontinuiteta, direktno suprotstavljenom descartesovcima i njihovu dualizmu psihičkog i fizičkog, priroda ne čini skokova, već je svaki prijelaz neprekidan i postepen, a odnosi se na kvantitativan odnos među monadama, a zakon identiteta utvrđuje njihov kvalitativan odnos; to jest svaka je monada jednaka samoj sebi i po svom se kvalitetu razlikuje od svake druge monade.</p> <p>Kangrga, str. 121.</p>
---	--

Plagiranje deseto:

<p>U vremenu se odvija razvoj koji nije suma stanja, nego isposredovani prelaz iz jednog stupnja, jednog stanja, u drugo.</p> <p>Arnautović, str. 91.</p>	<p>pa je vrijeme bitna kategorija razvitka i postajanja, a razvitak nije samo neka suma stanja, već takav prijelaz iz jednoga u drugo,</p> <p>Kangrga, str. 121</p>
---	---

Plagiranje jedanaesto:

Čitava je priroda tako strukturana da među monadama postoji i određena sličnost, unutarnji sklad i podudaranje. U totalitetu bivstvovanja svaka individua ima svoje mjesto, koje je određeno samom prirodom. Princip ove uređenosti, koji je i princip događanja, Leibniz naziva *pretabiliranom harmonijom*.

Arnautović, str. 91.

pa je podiže na princip i sveobuhvatni zakon u vidu univerzalne — *pretabilirane harmonije* (*harmonie préétablie*). Čitava je priroda, naime, od boga tako stvorena i *udešena*, da pored sve raznolikosti među monadama postoji i njihova sličnost, njihov unutrašnji sklad i podudaranje, pa u totalitetu *bitka svaka stvar ima svoje mjesto određeno samom njezinom prirodom*.

Kangrga, str. 125.

Plagiranje dvanaesto:

Leibnizova pretabilirana harmonija, međutim, ne želi prejudicirati i biće koje se direktno miješa u dešavanja. Bog je, prema Leibnizu, svijet stvorio, i više se ne miješa u njegova dešavanja, jer je već samim njegovim stvaranjem sve uređeno. Drugim riječima, savršeno djelo, kakav je svijet, ne treba naknadne intervencije.

Arnautović, str. 91

Pa ipak, pravo uzevši, njemu tu i nije bila potrebna božja intervencija u vidu pretabilirane harmonije. Jer, po svojoj strukturi, kao vječno ogledalo čitavog univerzuma, sama je monada po sebi ta univerzalna harmonija među monadama.

Kangrga, str. 126.

Plagiranje trinaesto:

Svaka monada u sebi sadrži sve ove karakteristike, jer je i sama stvorena na istim principima na kojima je stvoren i svijet u cjelini. Monada je, drugim riječima, osnovna univerzalna harmonija koja je određujuća za cijeli svijet, ukupnost bivstvovanja. Ne postoji ništa što se u svijetu može desiti, a da se, jasnije ili konfuznije, ne nalazi i u pojedinoj monadi. U krajnjoj instanci, u svim dešavanjima, sudjeluju, na neki način, sve monade.

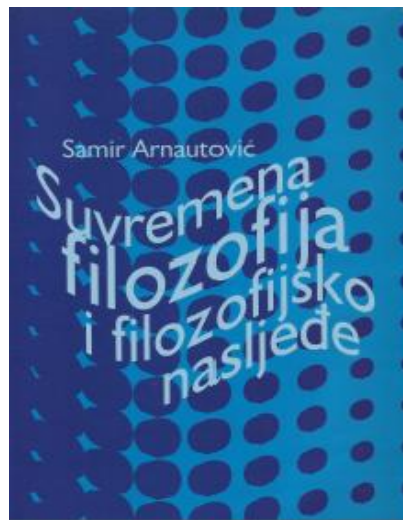
Arnautović, str. 92.

Ništa se u svemiru ne događa, pa bilo to i u najudaljenijim monadama, što se jasnije ili konfuznije ne bi odražavalo u svim ostalim monadama, ništa se nigdje ne zbiva, u čemu na svoj način ne bi učestvovala i gdje makar najnejasnijim ili nesvijesnim tragom u njima samima ne bi sudjelovale sve ostale monade.

Kangrga, str. 126.

PLAGIRANJE POGLAVLJA O RENE DESCARTESU

Postoje različiti načini plagiranja. Od doslovno prepisanih rečenica, tek ponegdje promijenjenog redoslijeda riječi iz izvornog teksta, pa do djelimično prepisanog a djelimično parafraziranog teksta. Plagijator može parafrazirati izvorni tekst misleći da to nije plagijat, ali dok god nam ne navodi čije rečenice parafrazira riječ je o plagijatu. Ako nas, pak, plagijator želi uvjeriti da citira nekog autora onda bi morao cjelinu citiranih misli smjestiti pod navodnike. Čak i kada plagijator pomisli da je dovoljno jedan dio tuđeg teksta staviti pod navodnike, a ostatak parafrazirati riječ je o plagijatu. A kada je riječ o imitiranju toka nečije rečenice, uzimanje sinonima za riječi iz izvornog teksta onda je plagijat nedvosmisleno jasan. Postoji još nešto o čemu razmišljam dok ovo pišem. Koicidencija. „Koicidencija“ da dva autora imaju isti tok misli kada pišu o nekom i nečemu. Tako, analizirajući nasumice izabranu knjigu „Suvremena filozofija i filozofijsko naslijeđe“ vidim da autor ima isti tok misli kao Milan Kangrga. Čitajući ulomak iz Arnautovićeve knjige u kojemu je opisano učenje Rene Descartesusa vidim kako taj tekst u stopu prati Kangrgin. Pogledam i druga poglavlja iz Arnautovićeve knjige. Opet isto. Autor iste stvari govori kao i pisci filozofskih hrestomatija odakle je zapravo plagirao građu za svoju knjigu. Ono što me začudilo, kada sam već sasvim bila sigurna da je riječ o istim tekstovima, jeste činjenica da se autor analizirane knjige nigdje, ama baš nigdje nije pozvao na autore hrestomatija. Njih nema niti u fusnotama niti u bibliografiji. Još jedna zanimljiva pojava mi je zapela za oko. Ono što citiraju autori hrestomatija citira i autor analizirane knjige. Doslovce. Pogledam i druge zbirke tekstova o učenjima filozofa kroz povijest i vidim da ti autori citiraju neke sasvim druge ulomke iz originalnih djela filozofa o kojima pišu. Ali to nije slučaj s autorom analizirane knjige. Zastanem na trenutak i pomislim da li je netko morao pročitati knjigu prije nego li je ugledala svjetlo dana ovako umivena i potpisana kao originalno djelo. I imam šta vidjeti. Recenzenti su gradonačelnik Sarajeva i profesorica estetike. Pomislih, pa valjda su se recenzenti barem nekad susreli sa filozofskim hrestomatijama. Morali su. Da li su, pomislih, uporedili citate sa originalnim tekstovima? Izgleda da ipak nisu, a svoj potpis su stavili na plagijat. Školski primjer plagijata. No, hajde da sada zajedno pogledamo šta je autor analizirane knjige, поближе analiziranog poglavlja o Rene Descartesu, ustvari uradio.

Plagijat prvi:

U prvom principu Descartes jasno stavlja u prvi plan kritičko-skeptičko prilaženje svemu što je predmet proučavanja. Ovakav pristup stvarima temelji se na sumnji kao osnovnom momentu spoznavanja uopće. Descartes ovim želi uspostaviti osnovu svake sigurnosti i jasnoće u spoznavanju, on u krajnjem želi postulirati kriteriji svake istinitosti.

Samir Arnautović, *Suvremena filozofija i filozofijsko naslijeđe*, Dom štampe, Zenica, 2001, str. 24

U prvom je dakle planu kritičko-skeptičko prilaženje svemu, što se proučava i razmatra, utemeljeno na sumnji kao osnovnom elementu metode i spoznavanja uopće. To je polazna točka, forma spoznajnog procesa, preduvjet svake sigurnosti i jasnoće, kriterij i konstituens svake istinitosti.

Milan Kangrga, *Racionalistička filozofija*, Nakladni zavod Matice hrvatske, Filozofska hrestomatija IV, Zagreb, 1983, str. 21.

Ovdje jasno vidimo da je tok Arnautovićevih misli jednak toku Kangrginih misli i da je Arnautović tek ponegdje malo pomiješao red riječi i ponudio sinonime za Kangrgine riječi.

Plagijat drugi:

Descartes u ovome postavlja *analitički* momenat svoje metode, uspostavljajući u njemu ne samo neki puki novum, nego otvarajući iz osnova novi pogled na svijet.

Arnautović, str. 24.

To je analitički momenat metode. Descartesovska analiza predstavlja ne samo revolucionarni preokret u spoznaji, nego i usvajanje i postavljanje bitnog elementa nove nauke i filozofije. Taj novum, koji je Descartes originalno postavio i formulirao, pripravljen je čitavim povijesnim i društvenim razvitkom i u sebi sadržava jedan iz osnova novi pogled na svijet.

Kangrga, str. 21

U ovom primjeru Arnautović ne samo da slijedi Kangrgin tok misli, nego uzima doslovno čitave rečeničke cjeline. Riječ „novum“ je sasvim nesmotreno ostala identična i time još više učvrstila navedeni tekst kao plagijat.

Plagijat treći:

Ovim se postavlja sintetički metodski momenat, odakle, u metodskom jedinstvu slijedi neophodno dopunjavanje analize i sinteze, koje se kod Descartesa provodi po uzoru matematskog, geometrijskog reda, koji će u bitnom odrediti njegovu filozofiju.

Arnautović, str. 25.

Time je postavljen i sintetički metodski momenat. Analiza i sinteza tu se metodski nadopunjuju, provedene na osnovi i po uzoru matematskog, geometrijskog reda, koji će udariti pečat čitavom Descartesovu filozofiranju.

Kangrga, str. 22

Što ovdje plagijator radi? Ponovno slijedi Kangrgin tok misli, uzima doslovno njegove dijelove rečenice, a tek ponegdje malo mijenja redosljed riječi u odnosu na original.

Plagijat četvrti:

Četvrto pravilo metode jeste dopuna prvim trima i pripada im kao sastavni dio, neophodan kod svakog naučnog istraživanja kao momenat provjere onoga što je učinjeno, i kao garant sredenosti i potpunosti razmatranja.

Arnautović, str. 25.

Četvrto pravilo metode jeste dopuna prvim trima i njihov sastavni dio, koji je neophodan u svakom naučnom istraživanju kao momenat provjeravanja postignutog i kao jamstvo sigurnosti, sredenosti i potpunosti razmatranog materijala, i ono glasi:

Kangrga, str. 23

U ovom primjeru osim toka misli koji je potpuno isti kao Kangrgin vidimo i čitave cjeline doslovno preuzete iz originala.

Plagijat peti:

uvodi kriteriji istine, koji se kod njega nalazi u *evidentnosti*, odnosno *jasnoći i razgovjetnosti (clare et distincte)*, što važi za sve moguće postavke mišljenja.

Arnautović, str. 26.

Time je implicite postavljen i kriterij istine, koji Descartes nalazi u *evidentnosti*, to jest u *jasnoći i razgovjetnosti (clare et distincte)* postavki, pa ništa ne možemo uzeti za istinito, što ne bi bilo evidentno, a sve što je takvo, istinito je.

Kangrga, str. 24

Arnautović i dalje u stopu slijedi Kangrginu misao.

Plagijat šesti:

Descartes je jasno problem spoznaje vezao za pitanje metode, time dalekosežno određujući smijerove istraživačkih nastojanja u svim oblastima nauke. Tri spoznajne radnje: *intuicija, dedukcija i indukcija*, vrše se pomoću četiri moći duha: *čistim razumom, maštom, pamćenjem i osjetilima*, koje tek zajedno čine jednu i jedinstvenu spoznajnu moć. Pritom, on kao posebitost izdvaja jedinstvenu sposobnost čistog razuma da odredi šta je istinito, a šta lažno. U njegovu regiju spadaju urodene ideje, koje Descartes razumijeva kao ideje koje nisu produkt ni vanjskog, niti unutarnjeg iskustva. One ne mogu poticati iz iskustva jer nisu sadržaj svijesti, već jesu pripadajuća i svojstvena sposobnost, koja nije drugo do opći formalni akt svijesti.

Stoga se te ideje razlikuju od onih koje dolaze od vanjskih predmeta, kao i od onih koje proističu iz određenja volje. Na ovaj način Descartes želi uspostaviti razliku između svijesti i samosvijesti, između mišljenja i refleksije o tom mišljenju. U konačnom ova se distinkcija postavlja u razlikovanju iskustva, u najširem značenju, i svojevrsnog "sistematizatora" tog iskustva, između sadržaja svijesti i njegovog konstituenta.

Arnautović, str. 27. i 28.

Suprotno će tome Descartesova metoda biti osnovana na svojim trima glavnim spoznajnim momentima, na *intuiciji, dedukciji i indukciji*, i po njegovu shvaćanju svaki od tih momenata podjednako pridonosi savršenosti te metode.

Te se tri spoznajne radnje, *intuicija, dedukcija i indukcija*, vrše naime po Descartesu pomoću četiriju moći duha, *čistim razumom, maštom, pamćenjem i osjetilima*, koje sve zajedno, premda po svojim funkcijama različite s obzirom na karakter i različnost svoje usmjerenosti prema predmetima, čine jednu i istu spoznajnu moć. Međutim, ipak je samo čisti razum, koji izvodi dedukciju, sposoban da odredi, što je istinito, a što lažno, štoviše, postoje u ljudskom duhu takozvane »urođene ideje« (ideae innatae), koje predstavljaju osnovu Descartesova racionalizma. Pod »urođenim idejama« razumije Descartes one predodžbe (ili ideje), koje nisu, da se tako kaže, produkt ni vanjskog ni unutrašnjeg iskustva, one ne potječu iz iskustva, jer nisu sam sadržaj svijesti, već određena, našem umu pripadajuća i svojstvena sposobnost, koja je opći formalni akt svijesti. Tako se te ideje razlikuju i od onih, koje nam dolaze od vanjskih predmeta, kao i od onih, koje proizlaze iz određenja naše volje, to jest, koje smo mi proizveli, jer su urodene ideje po Descartesu upravo forme i jednih i drugih. Time se ne postavlja zapravo ništa drugo, nego razlika između svijesti i samosvijesti, između mišljenja i refleksije o tom mišljenju, ili isto tako između iskustva u najširem smislu riječi i »sistematizatora« tog iskustva, između sadržaja svijesti i konstituirajuće forme tog svijesnog sadržaja.

Kangrga, str. 41. i 43.

Ovaj malo duži ulomak još zornije prkazuje Arnautovićevo putovanje kroz Kangrgin tekst i preuzimanje misli onim redom kojim ih je Kangrga čitateljima predočio, ali ništa manje i uzimanje cjeline izvornih dijelova rečenica.

ZAKLJUČAK:

Ono što je zanimljivo na kraju ove nedovršene analize jeste da se u Arnautovićevom tekstu nalaze tuđi prijevodi, a Arnautović ih predstavlja kao svoje prijevode. O pravopisu ovog redovnog profesora neću ovaj put govoriti.

I tako, dok recenzenti ove knjige ne vide dobro, članovi akademske zajednice šute teško je reći zbog čega: možda zbog oraha u svojim džepovima ili zbog vlastitog komoditeta. Za to vrijeme plagijati postaju obavezno akademsko štivo, a plagijatori redaju javne funkcije jednu za drugom. Da li je ovo problem samo jednog čovjeka? Plagijatora? Ili se ovim jasno vidi sva bijeda akademske zajednice? Da li je moguće da nitko ko se bavi suvremenom filozofijom ili sociologijom nije ni pomislio, u ime časti struke, da se oglasi i da ovo pitanje delegira na dnevni red etičkog komiteta UNSA? Da li je moguće da zajednica znastvenika ne poštiva svoje temeljne postulate, svoj ethos? Možda ipak tako i treba. No njihova neprincipijelna akademska šutnja neće ih sačuvati od odgovornosti koju imaju. Ostaje zapisano da su šutili, a da su sve znali. A možda im nije daleka i ona: Neka baci kamen koji nema grijeha!

PLAGIJAT SEMINARSKOG RADA O JOHN DEWEYU

Na stranici:<http://www.scribd.com/doc/46258903/POJAM-OBRAZOVANJA-U-DJUIJEVOJ-FILOZOFIJI> došla sam do rada pod nazivom: "POJAM OBRAZOVANJA U DJUIJEVOJ FILOZOFIJI PRAGMATIZAM" čiji je mentor bio baš Samir Arnautović. Ako je studentica pogrešno potpisala mentora, onda grijeh na moju dušu. Dakle, Samir Arnautović izgleda nema pojma o filozofiji Johna Deweya. Zašto? Pa studentica mu skroz plagirala rad. A mentorovo ime stoji li stoji na radu. Dakle, ako mislite da lažem i petljam, da insinuiram, samo pratite tabelu koja slijedi. Profesor Arnautović ne zna ni prepoznati autentičan rad. Možda je odlučio da djelove rada prisvoji? Možda ipak ne! No, da li zna čitati? Prevoditi? Pogledajmo rad kojem je potpis dao profesor Samir Arnautović. Ako pak nije, a dozvolio je da rad stoji na Internetu, onda je problem još veći. Da li zna provjeriti izvore? Da li zna uporediti rečenice?

POJAM OBRAZOVANJA U DJUIJEVOJ FILOZOFIJI PRAGMATIZAM

<http://www.scribd.com/doc/46258903/POJAM-OBRAZOVANJA-U-DJUIJEVOJ-FILOZOFIJI>

ORIGINAL	KOPIRANO IZ
<p>Džon Džui bio je američki filozof, psiholog, socijalni kritičar i teoričar obrazovanja, jedan od vođa pragmatičke škole (zajedno sa Peirceom i Jamesom) čije je mišljenje bilo veoma utjecajno u SAD-u i ostatku svijeta. Devedesetih godina 19. vijeka počeo se sve više zanimati za odnos između psihičkog i tjelesnog i parapsihološke fenomene. Zanimao se za "liječenje umom". Vjerovao je da cijelo područje psihičkog iskustva, uključujući i parapsihološke doživljaje, moraju proučavati psiholozi. Okreće se filozofiji i osigurava sebi reputaciju najpoznatijeg američkog filozofa nakon Emersona. U "Pragmatizmu" i "Značenju istine" izložio je praktičnu, realističnu pragmatičnu filozofiju.</p>	<p>John Dewey (20. oktobar 1859 – 1. juni 1952.), bio je američki filozof, psiholog, reformator obrazovanja, čije je mišljenje bilo veoma uticajno u SAD-u i ostatku svijeta. Također, smatra se i jednim od osnivača filozofske škole pragmatizma (zajedno sa Peirceom i Jamesom), pionirem funkcionalne psihologije, i vodećim predstavnikom progresivnog pokreta u obrazovanju SAD-a tokom prve polovine 20. St. 1870. zapisao je kako je želio pomiriti determinističke modele ponašanja s konceptima slobodne volje budući da možemo održati misao zato što smo je izabrali. Godine 1874. ponudio je svoj prvi predmet na Harvardu o vezi između fiziologije i psihologije. 1890. godine objavljuje "Načela psihologije". Devedesetih godina 19. vijeka počeo se sve više zanimati za odnos između psihičkog i tjelesnog i parapsihološke fenomene. Zanimao se za "liječenje umom". Vjerovao je da cijelo područje psihičkog iskustva, uključujući i parapsihološke doživljaje, moraju proučavati psiholozi. Okreće se filozofiji i osigurava sebi reputaciju najpoznatijeg američkog filozofa nakon Emersona. U "Pragmatizmu" i "Značenju istine" izložio je praktičnu, realističnu pragmatičnu filozofiju.</p> <p>http://bs.wikipedia.org/wiki/John_Dewey</p>
<p>U vrijeme u kojem je filozofija bila u procesu profesionalizacije, Džui se održao kao filozof zainteresovan za probleme svakodnevnice sa međunarodnim utjecajem u oblastima politike i obrazovanja.</p>	<p>U vrijeme u kojem je filozofija bila u procesu profesionalizacije, Džui se održao kao filozof zainteresovan za probleme svakodnevnice sa međunarodnim utjecajem u oblastima politike, demokratije i obrazovanja. POLITIKA I OBRAZOVANJE DŽON DJUI</p> <p>www.BesplatniSeminarskiRadovi.com</p>
<p>Za razliku od religijski zainteresovanog osnivača pragmatizma Džui se u potpunosti okreće prirodnim naukama i iskustvu. Naročito se istakao kao reformator na polju pedagogike na kome su njegova socijalna orijentisana shvatanja do današnjeg dana ostala mjerodavna za vaspitanje.</p>	
<p>Čvrsto je vjerovao u demokratiju i društvenu reformu. On pokušava da pokaže kako iznesena filozofija povezuje rast</p>	<p>Čvrsto je vjerovao u demokratiju i društvenu reformu. On pokušava da pokaže kako iznesena filozofija povezuje rast demokratije sa razvojem</p>

<p>demokratije sa razvojem eksperimentalnog metoda u naukama ideja evolucije u biološkim naukama i industriskom reorganizacijom i trudi se da ukaže na promjene u gradivu i metodu obrazovanja koji zahtjevaju ovaj razvitak. Djui je obrazovanje predstavio kao životnu potrebu. Život je proces obnavljanja samog sebe djelovanjem na okolinu.</p>	<p>eksperimentalnog metoda u naukama ideja evolucije u biološkim naukama i industriskom reorganizacijom i trudi se da ukaže na promjene u gradivu i metodu obrazovanja koji zahtjevaju ovaj razvitak. Djui je obrazovanje predstavio kao životnu potrebu. Život je proces obnavljanja samog sebe djelovanjem na okolinu. POLITIKA I OBRAZOVANJE DŽON DJUI www.BesplatniSeminarskiRadovi.com</p>
<p>U svom obrazovanju koje je predočio kao životnu potrebu spomenuo je obnavljanje života prenošenjem, vaspitanje i opštenje i uloga formalnog vaspitanja.</p>	
<p>Pragmatizam je filozofski pravac koji je osnovao Čarls Sanders Pers. Ni ovaj pravac nije mimoišlo opšte antimetafizičko raspoloženje 19. vijeka. Pers želi da filozofiju poveže sa realnim praktičnim životom. Zbog toga on uzima kao pravilo da je jedan stav važan samo po tome kakve su njegove praktične posledice u svakodnevnom životu, odnosno, da se značenje tog stava za nas iscrpljuje sa tim posljedicama. Budući da je svaki čovjek racionalno biće koje teži vlastitom dobru, u posljedicama koje neki stav ima u odnosu na njegov život nalazi se kriterijum koji je u stanju da na dovoljno dobar načni razdvoji (trenutno) istinite od lažnih stavova. Pers je smatrao da je ovaj pritisak života da izaberemo tačne stavove posljedica postojanja objektivne realnosti koja je ista za sve i koja ne zavisi od naših želja. Poseban Persov doprinos filozofiji je pokretanje ozbiljnijeg bavljenja značenjem jezičkih izraza. Jezik je posmatrao kao instrument kojim se postižu praktične svrhe i koji je nezaobilazno sredstvo saznanja koje zato moramo upoznati. Na ovom tragu kasnije je nastala nova disciplina u okviru filozofije – filozofija jezika. Persove ideje inspirisale su ostale američke filozofe od kojih su najpoznatiji Vilijam Džejms i Džon Djui. Možemo reći da je pragmatizam sve do danas ostao važna crta filozofije.</p>	<p>Pragmatizam je filozofski pravac koji je osnovao Čarls Sanders Pers (SAD, 1839-1914). Ni ovaj pravac nije mimoišlo opšte antimetafizičko raspoloženje 19. veka. Pers želi da filozofiju poveže sa realnim praktičnim životom. Zbog toga on uzima kao pravilo da je jedan stav važan samo po tome kakve su njegove praktične posledice u svakodnevnom životu, odnosno, da se značenje tog stava za nas iscrpljuje sa tim posljedicama. Budući da je svaki čovek racionalno biće koje teži vlastitom dobru, u posljedicama koje neki stav ima u odnosu na njegov život nalazi se kriterijum koji je u stanju da na dovoljno dobar načni razdvoji (trenutno) istinite od lažnih stavova. Pers je smatrao da je ovaj pritisak života da izaberemo tačne stavove posljedica postojanja objektivne realnosti koja je ista za sve i koja ne zavisi od naših želja. Poseban Persov doprinos filozofiji je pokretanje ozbiljnijeg bavljenja značenjem jezičkih izraza. Jezik je posmatrao kao instrument kojim se postižu praktične svrhe i koji je nezaobilazno sredstvo saznanja koje zato moramo upoznati. Na ovom tragu kasnije je nastala nova disciplina u okviru filozofije – filozofija jezika. Persove ideje inspirisale su ostale američke filozofe od kojih su najpoznatiji Vilijam Džejms (1842-1910) i Džon Djui (1859-1952). Možemo reći da je pragmatizam sve do danas ostao važna crta filozofije koja se stvara u Americi. http://kif.filozofijainfo.com/pragmatizam-kriticka-teorija-strukturalizam-i-postmoderna/</p>
<p>Pragmatizam potencira odnose između teorije i prakse. Pragmatici smatraju da nastavak iskustva, kao i njegova</p>	<p>Pragmatizam je filozofski pravac koji potencira odnose između teorije i prakse. Pragmatici smatraju da nastavak iskustva, kao i njegova priroda,</p>

<p>priroda, dolaze kao rezultat ranije preduzete "akcije" s ciljem da ista postane početna tačka za razmišljanje. Samo iskustvo nastaje uzajamnim procesom transakcije organizma i okoline u kojem se subject i predmet nadograđuju. Pragmatično saznanje se vodi interesima i vrijednostima. Budući da je realnost predmeta nemoguće spoznati bez iskustva, istinske afirmacije je jedino moguće potvrditi kroz ispunjavanje određenih eksperimentalnih uslova.</p>	<p>dolaze kao rezultat ranije preduzete "akcije" s ciljem da ista postane početna tačka za razmišljanje. Samo iskustvo nastaje uzajamnim procesom transakcije organizma i okoline u kojem se subjekat i predmet nadograđuju. Pragmatično saznanje se vodi interesima i vrijednostima. Budući da je realnost predmeta nemoguće spoznati bez iskustva, istinske afirmacije je jedino moguće potvrditi kroz ispunjavanje određenih eksperimentalnih uslova. http://sh.wikipedia.org/wiki/Pragmatizam</p>
<p>Djui prvi među pragmatistima ozbiljno razmatra problem "intersubjektivnosti" i pokušava dati nacrt za društvenu teoriju koja bi bila, u skladu sa njegovim učenjem, "vodećm metodom istraživanja i planiranja".Kao kod individuuma, koji je u stalnom procesu nastajanja i samostvaranja, isto se dešava i sa društvom u cjelini. Kao ni individuum, ni društvo ne treba svoje filozofsko utemeljenje, odnosno utemeljenje u apriornim principima.Djui bi podjednako rezolutno odbio pokušaje definiranja "prirode društva" kao što je odbijao refleksije o nečem što bi bila "ljudska priroda". Tačno je da su društveni aranžmani i institucije napravljene za čovjeka, no oni nisu sredstva za zadobijanje nečega, čak ni sreće. Oni su sredstva za stvaranje individua. On je zaokupljen traženjem balansa između "moralnog poboljšanja individuuma i objektivne reforme ekonomskih i političkih uslova". Individuum i društvo su neodvojivi dijelovi jedne cjeline. Individuum za sebe, bez komunikacije,</p>	<p>Dewey prvi među pragmatistima ozbiljno razmatra problem "intersubjektivnosti" i pokušava dati nacrt za društvenu teoriju koja bi bila, u skladu sa njegovim učenjem, "vodećom metodom istraživanja i planiranja"Kao kod individuuma, koji je u stalnom procesu nastajanja i samostvaranja, isto se dešava i sa društvom u cjelini. Kao ni individuum, ni društvo ne treba svoje filozofsko utemeljenje, odnosno utemeljenje u apriornim principima. Dewey bi podjednako rezolutno odbio pokušaje definiranja "prirode društva" kao što je odbijao refleksije o nečem što bi bila "ljudska priroda". "Tačno je da su društveni aranžmani i institucije napravljene za čovjeka, no oni nisu sredstva za zadobijanje nečega, čak ni sreće. Oni su sredstva za stvaranje individua" Dewey je zaokupljen traženjem balansa između "moralnog poboljšanja individuuma i objektivne reforme ekonomskih i političkih uslova". Individuum i društvo su neodvojivi dijelovi jedne cjeline. Individuum za sebe, bez komunikacije, dakle, bez društvenog konteksta za Deweya je "gola životinja", a društvo za sebe je konzervativno i statično "kada god nije u službi obogaćivanja kontakata ljudi među sobom"http://www.odjek.ba/index.php?broj=01&id=33</p>
<p>Pragmatizam, kakvim ga vidi Djui, tako je filozofija demokratije, ali ne kao njena temeljna disciplina već kao temeljni model komuniciranja u demokratskoj kulturi koji se ne fokusira oko "temeljnih istina" na kojima poredak počiva, već oko mreže uvjerenja kako je članovima društva potrebno omogućiti što više slobode u vlastitom samokreiranju uz maksimum tolerancije prema slobodi samokreacije drugih. To uvjerenje se krije iza pragmatističke "metodologije" i ono kao snaga koja inicira kooperativni napor pun međusobnog uvažavanja</p>	<p>Pragmatizam, kakvim ga vidi Djui, tako je filozofija demokratije, ali ne kao njena temeljna disciplina već kao temeljni model komuniciranja u demokratskoj kulturi koji se ne fokusira oko "temeljnih istina" na kojima poredak počiva, već oko mreže uvjerenja kako je članovima društva potrebno omogućiti što više slobode u vlastitom samokreiranju uz maksimum tolerancije prema slobodi samokreacije drugih. To uvjerenje se krije iza pragmatističke "metodologije" i ono kao snaga koja inicira kooperativni napor pun međusobnog uvažavanja i kroz njegovu epistemologiju i etiku i političku filozofiju. Zato je, istovremeno, pragmatizam nespojiv sa feudalnim</p>

<p>provijava i kroz njegovu epistemologiju i etiku i političku filozofiju. Zato je, istovremeno, pragmatizam nespojiv sa feudalnim ili diktatorskim društvima, u kojima su slobode za individualno samostvaranje, proširenje i bogaćenje iskustva svedena na minimum, ili ih uopće nema.</p>	<p>ili diktatorskim društvima, u kojima su slobode za individualno samostvaranje, proširenje i bogaćenje iskustva svedena na minimum, ili ih uopće nema. POLITIKA I OBRAZOVANJE DŽON DJUI www.BesplatniSeminarskiRadovi.com</p>
<p>Djujuva koncepcija demokratije podrazumijeva obogaćivanje opsega izbora, proširenje mogućnosti za pronalaženje različitih vrsta ispunjenja za sve osobe, stvoriti slobodnije i humanije iskustvo svima dostupno i kome svi doprinose. Za Deweya ne postoji beznačajan individuum. Svaki član društva jedinstvena je pojava i svakoj treba biti omogućen prostor za samokreaciju, za potragu za vlastitim smislom.</p>	<p>Djujeva koncepcija demokratije podrazumijeva obogaćivanje opsega izbora, proširenje mogućnosti za pronalaženje različitih vrsta ispunjenja za sve osobe, stvoriti slobodnije i humanije iskustvo svima dostupno i kome svi doprinose. Za Djui ne postoji beznačajan individuum. Svaki član društva jedinstvena je pojava i svakoj treba biti omogućen prostor za samokreaciju, za potragu za vlastitim smislom. POLITIKA I OBRAZOVANJE DŽON DJUI www.BesplatniSeminarskiRadovi.com</p>
<p>Djujeva demokratija je radikalna i obuhvata cijelu kulturu. Nijedan segment kulture ne može biti monopoliziran, odnosno uzurpiran od jedne ideje, jednog etičkog dobra ili od jednog vladara ili oligarhije. On demokratizira i plebejizira ideju istine. To čini i sa etikom i zajednicom. Samo u tom kontekstu rekonstruirajuća moć filozofije ima svoju svrhu. Vjera u moć inteligencije da zamišlja budućnost kao projekt onog poželjnog u sadašnjem, te da iznalazi instrumente za njenu realizaciju, naš je spas. Cilj političkog i društvenog života predstavlja kulturno obogaćivanje i moralni razvoj sebe -stvarajućih individua i samo – regulirajućih zajednica putem sredstava oslobađanja ljudskih moći isprovociranih novim okolnostima i novim izazovima.</p>	<p>Deweyeva demokratija je radikalna i obuhvaća cijelu kulturu. Nijedan segment kulture ne može biti monopoliziran, odnosno uzurpiran od jedne ideje, jednog etičkog dobra ili od jednog vladara ili oligarhije. Dewey "demokratizira i plebejizira ideju istine". To čini i sa etikom i zajednicom. Samo u tom kontekstu rekonstruirajuća moć filozofije ima svoju svrhu. "Vjera u moć inteligencije da zamišlja budućnost kao projekt onog poželjnog u sadašnjem, te da iznalazi instrumente za njenu realizaciju, naš je spas". "Za Deweya, cilj političkog i društvenog života predstavlja kulturno obogaćivanje i moralni razvoj sebe-stvarajućih individua i samo-regulirajućih zajednica putem sredstava oslobađanja ljudskih moći isprovociranih novim okolnostima i novim izazovima". http://www.odjek.ba/index.php?broj=01&id=33</p>
<p>Od svih ovih sofizama potpuno ćemo se sačuvati sve dok shvatamo da je stvaranje navika za akciju cjelokupna funkcija mišljenja i da je sve što je u vezi sa jednom misli, ali što je nevažno za njenu svrhu, samo dodatak, ali ne i dio misli. Ako postoji saglasnost naših osjeta, koja nije u vezi sa time kako ćemo postupiti u datoj situaciji, kao kada slušamo neki muzički komad, mi to ne nazivamo mišljenjem. Da bismo shvatili značenje mišljenja moramo jednostavno da odredimo koje</p>	<p>Od svih ovih sofi zama potpuno ćemo se sačuvati sve dok shvatamo da je stvaranje navika za akciju cjelokupna funkcija mišljenja i da je sve što je u vezi sa jednom misli, ali što je nevažno za njenu svrhu, samo dodatak, ali ne i deo misli. Ako postoji saglasnost naših oseta, koja nije u vezi sa time kako ćemo postupiti u datoj situaciji, kao kada slušamo neki muzički komad, mi to ne nazivamo mišljenjem. Da bismo shvatili značenje mišljenja moramo jednostavno da odredimo koje navike ono stvara, jer značenje jedne stvari čine navike koje ona obuhvata. Identitet jedne navike zavisi od toga kako nas</p>

<p>navike ono stvara, jer značenje jedne stvari čine navike koje ona obuhvata. Identitet jedne navike zavisi od toga kako nas ona može navesti da postupamo i to ne prosto u okolnostima koje će se vjerovatno javiti, već u takvim okolnostima za koje postoji mogućnost da će se dogoditi, bez obzira koliko mogu biti nevjerovatne. Šta neka navika jeste zavisi od toga kada i kako nas pobuđuje na rad. Što se tiče tog kada , svaki podsticaj na akciju izveden je iz percepcije; što se tiče kako , cilj akcije je uvek da proizvede neki razuman rezultat. Tako dolazimo do onoga što je opipljivo i praktično kao korjen svake realne distinkcije mišljenja, bez obzira na to koliko ona može da bude suptilna. Nema tako savršene distinkcije značenja kao što je ona koju čini jedna moguća, praktična razlika.</p>	<p>ona može navesti da postupamo i to ne prosto u okolnostima koje će se verovatno javiti, već u takvim okolnostima za koje postoji mogućnost da će se dogoditi, bez obzira koliko mogu biti neverovatne. Šta neka navika jeste zavisi od toga kada i kako nas pobuđuje na delanje. Što se tiče tog kada , svaki podsticaj na akciju izveden je iz percepcije; što se tiče kako , cilj akcije je uvek da proizvede neki razuman rezultat. Tako dolazimo do onoga što je opipljivo i praktično kao koren svake realne distinkcije mišljenja, bez obzira na to koliko ona može da bude suptilna. Nema tako savršene distinkcije značenja kao što je ona koju čini jedna moguća praktična razlika. http://kif.filozofijainfo.com/ostali-pravci-savremene-filozofije-citati/</p>
<p>Pored svega navedenog Djui daje značaj matematici, geografiji i historiji. Matematika je danas veoma apstraktna nauka ; geometrija, međutim doslovno znači umjerenje zemlje : praktična upotreba broja u mjerenju i brojanju koje prati promjene na stvarima danas je čak važnije nego u ono vrijeme kada je pronađena u ove svrhe. Nema sumnje da se uz mnogo šta što se uči u školi vezuje neka posebna izvještačenost. Teško se može reći da mnogi đaci o gradivu svjesno misle kao o nečem nestvarnom; ali ono za njih izvjesno ne posjeduje onu vrstu stvarnosti koju posjeduje gradivo njihovog životnog iskustva. Oni nauče da od školskog gradiva ne očekuju tu vrstu stvarnosti, oni se naviknu da se prema njemu odnose kao prema onom što je stvarno u svrhu deklamovanja; časova i ispita. Više manje se samo po sebi razumije, da ono treba da ostane mrtvo za iskustva svakodnevnog života. Rđave posljedice ovoga su dvojake. Obično iskustvo se ne obogaćuje kako bi trebalo, ono se ne oplođuje učenjem u školi. A stavovi koji potiču od navikavanja na polushvaćeno i loše svareno gradivo i njegovo prihvatanje slabe snagu i efikasnost mišljenja. Geografija i historija pružaju gradivo koje stvara zaleđe i otvara vidik,</p>	<p>Djui u obrazovanju posebnu pažnju daje matematici, geografiji i historiji. Matematika je danas veoma apstraktna nauka ; geometrija, međutim doslovno znači umjerenje zemlje : praktična upotreba broja u mjerenju i brojanju koje prati promjene na stvarima danas je čak važnije nego u ono vrijeme kada je pronađena u ove svrhe. Nema sumnje da se uz mnogo šta što se uči u školi vezuje neka posebna izvještačenost. Teško se može reći da mnogi đaci o gradivu svjesno misle kao o nečem nestvarnom; ali ono za njih izvjesno ne posjeduje onu vrstu stvarnosti koju posjeduje gradivo njihovog životnog iskustva. Oni nauče da od školskog gradiva ne očekuju tu vrstu stvarnosti, oni se naviknu da se prema njemu odnose kao prema onom što je stvarno u svrhu deklamovanja; časova i ispita. Više manje se samo po sebi razumije, da ono treba da ostane mrtvo za iskustva svakodnevnog života. Rđave posljedice ovoga su dvojake. Obično iskustvo se ne obogaćuje kako bi trebalo, ono se ne oplođuje učenjem u školi. A stavovi koji potiču od navikavanja na polushvaćeno i loše svareno gradivo i njegovo prihvatanje slabe snagu i efikasnost mišljenja. Geografija i historija pružaju gradivo koje stvara zaleđe i otvara vidik, intelektualnu perspektivu onome što bi inače moglo ostati usko lična radnja ili samo oblik tehničke vještine. Ako se geografija i historija predaju kao gotovi predmeti koje čovjek uči prosto i zato što je poslan u školu, lako se može desiti da se nauči niz iskaza o stvarima koje su daleke i tuđe</p>

<p>intelektualnu perspektivu onome što bi inače moglo ostati usko lična radnja ili samo oblik tehničke vještine. Ako se geografija i historija predaju kao gotovi predmeti koje čovjek uči prosto i zato što je poslan u školu, lako se može desiti da se nauči niz iskaza o stvarima koje su daleke i tuđe svakodnevnom iskustvu. Rad se razdvaja, podižu se dva različita svijeta koji zaokupljaju djelatnost u raznim vremenskim značenjima. Historija i geografija se uzajamno dopunjuju. Riječi geografija i historija prosto označavaju predanjem osviješteno školsko gradivo.</p> <p>Obinost i raznovrsnost ovog gradiva obeshrabljuje svaki pokušaj da se sagleda šta ono zapravo predstavlja, i kako može da se predaje na takav način da ispuni svoju ulogu u iskustvu učenika. One moraju da imaju jednu opštu ulogu u razvijanju iskustva stvarno prožetog društvenim i intelektualnim duhom.</p> <p>Otkrivanje ove uloge mora da se upotrijebi kao mjerilo za ispitivanje i odabiranje činjenica koje se prenose učenicima i metoda koji se tome primjenjuju. Uloga nastavnog gradiva historije i geografije već je izložena; ona se sastoji u tome da obagati i oslobodi neposrednije i lične životne dodire obezbjeđujući im sklop, pozadinu i vidike. Ako geografija ističe fizičku stranu a istorija društvenu, ipak je to isticanje zajedničkog predmeta, tj. zajedničkog života ljudi. Jer ovaj udruženi život sa svojim ogledima, metodima, i sredstvima, svojim uspjesima i neuspjesima ne odvija se na nebu, ili čak u nekom potpuno praznom prostotu. On se odigrava na zemlji.</p>	<p>svakodnevnom iskustvu. Rad se razdvaja, podižu se dva različita svijeta koji zaokupljaju djelatnost u raznim vremenskim značenjima. Historija i geografija se uzajamno dopunjuju.</p> <p>Riječi geografija i historija prosto označavaju predanjem osviješteno školsko gradivo.</p> <p>Obinost i raznovrsnost ovog gradiva obeshrabljuje svaki pokušaj da se sagleda šta ono zapravo predstavlja, i kako može da se predaje na takav način da ispuni svoju ulogu u iskustvu učenika. One moraju da imaju jednu opštu ulogu u razvijanju iskustva stvarno prožetog društvenim i intelektualnim duhom.</p> <p>Otkrivanje ove uloge mora da se upotrijebi kao mjerilo za ispitivanje i odabiranje činjenica koje se prenose učenicima i metoda koji se tome primjenjuju. Uloga nastavnog gradiva historije i geografije već je izložena; ona se sastoji u tome da obagati i oslobodi neposrednije i lične životne dodire obezbjeđujući im sklop, pozadinu i vidike. Ako geografija ističe fizičku stranu a istorija društvenu, ipak je to isticanje zajedničkog predmeta, tj. Zajedničkog života ljudi. Jer ovaj udruženi život sa svojim ogledima, metodima, i sredstvima, svojim uspjesima i neuspjesima ne odvija se na nebu, ili čak u nekom potpuno praznom prostotu. On se odigrava na zemlji.</p> <p>POLITIKA I OBRAZOVANJE DŽON DJUI www.BesplatniSeminarskiRadovi.com</p>
<p>Filozofija Djuija i njene ključne antiesencijalističke metafore – rekonstrukcija, iskustvo, inteligencija, demokratija i druge, njihova misaona aktuelnost i provokativnost zaista čine ovog autora savremenim misliocem.</p>	<p>Filozofija Djuija i njene ključne antiesencijalističke metafore – rekonstrukcija, iskustvo, inteligencija, demokratija i druge, njihova misaona aktuelnost i provokativnost zaista čine ovog autora savremenim misliocem. POLITIKA I OBRAZOVANJE DŽON DJUI www.BesplatniSeminarskiRadovi.com</p>
<p>Da ove metafore imaju još tolika toga da nam kažu, svjedoče savremene burne rasprave unutar novog pragmatizma i šire. Veličina Djuijevog rada leži u čistoj provokativnosti njegovih</p>	<p>Da ove metafore imaju još tolika toga da nam kažu, svjedoče savremene burne rasprave unutar novog pragmatizma i šire. "Veličina [Deweyevog] rada leži u čistoj provokativnosti njegovih sugestija o tome kako da odbacimo</p>

sugestija o tome kako da odbacimo našu intelektualnu prošlost i da sa tom prošlošću treba da postupamo kao sa materijalom za veselo eksperimentiranje, a ne da je smatramo za nešto što bi nam nametalo zadatke i odgovornosti. Njegov rad pomaže nam da ostavimo po strani taj duh ozbiljnosti koji tradicionalno nedostaje umjetnicima, a koji, tradicionalno, filozofi treba da održavaju. Jer duh ozbiljnosti može postojati u jednom intelektualnom svijetu u kom ljudski život predstavlja pokušaj dosezanja nekog cilja izvan života, jedan bijeg od slobode u atemporalno. Konceptija takvog svijeta još uvijek je ugrađena u naše obrazovanje i svakodnevni govor, da ne spominjemo stavove filozofa prema svom radu. No, on je dao sve od sebe da nam pomogne da se toga riješimo i ne treba ga kriviti ako se ponekad razbolijevao od bolesti koju je pokušavao izliječiti.

našu intelektualnu prošlost i da sa tom prošlošću treba da postupamo kao sa materijalom za veselo eksperimentiranje, a ne da je smatramo za nešto što bi nam nametalo zadatke i odgovornosti. Deweyev rad pomaže nam da ostavimo po strani taj duh ozbiljnosti koji tradicionalno nedostaje umjetnicima, a koji, tradicionalno, filozofi treba da održavaju. Jer duh ozbiljnosti može postojati u jednom intelektualnom svijetu u kom ljudski život predstavlja pokušaj dosezanja nekog cilja izvan života, jedan bijeg od slobode u atemporalno. Konceptija takvog svijeta još uvijek je ugrađena u naše obrazovanje i svakodnevni govor, da ne spominjemo stavove filozofa prema svom radu. No, Dewey je dao sve od sebe da nam pomogne da se toga riješimo i ne treba ga kriviti ako se ponekad razbolijevao od bolesti koju je pokušavao izliječiti”

<http://www.odjek.ba/index.php?broj=01&id=33>

PREVOĐENJE SAMIRA ARNAUTOVIĆA

Na Antiekranu su „fašisti“! Šta oni rade? Prave „fašističke montaže“. Pišu „sakriveni u mraku interneta“ i tekstove poput „Nekoliko tikula i nekoliko adoksa“. Kome oni to rade? Profesoru Samiru Arnautoviću. Njihov domet je mahala, a njegov čitav svijet. Arnautović to na svoj, posve rječit način pojašnjava: „Ovdje fašisti iz naše mahale u međunarodnim razmjerama najpoznatijem bh. filozofu spočitavaju ne samo da ne zna njemački jezik, nego da ni vlastiti maternji jezik ne govori kako treba!“

Arnautović se potrudio da odgovori fašistima i to potanko i redom, na svako „podmetanje“. Da bi spriječio svoju „nehumanu diskreditaciju“, nakon koje slijedi, posve je uvjeren, „fizička likvidacija“, Arnautović je tačku po tačku sve „sporno“ osporio. Evo kako izgleda odgovor „u međunarodnim razmjerama najpoznatijeg bh. filozofa“ koji ne samo da zna svoj jezik nego i onaj njemački.

ARNAUTOVIĆEV PRVI ODGOVOR:

„Prije svega smo utvrdili da je sporni prijevod objavljen 1996., neposredno nakon rata, kada se u Bosni i Hercegovini svašta dešavalo ne samo u štamparskoj djelatnosti, nego i u svim drugim oblastima života. Sporni prijevod objavio je Institut Ibn Sina, koji se nalazi pod direktnom kontrolom Iranske ambasade. I to samo po sebi ne mora ništa da znači.“

KOMENTAR NA PRVI ODGOVOR:

Arnautović je nasjeo na pogrešno datiranje dato u spomenutom tekstu na Antiekranu. Naime, časopis „Znakovi vremena“ u kojem je objavljen Arnautovićev prijevod Waldenfelsovog intervjua nije objavljen 1996., što je godina osnivanja instituta Ibn Sina, navedena na koricama ovog

broja, nego 1999., kada glavni i odgovorni urednik nije bio nikakav stranac, Iranac, nego ugledni profesor Rešid Hafizović, a u Redakciji su sjedili domaći autori, pa i troje Arnautovićevih kolega s Odsjeka za filozofiju.

Dakle, otpada argument o poslijeratnom metežu u „štamparskoj djelatnosti“. Ostaje i dalje sumnja u „metež u glavi prevoditelja“. Ima kod Arnautovića, doduše, i jedan rezervni argument (za svaki slučaj): časopis je „pod direktnom kontrolom iranske ambasade“. Arnautović je, dakle, ostavio otvorena vrata za mogućnost da je Ambasada ubacivala „tikule“ i „adokse“ ili/i izbacivala čitave rečenice. Ovo bi bio prvi slučaj međunarodne zavjere protiv prevoditelja filozofske literature. Ali Arnautović nije spreman da Irance direktno optuži: radije bi da posije sumnju.

ARNAUTOVIĆEV DRUGI ODGOVOR:

Tiče se upravo „tikula“ i „adoksa“. Arnautović kaže: „Očigledno je da se radi o tehničkim greškama koje su od riječi koje ne treba ni prevoditi, stvorile besmislene „sintagme“. Svakom normalnom je potpuno jasno da se radi o (da li?) tehničkoj/kompjuterskoj zamjeni, mada nije isključena ni neka druga vrsta 'zamjene'.“

KOMENTAR NA DRUGI ODGOVOR:

Ovdje imamo problem, nažalost, s logikom, a ne s njemačkim i bosanskim jezikom: Ako je nešto „očigledno“ i „svakom normalnom potpuno jasno“ („da se radi o ... tehničkoj/kompjuterskoj zamjeni), onda to ne može biti istovremeno i izraz sumnje DA LI se uopće radi o takvoj zamjeni! Opet su vrata otvorena za sumnju koju bi neki mnogi nazvali „paranoičnom“ (da li?). Da nisu to možda ipak učinili Iranci? Ili Ugo Vlaisavljević u dosluhu s njima? Ostaje pitanje kako to kompjutor riječ „par“ prevodi u „nekoliko“, i to nakon što je istragne iz riječi „partikula“ i „paradoks“. Nije jasno ni kako mašina uspijeva da to podmetne svom vlasniku dok on bezbrižno tipka svoj tekst. Šta bi tek bilo da je Waldenfels u razgovoru spomenuo paradajz, paralizu, paranoju, paradigme, parafraze, partizane, parlament, partije... Arnautović je napokon ipak dokazao, slušamo li njegov kompjutor, da nije član ili gorljivi sljedbenik nekoliko partija (SDA, SDP, DF), i to onim redom kako su osvajale zavidnu moć, nego da je tek član „nekoliko-tija“.

ARNAUTOVIĆEV TREĆI ODGOVOR:

Tiče se naslova intervjua. Na opasku da nije znao prevesti ni sam naslov, jer tamo stoji: „Waldenfelsov intervju sa Deanom Komelom“, Arnautović odgovara da je to „očigledno urednički naslov (prema našim informacijama uredništvo je vodio stranac)“ „koji nikako nije mogao biti prijevod (!)“. „Međutim, za vrijeme o kojem govorimo, ni to nije bila tako kardinalna greška, kako je „naši“ fašisti danas opisuju.“

KOMENTAR NA TREĆI ODGOVOR:

Argument je zanimljiv i bez ponovnog prizivanja Stranca koji sve kvari: a kvari ili zato što se petlja u posao za koji nije sposoban ili zato što ima zle namjere protiv najvećeg domaćeg filozofa. Naime, Arnautović tvrdi da urednici stručnih časopisa inače daju naslove: u stvari ne naslove, nego oni određuju ko je s kim vodio intervju. Doduše, možda ipak ne uvijek: samo kada su stranci i kada je poslijeratni metež u štamparijama. (A metež je bio - i te kakav! - i kada je Arnautović pisao magistarsku tezu i kada je pisao doktorsku tezu i kada je objavljivao svoju prvu knjigu o Nietzscheu i kada je pisao „Suvremenu filozofiju i nasljeđe hrvatskih hrestomatija“ i kada...)

ARNAUTOVIĆEV ČETVRTI ODGOVOR:

Dokaz „da se zaista radi o svjesnoj i monstruoznoj montaži“ je i „nedostatak“ jedne rečenice „na koju se pozivaju naši fašistički autori(i).“ Kada se ona ubaci neće više ni padeži biti „neuklopljeni“ i sve će doći na svoje mjesto. Vraćanjem onoga što je „jednostavno izostavljeno u štampi“, „sve /se/ potpuno slaže“.

KOMENTAR NA ČETVRTI ODGOVOR:

Ako je rečenicu „pojela maca“, onda se svašta o toj rečenici može tvrditi. Pokažimo maksimum dobre volje i recimo da je to zasigurno najbolje prevedena Arnautovićeve rečenica. No ima tu jedan problem: sudeći po tome što gotovo u svakoj Arnautovićevoj rečenici Komelovog ili Waldenfelsovog intervjua ima problem sa smislom, padežima i sintaksom, onda se može reći da je nevidljivi (ili u štampariji „izgubljeni“ ili „ukradeni“) dio intervjua bar toliki koliki je i vidljivi dio. Sjetite se ovim povodom čuvenog prigovora Galileju kada je promatrajući teleskopom otkrio kraterne na Mjesecu: to je ipak savršeno nebesko tijelo samo što su neravnine ispunjene „nevidljivom supstancom“.

ARNAUTOVIĆEV PETI ODGOVOR:

Ako se uzme ozbiljno intervencija „zlog kompjutora“ ili Stranca koji ne zna bosanski, dobit ćemo jedini pravi prijevod Waldenfelsove rečenice koja na njemačkom glasi: „Partikel wie das Inter- der Intersubjektivität, das Mit- des Mitseins oder das Dis- des Diskurses bezeichnen Problemtitel, die nicht als Lösungsformeln zu nehmen sind.“ Evo kako to Arnautović prevodi kada „tikula“ postane „partikula“: „Partikula, kao inter-intersubjektiviteta, su-subitka ili dis-diskursa naznačenog problemskog naslova, nije uzeta za formulu rješenja.“ Da je ovo jedini ispravan prijevod jamči i Arnautovićev savjetnik opisan kao „ekspert za prevođenje sa njemačkog jezika, koji radi i živi izvan Bosne i Hercegovine“. Ovaj ekspert potvrđuje da se radilo o tehničkoj grešci s „tikulama“ i istovremeno razrješava važan problem: dvosložna riječ „Problemtitel“, koja se javlja u njemačkom originalu, ne treba prevesti kao „naziv problema“ nego kao „problemski naslov“. Kada se „nekolikotikula“ vrati u „partikula“ na vidjelo će izaći, tvrdi ovaj ekspert iz usta Arnautovića, „umješnost prevoditelja, koji je ostajući dosljedan smislu izvornika, umjesto doslovnog prijevoda kakav nude mračnjaci interneta, rečenicu postavio tako da nedvosmisleno govori o filozofskom sadržaju, što može da bude neobično za kolokvijalni govor, ali je u sadržajnom smislu sasvim korektno.“

KOMENTAR NA PETI ODGOVOR:

Teško je povjerovati da je nakon šesnaest godina Arnautović ostao uvjeren da je ovo što nudi ispravan prijevod. Pa zar tolike godine korištenja domaćih prijevoda i druženje s ekspertima izvan BiH nisu ništa pomogle u savladavanju osnovnog gradiva, jer rečenica očito i dalje nema smisla. Doduše, Arnautović priznaje da njegova prevedena rečenica i dalje ostaje „neobična za kolokvijalni govor“, ali, Bože moj, to je filozofija!

Nije mi ostalo ništa drugo nego da i ja pozovem u pomoć nekog stručnjaka. Nije raspop niti je učio njemački na Baustelle, vjerujte mi! Pogledao taj moj šta pišu iz Arnautovićeveg kluba pa me zasuo pitanjima: Šta bi s glagolom „bezeichnen“? Zar je to ovdje particip u pridjevskoj formi? Zna li makar taj Arnautovićev ekspert šta je subjekt ovog glagola? Arnautović tvrdi da „Partikula... nije uzeta za formulu rješenja“, pa zašto onda u njemačkom stoji „zu nehmen sind“? Zna li Arnautović ili makar njegov ekspert da su partikule ovdje u množini i da one nešto „označavaju“ i da i ih nekako „treba uzeti“?

Čudi se moj stručnjak kako to da je taj što „radi i živi izvan Bosne i Hercegovine“ mogao ustvrditi da je najvažnija stvar prevesti Problemtitel kao „problemski naslov“ a ne kao „naslov problema“. Još ga čujem kako ljutito komentira:

Zapanjujući uvid! Tek sada je dosegnut istinski smisao Waldenfelsovog izričaja! Zamislite koliko je to značajna razlika u našem jeziku! Pa prebacivanje prve riječi u njemačkim složenim imenicama u pridjevsku formu nipošto nije isključivo pravilo: hoće li Lebenswelt biti nužno „životni svijet“ ili „svijet života“, „Kartenspiel“ „kartaška igra“ ili „igra karata“? A Wohnzimmer nikako ne može biti „stanujuća soba“... Ono što ovdje odlučuje o ispravnom prijevodu jeste smisao kojeg je Waldenfels imao u vidu, ono što je „htio reći“. (Općepoznata stvar je da je u njemačkom jeziku „razlika između determinativnih i kopulativnih složenica, tj. da li je prvi termin podređen drugome ili nije, isključivo semantičke prirode“.)

Pitam ga kako ćemo to znati. Stručnjak mi tvrdi da to u ovom slučaju nije Problem, jer se radi o Waldenfelsovoj parafrazi čuvenog Husserlovog stava: ko zna fenomenološku filozofiju, zna da je riječ o opaski koja se tiče ključnog pojma - intencionalnosti. Kada se to ima u vidu (a riječ je o Husserlovim stavovima iz Krize i prve knjige Ideja), onda je jasno da bi najbolje bilo prevesti Problemtitel kao: naziv ili ime problema. Kao što je to uradio Søren Overgaard u svojoj knjizi o Husserlu i Heideggeru: „... intentionality is the title of a problem rather than any solution“. Ili kao što je to uradio F. Kersten u svom prevodu na engleski Husserlovih Ideja: „Intentionality is the name of the problem (Problemtitel) encompassed by the whole of phenomenology.“

ARNAUTOVIĆEV ŠESTI ODGOVOR:

Arnautović navodi svoju rečenicu s „nekoliko adoks“ i tvrdi da ako se ubaci „paradoks“ sve će biti uredu, jer se „ova riječ ne prevodi u našem jeziku“.

KOMENTAR NA ŠESTI ODGOVOR:

Ubacila sam „paradoks“ na njegovo mjesto i evo šta sam dobila: „Paradoks karaktera ovog formuliranja, koje je kod Levinasa na drugi način izvedeno, govori da postoji jedno zbiljski strano iskustvo i da stranost pripada fenomenu kao takvom.“ Kao i prva rečenica s partikulom tako i ova s paradoksom kada se vrate u „početni položaj“ opet nemaju smisla.

ZA KRAJ:

Za sljedeći nastavak ostavljam priču o Arnautovićevom nevjerojatnom uspjehu u prevođenju Waldenfelsovog termina „das Fremde“ našom riječju „strano“. Arnautović je veoma ponosan na ovaj svoj uspjeh kojeg promatra kao postignuće u regionalnim okvirima, ili rečeno njegovim riječima: bio je to „u to vrijeme novi prevoditeljski kvalitet uveden sa prijevodom ovog intervjua (uz sve moguće zamjerke).“ Ono što čini ovaj uspjeh još većim i slađim je činjenica da je „fašista“ Vlaisavljević isti taj termin preveo riječju „tuđe“, što prema Arnautovićevom mišljenju „ne izražava toliko neznanje njemačkog jezika, koliko nepoznavanje (elementarno!) djela ovog autora.“ Zanimljivo je da punih dvadesetpet godina Arnautović predaje iz Vlaisavljevićevog prijevoda Waldenfelsove knjige, citira i prepričava taj prijevod u svojim tekstovima, drži u svome silabusu kao obaveznu literaturu i neumorno svima ponavlja da je ono što je „strano“ ta neznanica prevela kao „tuđe“. Jedva čekamo da pitamo našeg stručnjaka, dok je još raspoložen da se bavi ovakvim stvarima, da li ova zapanjujuća opsesija ima svoj „dobar razlog“.

PRILOG 3 - "DEMOKRACIJA I OBRAZOVANJE U PRAGMATIZMU JOHNA DEWEYA" I "DEMOCRACY AND EDUCATION"

Samir Arnautović "Demokracija i obrazovanje u pragmatizmu Johna Deweya", *Pogled - časopis za društvena pitanja*, broj 3-4, 2003., str. 73 - 88

<http://www.pregled.unsa.ba/new/images/stories/arhiva/2003/pregled-3-4-2003.pdf>

John Dewey "Democracy and Education: An Introduction to the Philosophy of Education"

<http://www.gutenberg.org/files/852/852-h/852-h.htm>

Sarajevo, 04.03.2015. godine

UMJESTO KRAJA

Ova knjiga nije završena. Nije i ne može biti, jer nisu pregledana sva Arnautovićeva djela. Na posljednjoj knjizi "Suvremena filozofija i filozofsko nasljeđe" ima još mnogo istraživačkog rada. O plagijatima se ne govori mnogo, posebno ne javno i ne glasno. Možda bih i ja još dugo šutjela da me Arnautović, drugo ime za plagijarizam, nije tužio sudu zbog rečenice: "Samir Arnautović predsjednik udruge koja želi da zavede red kako u nevladinom sektoru tako i akademskoj zajednici u svojim djelima ima brojne pasuse pokupljene od domaćih autora, ali i od svjetskih imena poput Heideggera i Rortyja. U ovoj rečenici sam samo "iznijela mišljenje" koje je "u suštini istinito" i izneseno "razumno". Ovdje treba imati u vidu, a sve u skladu sa Zakonom o zaštiti od klevete FBiH, da izražavanje "predstavlja objektivnu" misao o "izražavanju drugih lica" te se ne "odnosi na pitanja iz privatnog života". U članu 7. istog Zakona stoji da je veoma važan "način, oblik i vrijeme iznošenja ili pronošnja izražavanja".

Imajući u vidu da je "sporni" tekst zbog kojeg me Arnautović tužio nastao nakon sedamdesetak najprostijih i najprizemnijih nepotpisanih tekstova na portalu Ekran.ba, tekst je bio samo jedan od prvih istraživačkih rezultata u potrazi za identitetom tog portala. Na tom portalu su mjesecima osvitali tekstovi koji su vrvili od jezika ulice, huškačkog jezika i govora mržnje, a glavni junaci tekstova osim moje obitelji bili su aktuelni čelnici Rektorata UNSA, brojne javne ličnosti i svi oni koji su se na neki način našli na putu Samiru Arnautoviću. Kada sam konačno otkrila tko stoji iza tog portala, odlučila sam objelodanjivati njihove prljave, neakademske i politikantske igre. Udruga, čiji su čelnici članovi akademske zajednice sakriveni iza anonimnosti internetskog prostora, je konačno bila raskrinkana u svom djelovanju. Za one koji još imaju dilemu zbog čega treba da stoje potpisi Samira Arnautovića uz svaki anonimni tekst na portalu Ekran.ba mogu se sada i uvjeriti. Dakle, iako su svi redom tekstovi nepotpisani (osim nekoliko kolumni) uz svaki od njih treba (u pravnom prometu) da stoji potpis Samira Arnautovića jer on odgovara za njih kao i za sve ostalo što udruga URAS čini.

nic *ba*
MADE IN BIH

Početna

bh. inter
NACIONALNA TOP LEV
DRŽAVE I JEDAN JE O
NJENE PREPOZNTLJIV

REGISTRUJ DOMEN | ADMIN SEKCIJA | WHOIS

Odaberite željeni naziv domena:
ekran .ba

Pokaži WHOIS podatke

Slažem se s uslovima korištenja.

Naziv domena: ekran.BA

Korisnik naziva domena:
Udruzenje za razvoj akademskih sloboda u BiH
Branislava Đurđeva 8/1
71000 Sarajevo
Bosna i Hercegovina

Registar:
GLOBAL INTERNET D.O.O.

Nameserveri:
ns18.global.ba - 178.209.2.134
ns18.bh-hosting.com - 178.209.2.135

Relevantni datumi:
Datum registracije: 15.04.2013

WHOIS upit napravljen u 13:50:00 10-Mar-2015

<http://nic.ba/lat/menu/view/13>

Bosna i Hercegovina
MINISTARSTVO PRAVDE

Босна и Херцеговина
МИНИСТАРСТВО ПРАВДЕ

Broj: UP08-07-1-2063/13
Sarajevo, 26.12.2013.godine

Ministarstvo pravde Bosne i Hercegovine, rješavajući Zahtjev Udruženja za razvoj akademskih sloboda u Bosni i Hercegovini, sa sjedište u Sarajevu, ulica Branislava Đurđeva broj 8/1, u predmetu, upis u Registar udruženja, na osnovu člana 8. i 33. Zakona o udruženjima i fondacijama Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", br. 32/01, 42/03, 63/08 i 76/11) i člana 4. stav (1) Pravilnika o načinu vođenja registra udruženja i fondacija Bosne i Hercegovine i stranih i međunarodnih udruženja i fondacija i drugih neprofitnih organizacija ("Službeni glasnik BiH", broj: 44/10 i 14/12), d o n o s i

RJEŠENJE

- U Registar udruženja kod Ministarstva pravde Bosne i Hercegovine upisuje se Udruženje pod nazivom:
  - Udruženje za razvoj akademskih sloboda u Bosni i Hercegovini
Удружење за развој академских слобода у Босни и Херцеговини
Udruga za razvitak akademskih sloboda u Bosni i Hercegovini
  - Skraćeni naziv Udruženja je: URAS u BiH, УРАС у БиХ, URAS u BiH.
  - Sjedište Udruženja nalazi se u Sarajevu, ulica Branislava Đurđeva broj 8/1.
- Upis je izvršen pod registarskim brojem 1525, Knjiga I Registra, dana 26.12.2013. godine.
- Udruženje ima znak.
Znak se sastoji od lovorovog vijenca u čijem središtu se nalazi baklja. Znak je u zelenoj, žutoj i smeđoj boji.
- Danom upisa u Registar udruženja kod Ministarstva pravde Bosne i Hercegovine, Udruženje stiče svojstvo pravnog lica i ima slobodu djelovanja na cijelom području Bosne i Hercegovine isključivo pod registriranim nazivom.
- Ciljevi i djelatnosti Udruženja su: zalaganje za razvoj i zaštitu akademskih i građanskih sloboda kao osnove modernog društva, te afirmacija temeljne referencije društvenog razvoja; rad na afirmacija znanja kao osnove razvoja savremenog društva; pomoć i podrška slobodi govora i razvoj slobodne misli u cilju demokratizacije društvenih odnosa u Bosni i Hercegovini; zalaganje za integraciju u evropski prostor obrazovanja i podrška evropskim integracijama Bosne i Hercegovine; pomoć i podrška u razvoju i afirmaciji mladih ljudi u oblasti znanosti i društvenih djelatnosti; zalaganje za jačanje znanstvene izdavačke djelatnosti i afirmacija knjige kao osnove intelektualnog rada, kao i druge oblike publikacija/projekata informativnog, naučnog i stručnog karaktera; zalaganje za internacionalizaciju obrazovnog procesa u BiH, posebno u oblasti visokog obrazovanja i znanstvenoistraživačkog rada; rad na jačanju slobode govora i afirmacija mogućnosti slobodnog izražavanja; pomoć i podrška jačanju vladavine prava, u cilju snaženja u akademizmu i slobode govora u BiH; pomoć i podrška kreiranju akademskih odnosa koji će omogućiti dalji razvoj znanosti i znanstvenog mišljenja u BiH; saradnja sa istim ili sličnim udruženjima, organizacijama, javnim institucijama, organima vlasti u zemlji i inostranstvu; zastupati interese i stajališta članova Udruženja.
- Osobe ovlaštene za zastupanje Udruženja u pravnom prometu su: Samir Arnautović, predsjednik Udruženja i Fahrudin Oručević, predsjednik Upravnog odbora Udruženja.
- U slučaju nastupanja promjena činjenica koje su upisane u Registar, Udruženje je dužno u skladu sa članom 43. stav 1. Zakona o udruženjima i fondacijama Bosne i Hercegovine podnijeti ovom

<http://www.docdroid.net/fy4v/osnivacki-dokumenti-uras.pdf.html>

Na osnovu čl. 9.,10. i 11. Zakona o udruženjima i fondacijama Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH”, br. 32/01, 42/03, 63/08 i 76/11), Osnivačka skupština Udruženja za razvoj akademskih sloboda u Bosni i Hercegovini na sjednici održanoj 21.10.2013. godine, u Sarajevu, donijela je

O D L U K U O OSNIVANJU
Udruženja za razvoj akademskih sloboda u Bosni i Hercegovini

I OPĆE ODREDBE

Član 1.

Ovom Odlukom osniva se Udruženje za razvoj akademskih sloboda u Bosni i Hercegovini (u daljem tekstu: Udruženje), u skladu sa Zakonom o udruženjima i fondacijama BiH.

Član 2.

Osnivači Udruženja su:

- Fahrudin Oručević, ul. Maria Mikulića broj 19, Sarajevo,
- Fikret Musić, ul. Trg Sarajevske olimpijade broj 13/5, Sarajevo,
- Samir Arnautović, ul. Grbavička broj 117, Sarajevo,
- Rusmir Sendić, ul. Alipašina broj 53, Sarajevo,
- Dubravko Lovrenović, ul. Branislava Nušića broj 166, Sarajevo,
- Zlatko Vuković, ul. Skenderija broj 18/IV, Sarajevo,
- Igor Mišković, ul. Žrtava fašizma broj 2, Sarajevo,
- Nedžad Fazlija, ul. B. Mutevelića broj 51, Sarajevo,
- Haris Lulić, ul. Zelenih beretki broj 16, Sarajevo,
- Mirza Sendjarević, ul. Ibrahima Ljubovića broj 51, Sarajevo,
- Muhamed Budimlić, ul. Andreja Andrejevića, Sarajevo,
- Jasmina Selimović, ul. Alipašina broj 20, Sarajevo,
- Faruk Efendić, ul. Zahira Panjete, Sarajevo,
- Mersa Seifić, ul. Trg djece Dobrinje broj 20/3, Sarajevo.

II NAZIV I SJEDIŠTE UDRUŽENJA

Član 3.

Naziv Udruženja je:
Udruženje za razvoj akademskih sloboda u Bosni i Hercegovini
Удружење за развој академских слобода у Босни и Херцеговини
Udruga za razvitak akademskih sloboda u Bosni i Hercegovini

<http://www.docdroid.net/fy4v/osnivacki-dokumenti-uras.pdf.html>

Dakle, ako netko pokušava da “zavede red” u akademskoj zajednici, onda mora biti spreman da će netko drugi da zaviri i njegove radove i prezentira ih javnosti. Stotine je tekstova Arnautović posvetio neutemeljeno rušeći integritet, akademsku čast, privatnost, javni angažman javnih ličnosti, kolega sa fakulteta i drugih članova akademske zajednice ne mareći za štetu koju je time nanosio tim ljudima. Akademska zajednica u Sarajevu je prilično tiha, gotovo nevidljiva i očigledno nije spremna da prstom ukaže na prljave poslove svog kolege koji ih sistematski javno, medijski šikanira. No, to nije i ne može biti stav spram najgoreg odstrela koji dolazi sa portala Ekran.ba i “Udruge za razvoj akademskih sloboda” na čelu sa Samirom Arnautovićem. Samir Arnautović se ne ustručava gotovo svakodnevno postavljati psihijatrijske dijagnoze svojim kolegama, vrijeđati ih i svoditi na najniže razine. Kako to nije niti može biti akademski manir onda treba ukazati na to kao na najveće zlo u javnom, medijskom i akademskom prostoru. Iako, sa fantomkom na glavi, Arnautović nije mogao do vijeka ostati skriven. I dobro je da je tako jer sada javnost, a posebno akademska, ima priliku da vidi tko je sve u njenim redovima i što je sve spreman Arnautović da uradi radi nekog svog interesa. No, zbog generacija studenata koji dolaze i koji treba (mukotržno) da polažu ispite pred takvim čovjekom, uče iz "njegovih" knjiga i slušaju njegove zapovijedi, istina o njegovom djelu je morala izaći na vidjelo. Za dobrobit studenata. Za dobrobit znanja i znanosti. Za dobrobit institucije obrazovanja.

Vjerujem da Arnautović nije jedini plagijator u akademskoj zajednici, ali je jedini koji se odvažio da svoja nedjela prikrije napadajući, vrijeđajući, i obezvrjeđujući sve za koje procijeni da to zaslužuju.

Još jednom zahvaljujem dobrim ljudima koji su mi pomogli u raskrinkavanju ovog akademskog i medijskog zla i koji su mi svoje znanje nesebično stavili na raspolaganje. Ova knjiga nema izdavača i nema recenzenta. Recenzenti su svekolika javnost, studenti, građani, čitatelji. Recenzenti su svi oni koji će je pročitati i klimnuti glavom nad prepisanim rečenicama koje Arnautović svojata. A izdavač? Izdavač je potpisao ovu knjigu i poklonio je drugima da je izdaju, umnožavaju i distribuiraju putem beskonačnog internetskog prostora.

Sanja Vlasisavljević